

T.C`nin GÜNEY KÜRDİSTAN`a

SALDIRISI

Selim Keya

DİCLE Yayınları: 3

T.C SÖMÜRGEÇİ DEVLETİNİN, IRAK DEVLETİ İLE İŞBİRLİĞİ İÇİNDE GÜNEY KÜRDİSTAN'A (IRAK KÜRDİSTAN'INA) SALDIRISI VE KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN TEMEL BAZI POLİTİK PERSPEKTİFLERİ.

Mart 1973 tarihinde şu temel tespite varıyorduk:

"....Ama bu kadarı bile, Türk emekçilerinin Kürdistan kamburundan kurtulmadan özgür olabilmelerinin ne kadar zor hatta olanaksız olduğunu ortaya koyabilmektedir. Yukarıdaki belirlemeler Kürdistan'ın her parçasında sömürge, sömürgeci ilişkilerinde belirleyici yan olan sömürgeci ülkelerin tümü için geçerlidir. Türk sömürgeciliği yerine, Irak, Suriye, ya da İran otoritesini koyduğumuz zaman da belirlemelerin doğru olduğu inancındayız. Çünkü bir önceki bölümde değindiğimiz gibi, Kürdistan'ın bir parçasında tutuşan bir kıvılcım, diğer üç parçayda anında etkilemekte ve her dört devletide aynı biçimde etkilemektedir. Kürdistan konusu, bu dört devletin sürekli olarak aralarındaki çelişmeleri bir yana itip tedbirler almak için yan yana geldikleri, anlaşmalar yaptıkları bir konu olagelmıştır. Kürdistan'da elli yıldan beri zulme ve zorbalığa karşı verilen mücadelelere baktığımız zaman, her dört devletin işbirliğini açıkça görmek mümkündür. Bu dört devletin belli oranda başarılı oldukları önemli bir konu daha vardır, bu da, Kürt halkının mücadelesinde, Kürt halkını özgül bir candamarından, yani hayati bir dosttan mahrum bırakmada gösterdikleri çabadır.

"Bu can damarı, Kürt halkının doğal dostu egemen ulus devrimci hareketleridir. Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesi egemen ulus devrimci hareketlerinin yandaşlığına muhtaçtır. Kürdistan'da boy verecek bir ulusal kurtuluş mücadelesi; Türk, Arap, Fars halklarının devrimci mücadeleleriyle olan organik yandaşlığını gündeme getirdiği oranda ve gerçekleştirdiği oranda, özgül ittifaklar siyasetini hayata geçirmeyi ve bu devletlere karşı en geniş muhalefette, en güçlü biçimde mücadele etmeyi başarabilecektir. Bu özgül müttefiklerinden birisinden bile mahrum olduğu takdirde zayıflayacak ve mücadele güçleşecektir. Günümüze dek, bu organik yandaşlık gerçekleştirilememiştir. Ve her dört sömürgeci otoritenin Kürdistan'ın her hangi bir parçasındaki ulusal hareket ile ilgili gösterdikleri hassasiyetti; Türk, Fars ve Arap devrimcileri gösterememişlerdir. Tabii bu arada Kürt devrimcilerinin hatalı tutumlarını da belirtmek gerekir. Onlarda ezen ulus devrimci hareketleriyle ciddi organik ilişkilerin içine girmek için üstlerine düşeni yerine getirememişlerdir. Bu yandaşlığın özgüllüğü bir yana, evrenselliği bile gündeme getirileme-

.../..

miş ve örneğin bir Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesine bildirilerle, mitinglerle ve değişik yöntemlerle gösterilen hassasiyet Irak'taki Kürt ulusal hareketi konusunda gösterilememiştir. Irak Kürt ulusal hareketi yönetiminin ağır hataları, Kürdistan'ın Irak parçasındaki katliamları görmezlikten gelmek için yeterli bir neden olamaz.

"Oysa yukarıda değindiğimiz ve Türk, İran, Irak ve Suriye sömürgeci otoritelerini önemli ölçüde güçlü kılan nedenler dolayısıyla, Türk, Arap ve Fars devrimci hareketleriyle Kürt devrimci hareketinin ittifak içinde olmaları zorunludur.

"Kürdistan'da duyulacak her devrimci ses, başta saydığımız nedenlerden dolayı; Türk, Arap, Fars emekçi yığınlarının devrimci hareketlerinin attığı bir adım olarak değerlendirilmelidir. Çünkü egemen sınıfların bir yanında doldurulması olanaksız bir gedik açılmıştır. Bu gedikleri fazlalastırmak ve giderek sömürgeci devlet çarkının, bütün olarak o mekanizmanın tasfiye edilmesi, Kürdistan ulusal demokratik hareketiyle, Türk, Arap ve Fars emekçi yığınlarının devrimci hareketinin arasında kurulacak temel ittifakın sağlamlığına ve dayanaklılığına bağlıdır. Ve buna giden yolda, özellikle Kürt halk yığınlarının, Türk, Arap ve Fars devrimci hareketine duyacağı güvenden geçer.

"Sorun böyle konuşurken bu görevin sadece Türk, Fars ve Arap proleter devrimcilerine düşen bir görev olduğu söylenmek istenmiyor. Türk, Arap ve Fars emekçi yığınlarında, Kürt halkının anti-sömürgeci hareketine karşı olan burjuva-şoven yargıları kırmak gibi zor bir görev alan egemen ulus marksistlerinin bu çabaları, ancak ezilen ulusun kurtuluş hareketinde yer alan proleter devrimcilerinin bu doğrultudaki bitmez tükenmez çabalarıyla birleştiğinde bir anlam kazanır. Ve bu zor görevden kaçan, bunu savsaklayan devrimcilerin -hem ezen ulus hemde ezilen ulus devrimcileri- devrimcilik sıfatı, bir yaftadan öteye gidemez."

(RIZGARI, Mart 1978, Sayı:5, s.66-68, abç.)

Kürdistan halkının beklediği bir kez daha gerçekleşti: 25 Mayıs 1983 günü, TC'nin sömürgeci-militarist güçleri Güney Kürdistan'a saldırıya geçtiler. Kürdistan "yeniden" işgal edildi, halkımız yeni bir katliam yaşadı. "Beklenen gerçekleşti" diyoruz: Çünkü, bu eylem, Kürdistan halkına karşı gerçekleştirilen tarihteki ilk eylem değildir, son eylemde olmayacaktır. Yeter ki tarihi bilimsel olarak tahlile tabi turalım: Kürdistan halkının tarihinde ve yaşamında bunun gibi birçok eylem yaşandı. Ama bugüne dek kendisine devrimci, sosyalist ve komünist diyen güçler bu gerçeği kavramadılar. Bundan dolayıda, olanların karşısında ya sesiz kaldılar, ya da aji-

tatif bazı bildiriler döşenmekten öteye gidemediler. Buda "karın" döyürmedi.

Tarihte ilk olmayan ve son olmayacak eylem neydi: Kürdistan'ı aralarında paylaşan devletlerin, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında; tek başlarına aciz duruma düştükleri ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önünü alamadıkları zaman, birlikte büyük saldırıya geçmeleridir. Bu sorun, "zaten emperyalistler, sömürgeciler, gericiler ve bilumum işbirlikçiler; devrimci-demokrat hareketlere, ulusal kurtuluş mücadelelerine, sosyalizme ve sosyalist ülkelere birlikte saldırır" beylik tespitinin ötesinde, özgün özellikleri olan; mücadele stratejimizi ve taktik çizgimizi derinden etkileyen ve belirleyen bir sorundur. Bu anlamda, farklı boyutları olan bu sorunun ve bu farklı boyutların tartışılmasının kaçınılmazlığı daha yakıcı bir sorun olarak orta yerdedir.

T.C sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a saldırısı olayı: Kürdistan'ın yeniden paylaşılmasının temel ip uçlarını vermektedir. Hele ki bu saldırının; T.C sömürgeci ideologlarının uzun yıllardır, Lozan Andlaşmasının tekrardan tartışılması üzerine, fırtınaların kopartıldığı ve kamuoyunun bu yönden oluşturulmaya çalışılmasının arkasından gündeme gelmesi: Kürdistan'ın, emperyalizmin çıkarları ve emperyalizme bağımlı, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin içinden geçtikleri çıkmazların çözümlenmesi merkezinde, ülkemizin yeniden paylaşılmaya tabi tutulmak istenmesidir. Bu değişiklik, mevcut statükonun kesinlikle devam ettirilmesi çerçevesinde yürütülmek istenmektedir. Ama bu durumun, Kürdistan halkı, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülke halkları ve bölge halkları açısından yaratacağı olumlu yöndeki gelişmelerin hesabı fazlaca yapılmamaktadır. Bu konuda görev: En başta sosyalistler olmak üzere, devrimci-demokrat ve yurtsever güçlere düşer..

T.C'nin Güney Kürdistan'a saldırısından sonra, teslim etmek gerekir ki: Türkiye Solu sosyal-şovenizmi kırma doğrultusunda ciddi adımlar olacak tavırlar gösterdiler, "Kendi" sömürgeci-faşist devletlerini protesto ettiler ve devlete karşı, sömürgeci askeri faşist cuntaya karşı mücadelenin yürütülmesi doğrultusunda önermelerde bulundular. İşgale, katliam eylemine karşı, düşünsel plândada olsa durdular, ciddi bir sınavdan geçtiler. T.C sömürgecilerini ve faşist cuntayı teşhir ettiler.

Bu adım büyük ve olumlu bir adımdır. Bu atılan adımın, adımların, yeni adımlarla tamamlanmasının gerekliliği ortadadır. Bu adımlar: Bu saldırı ve işgalci eyleme bağlı olarak ve daha doğrusu T.C'nin bu saldırısının açıkça gösterdiği gerçekleri ve durumları ifağ:

lendirmek gerekmektedir.Yoksa,teşhirin ve üzüntülerin bir yararı olmayacaktır.Geçmişte ortaya çıkan yanlış perspektiflerin ortadan kaldırılmasının yanında,ortaya çıkan,fakat derinleştirilemeyen perspektifler üzerinde değerlendirmelere girmek; ayrıca Kürdistan,Türkiye ve bölge devrimi açısından ortaya çıkarılması gereken politik perspektifleri belirlemek görevi önümüze çıkmış bulunmaktadır.

En başta sosyalistler olmak üzere,bütün devrimci-demokratik güçlerin ve yurtseverlerin şartlanmalardan arınmış bir şekilde bu göreve soyunmaları gerekmektedir.Bizde kendi olanaklarımız ve kapasitemiz ölçüsünde bu görevimizi yerine getirmeye çalışacağız.

I.

Bir ülke devriminde: stratejinin tayin edilmesi,taktiklerin belirlenmesi; örgütlenme biçimlerinin tespit edilmesi ve mücadele biçiminin veya biçimlerinin saptanması için; o ülkenin sosyo-ekonomik,sosyo-politik yapısının bilimsel olarak saptanması gerekir.O ülkedeki sınıf mücadelesinin tarihinin ortaya çıkarılması (bütün yönleri ve evreleriyle) gerekir.Bunun yanında, o ülkenin bulunduğu bölgedeki yeri,içinde yaşadığı bölgedeki ülkelerle ilişkileri,dünya ile bağlantıları v.b. sorunlarında o ülkenin devrimi açısından büyük ve hayati öneme sahip sorunlardır.

Bir ülkenin devrimine ilişkin olarak sıraladığımız bu sorunlar,yerli-yerine konulmadığı yada oturtulmadığı zaman büyük yanlışların yapılacağı,devrimci mücadelenin önünün açılmıyacağı açıktır.Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelesinde belli dönemlerde bu temel sorunlara önem verildi.Ama belli dönemlerde de bu sorunlara ya hiç önem verilmedi,ya da çok az önem verildi.Fakat şu gerçeği kaba çizgileriyle görmek gerekir:1974'lerden sonra,Türkiye ve Kürdistan devrimci hareket/leri bu sorunlara ilişkin olarak ciddi tespitler yaptılar,ciddi araştırmalara girdiler.Bu çalışmalardan devrimci hareketin belli ölçülerde yararlandığı; o ölçülerde de gelişim gösterdiği; kendisini tanıttığı ve emekçi halk kitlelerine yaklaştığında görülebilir bir durumdur.

Bunun yeterli olmadığıda her yanıyla ortaya çıkmış durumdadır.Özellikle yapılan tespitlerin çoğu;düşünsel plânda kaldı,meddileştirilemedi,toplumsallaştırılmadı.Bir kısım tespitlerde,hiç yapılmamış gibi kabul edildi,ona göre davranışlar belirlendi:Burada,temel olan sorunların küllenmesini,görülmemesini getirdi.Birde buna,devrimci hareketin bünyesindeki güçlerin;"başkalarını din-

lememe, ciddiye almama; başkalarından yararlanmama; herşeyin kendileri tarafından bilindiği; dar gurupçuluk" v.b. hastalıkları eklenince, durum dahada olumsuz bir noktaya geldi. Ya orman görüldü ağaçlar görülemedi, ya da ağaçlardan orman görülmemeye başlandı. Bu noktada, devrimci saflarda bir kör döğüşü başladı, işler kısırlaştı, darlaştı, kimse kimseyi görmez oldu..

İşte bundan dolayı, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin yaptığı bir kısım hayati (ama eksikleri olan) tespitler ya hiç ciddiye alınmadı, ya da bu tespitler "eleştirilmek için eleştirildi". Buda, yapılan tespitlere uygun davranış ve eylem bütünlüğünü engellediği gibi, o tespitlerin derinleştirilmesini de engelledi. Tabi ki, bu tür hayati tespitlerin yeniden yapılmasını, bu tavır "haydi-haydi" engelledi.

Bu anlayışın sonucu olarakta, ortaya çıktığımız günden bu yana "ideolojik inşanın" önemini kavrayan ve bunun içinde ideolojik bir yapının açığa çıkarılması için Kürdistan'da çalışmalar yürüten ve egemen ulus devrimci hareketine de ciddi önermelerde bulunan hareketimizin; değişik dönemlerde olanakları açısından yaptığı tespitlerde ciddiye alınmadı. Ya bu tespitler, "eleştirilmek için eleştirildiler." Ya da hiç görülmek istenmediler. Bu tavrı, özellikle Türk Solu göstermekteydi. Ama bunun yanında, yapılan bu tespitleri kabul ederek derinleştirme görevi yerine, bu tespit ve tezleri, sağından-solundan kemirerek güdüklestirenler oldu. Bu tavırda özellikle Kürt Solu'nun birçok gurup ve hareketinde görüldü. Tabi ki, bu tür ters ve bilimsel olmayan yollar bile, devrimci-demokratik, yurtsever güçler arasında ortak paydaların oluşmasını sağladı. Fakat oluşan bu ortak paydalar, hasbelkader oluşan paydalar olduğundan fazla uygulama alanı bulamadı. Uygulama alanı bulduğu yerlerde de, özümlememediğinden ve kavranamadığından büyük terslikler oldu. "Pabuç ters giyildi." Buda, ucubelerin ortaya çıkmasını sağladı. Bununlada kalınmadı, tahribatlar en kötü biçimde baş gösterdi.

Yazımızın başında belirlediğimiz gibi, T.C sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a saldırısından sonra, Türkiye, Kürdistan ve bölge devrimci güçlerinin yeni bir kısım perspektifleri tartışmaları gerektiği inancındayız. Ama bunun yapılıp-yapılmaması devrimci güçlerin sorumluluk anlayışlarına bağlıdır. Bunun yanında, dün yapılan bir kısım hayati tespitlerinde öne çıkarılmasında yarar vardır. Bu, bir temel ve başlangıç noktası olması bakımından önem taşımaktadır. Çünkü, bugünü yaratan dünün koşullarıdır. Dün ve bugün organik ve diyalektik olarak birbirine bağlı süreçler ve evrelerdir.

T.C sömürgecilerinin, Güney Kürdistan'a saldırısı üzerine tar-

.../...

tışmak istediğimiz politik perspektiflere ilişkin olarak, daha önceki dönemlerde hareketimiz tarafından yapılmış bir kısım tespitleri aktarmakta yarar görüyoruz. Bunlar uzun olacak. Ama, bunların yeniden gündeme getirilmesi günün sorunlarına yaklaşım açısından önemlidir.

"Ulusal kurtuluş mücadelelerine damgasını vuran, halkların ergeç kurtuluşu ve zaferini getirecek olan ve onları mücadele metodları ile savaş meydanlarında mevzilendiren olgu, gerçek kurtuluşu kadar savaştır. Yani, mazlum halklar artık yalnız kendi ulusal devletlerini kurma, dillerini ve kültürlerini asimilasyon ve boyunduruk altından kurtarabilmek için mücadeleyi yeterli görmüyorlar, aynı zamanda, ekonomik bağımsızlıkları içinde mücadele veriyorlar.

"Böylece, mazlum halklar kendilerine metod olarak ulusal kurtuluş devrimlerini proleter devrimlerle tamamlama hedefini seçmişlerdir. Bu, kovulan emperyalist-sömürgecilerin yeniden dönmelerini de engellemektedir." (RIZGARİ 1, Mart 1976, s.3)

"c)Tarih içinde istikrarlı bir birlik göstererek, günümüze kadar gelen Kürt ulusu sömürgeci-emperyalist bölüşümler sonucu biçimsel ve suni sınırlarla birbirlerinden ayrılmış ve parçalanmış durumdadır. Ancak, dinamik bir gerçek olarak toprak, dil ve kültür birliği içindedir.

.....

"Bütün .. değerleri elinden alınan ve ulusal demokratik hakları gaspedilen Kürt ulusu baskı ve sömürü altında tutularak sömürgeleştirilmiştir.

.....

"...Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı derken;
"-Kürt halkının bağımsız örgütlenmesi ve bilinçlenmesi,
"-Kendi kadro ve dinamiklerini ulusal-demokratik mücadelesi için seferber etmesini anlamak gerekir." (agy, s.9)

"13-Türkiye'de yanlış anlaşılan ve teorik temellendirilmesini ileride detayları ile vereceğimiz ittifaklar sorununu kısaca da olsa belirlemekte yarar vardır. Bu konuda iki düzey görmekteyiz:

"Birincisi, Kürt halkı ile Türk emekçi sınıf ve tabakaları-devrimcilerinin ittifakları. Yani, Kürt halkının ulusal demokratik kurtuluş hareketi ile Türk proletaryasının ittifakı.

"İkincisi, Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesinde yer alan sosyalist kadrolar ve örgütler ile, yurtsever-milliyetçi kadrolar ve örgütler arasındaki ittifak." (agy, s.11)

.../...

".... Lozan emperyalist bölüşümünün Kürdistan tarihindeki önemi şuradan gelir:

"1-Lozan'da Kürdistan parçalanmıştır.Bu paylaşma İngiliz ve Fransız emperyalistleri,Anadolu'da milli kurtuluşçular ve dolaylı yollardan İran monarşisi arasında yapılmıştır.

"2-Kürdistan'ı paylaşan bu güçler,kendi egemenliklerine bırakılan Kürdistan arazisini ve Kürt ulusunu ayrı ayrı sömürgeleştirmişlerdir.Bölgeyi işgal ederek doğal kaynaklarına tamamen el koymuşlardır.Bu sömürgeci eylemi meşru gösterebilmek için,Kürt ulusunun ulusal ve demokratik bütün haklarını,yani,Kürt toplumu olma özelliklerini imha etmeye yönelmişlerdir.Ve bir ulusun "namusu" bu sömürgeciler tarafından "haczedilmiştir."

"3-Sömürgeciler birbirlerine daima destek ve dayanak olmuşlardır.Emperyalistlerle gizli ve açık ittifaklar kurarak varlıklarını garantilemişlerdir.Çünkü,Kürdistan 'müşterek sömürgeledir.'

"4-Bu emperyalist bölüşüme ve Kürt ulusunun sömürge düzeyine indirgenip köleleştirilmesine karşı Kürtler sürekli direnmişlerdir..." (agy,s.20)

"Çağımızda artık,dünyanın herhangi bir yerindeki ulusal kurtuluş mücadelesini,makalelerde desteklemek kolaydır.Zor olan,kendi egemen sınıflarının çıkarlarına karşı çıkmak,uygulanan sömürgeci baskıları teşhir ederek,protesto etmektir.Ayrıca,bunun yanı sıra,asıl zor olan,burjuvazinin suni olarak empoze etmeğe çalıştığı sınırlar içindeki,ezilen halkın anti-sömürgeci mücadelesini desteklemektir."(RIZGARI 2,Nisan 1976,s.12)

"Kürt halkının ulusal-demokratik mücadelesi Türk,Arap ve Fars halklarının devrimci mücadelesi ile çelişmez.Kürt halkının ulusal demokratik talepleri bu halkların ulusal demokratik talepleri ile çelişmez.Fakat Kürt ulusunun sömürge ve köle düzeyinde bırakılması ve bunun için büyük bir gayret gösterilmesi bu halkların sınıfsal mücadelelerinin yoğunluk kazanmamasının baş nedenidir."(agy,s.31)

"... Kürt sorunu gibi bir kambur çözümsüz bir biçimde kaldığı sürece,Türkiye'deki 'bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm' mücadelesi de gelişemez.Türkiye'nin demokratlaşmasından,bu sorunun çözümlemesini anlamak gerekir." (agy,s.32)

"....Genel olarak Ortadoğu'nun parçalanması ile özel olarak Kürdistan'ın parçalanması birbirinden değişiktir.Örneğin Araplar bu parçalanma sürecinden ayrı ayrı merkezi devletler olarak çıkarırken,Kürdistan bu devletlere pay verilerek ortadan kaldırılmıştır.Aynı durum,Bask'lar,Makedon'lar,Beluciler için son derece önemli bir özelliktir.Afrika,Latin Amerika,Kuzey Afrika için böyle bir hayati parçalanma birinci plânda değildir.Bu nedenle,Kürdistan

.../...

'uluslararası bir sömürge'dir'. Ve bu nesnel gerçek, Ortadoğu'da devrimci mücadelelerin kilit problemi olduğu gibi, Kürdistan sorununda şahdamarını teşkil eder." (agy, s.48)

"Kürdistan toplumu uluslararası bir sömürge haline getirildikten sonra, Kürt toplumu kendi toplumsal yaşantısını ve toplumsal ilişkilerini sürdüremedi. Bu gelişme dışardan ve en az dört yerden gelen müdahaleler ile durduruldu. Bu dış müdahaleler Kürdistan'ın iç dinamiklerini parçalamayı, muhtemel potansiyelini yok etmeyi amaçladılar. Böylece Kürdistan'ın sosyo-ekonomik ve sosyo-politik yapısı ve değerleri; Ankara, Bağdat, Sam ve Tahran tarafından kendi ekonomik ve politik ihtiyaçlarına göre şekillene almaya başladı.

"Bu dört otoritenin kendi alanlarında bulunan Kürtler üzerinde uyguladıkları politikalar şüphesiz bir takım değişiklikler gösterir. Ama değişmeyen öz: Kürt toplumunun kişilik haklarını gasp etmek ve onu egemen ulus içinde eritmektir. Bu bakımdan; İran, Kürtlerin Fars olduğunu ileri sürer. Irak ve Suriye günümüzde bunu yapma imkanları kalmadı- Kürtlerin Arap olduğunu ve Kürt diye bir kavim olmadığını, Kürtçenin Arapçanın bir şivesi olduğunu yaygınlaştırırlar. Türkiye resmi ideolojisi ise, Kürtlerin Türk olduğunu, Kürt diye bir milletin bulunmadığını, Kürt diye bilinenlerin Oğuz boyundan geldiğini, Kürtçe denilen dilin de "dağlı Türkler" tarafından konuşulan Türkçenin bir şivesi olduğunu kanıtlamaya çalışırlar.

"Bunlar bir yandan Kürt toplumunun en gerici sınıf ve tabakalarının temsilcilerini ayakta tutarlar, bir kısmını sürgüne gönderirken, aynı ailenin bir diğer ferdi millî vekili diye ülkenin en yüksek yasama organına alırlar...

"Değişmeyen öz ise, Lozan emperyalist bölüşümüne katılıp bundan pay alanların Kürtlere karşı olan değişmez düşmanlıklarıdır. Bu düşmanlığı 'millî egoizm' ile besleyerek, iliklerine kadar sömürdükleri kendi halklarının da emekçi sınıf ve tabakalarına, proleterlerine ve proleterlerin sendikal ve siyasal örgütlerine .. de bulaştırırlar." (agy, s.50-51)

"... Leninizm bize, proletaryanın hiç olmadığı ülkelerde bile kitleleri bağımsız siyasi düşünce ve bağımsız siyasi eylem dîrenci ile donatabileceğimizi öğretiyor. Ulusal kurtuluş hareketlerinde proleter devrimciler yönlendirici önder güç olma ve bunu toplumun mücadelede yer alan sınıf ve katmanlarına kabul ettirme, onları bu yönde ikna etme görevi ile yükümlüdürler. Bu, toplumda kendini dayatan çelişmenin tespitini, bu çelişme karşısında oluşan potansiyellerin nesnel konumlarını, ittifaklar siyasetini titizlik-

le saptamayı ve hayata geçirmek için kararlı olmayı gerektirir.

"Ulusal kurtuluş hareketlerinde işçi sınıfı ile beraber, başta burjuvazi olmak üzere diğer sınıf ve katmanlarda kendi talep ve özlendilerinin ifadesi olan programlarını gerçekleştirmek isterler. Bu programın gerçekleşme ortamı bulunduğu zaman toplumsal devrimini gerçekleştirmek için mücadele eden işçi sınıfına ve onun temel mütefiki olan yoksul köylülüğe engel olurlar. Bu, proleter devrimcilerin mücadele sürecinde yönlendirici önder güç olup olmamaları ile, direkt olarak bağlı temel bir sorundur. Ancak yönlendirici önder güç olan devrimci proletarya ve onun siyasi partisi, devrimci mücadeleyi temel çelişmenin çözümüne kadar, temel ve vazgeçilmez olan nihai amacına kadar sürdürür. Onun stratejik kararlılığı ve taktik esnekliğidir ki, kitleleri olanla yetinme, mevcut durumu genişletme gericiliğinden baş çelişmelerin çözümünden sonra ortaya çıkan çökünluğun rehavetinden kurtarabilir, mücadeleyi sonuca götürecektir. sürekliliği sağlar.

.....

"Proleter devrimcilerin görevi, burjuva önderliğin siyasi teşhirini mücadelenin her alanına götürmektir. Bunun maddi temellerini kitlelere benimsetmektir. Ulusun çıkarları olarak öne sürülen çıkarların, aslında burjuvazinin çıkarları demek olduğunu, bütün dikkatini sefil bir toprak parçası üzerine dikmiş olan köylülüğe göstermek, onları bu konuda bilgilendirmek, bilinçlendirmek, örgütlemektir. Ve proleter devrimcilerin işi, sadece silahları ve uniformaları ile, kırbaçları ve zindanları ile zorba sömürgecileri yurdumuzdan atmak değil, mazlum halkımızı nihai kurtuluşa götürmek üzere üretim biçiminin yeniden düzenlenmesi için şartları yaratmaktır. Bu noktada, proleter devrimcilerin görevi, önce sömürgecileri kovalım, sonra burjuvazi ile hesabımızı görürüz doğrultusunda işleyen ve kaçınılmaz olarak sosyal-şovenizme batacak olan pragmatik kaypaklık değil, burjuvazinin ulusal nitelikli burjuvazinin- sömürgeciler çelişmesini titizlikle değerlendirip, muhalefet odaklarında ittifaklar oluşturarak, mücadelemize proleter devrimci önderliğin hegemonyasını ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini yaratma kararlılığıdır." (RIZGARİ 5, Mart 1978, s. 31-32)

"Kendi halklarının devrimci mücadelesi karşısında en barbar yöntemleri uygulayan, İran, Suriye, Irak ve Türk sömürgeci egemen sınıflarının yeraltı ve yerüstü zenginliklerini, ucuz iş gücü ve pazarları ile Kürdistan gibi bir sömürgece oluşacak olan... köklü talepler karşısında daha az barbar olacakları da beklenemez. Çünkü Kürt halkının anti-sömürgeci mücadelesi onları, sonlarına yaklaştıracak en önemli darbelerden biri olacaktır. Onlarda bu durumun farkındadırlar." (agy, s. 42-43)

.../..

"Bu arada,.... bazı arkadaşların bilerek ya da bilmeyerek (içine) düştükleri bir hatayı belirlemede yarar var: Şu anda anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-feodal devrimci mücadelede somut hedef (Kürdistan'da) Türk sömürgeciliği ve onun kurumlarıdır diyoruz. Ve burada, Türk sözünü vurguluyoruz. Çünkü Türk sömürgeciliği ya da sömürgeci sistemi demek, bu sömürgeci sistemin içinde fiilen yer alan bazı Kürt kökenli kimselerin Türkiye'deki ulusal ve sınıfsal baskıya da fiilen katıldıklarını inkar ettiğimiz ve bu kimseleri kolladığımız anlamına alınmamalıdır. Bu kimseler, belirlenen aşama içinde hedef alınan yapının içindedirler. Ve bu kimselerin Kürt kökenli olmaları sömürgeci sistemi Türk ve Kürt sömürgeci, gerici, ırkçı sistemi durumuna getiremez." (agy, s.43-44)

"Kürdistan'da, ulusal demokratik mücadelede ittifaklar siyasetini; proletaryanın mücadele örgütünün, sömürgeci Türk devleti ve Kürdistan'daki işbirlikçilerine karşı uzun ve kısa vadeli olmak üzere, diğer sosyal sınıf ve tabakaların örgütleriyle kuracağı en geniş ulusal cephe siyaseti olarak tespit ediyoruz. Bu tespit, cepheye katılacak sınıf ve tabakaların sınıf işbirliğinden değil, asgari program hedefleri doğrultusunda saptanan ilkeler düzeyinde ittifakından söz ediyoruz. Ve ulusal cepheye örgütyle katılan her sınıf ve tabakanın, sınıfsal çıkarları gereği bu dostluğa katlandığını ve katılmak zorunda olacağını da unutmuyoruz. Her sınıfın sömürgeci devlete karşı sınıfsal çıkarları gereği mücadeleye katılacağını bir kez daha ileri gitmek isteyen sınıf ve tabakalar, ittifaklar sisteminde birlikte olduğu bir kısım sınıf ve tabakalardan ayrılmak, hatta onları karşıya almak zorundadır. (agy, s.57)

"....her parçası dünya konjoktüründe ekonomik ve siyasal olarak güçsüz devletler tarafından sömürgeleştirilmiş olan Kürdistan'da, günümüzün ekonomik, sosyal ve siyasal koşulları nedeniyle proleter devrimcilerin kararlı öncülüğünde olmayan mücadeleler, yakın geçmişinde çok iyi gösterdiği gibi, boyutlanmadan ya da belli bir düzeye geldikten sonra boğulmaya mahkumdurlar. Tespit edilen bu olguyu güçlendiren bir temel öğede, Kürdistan'ı sömürgeleştirmiş sömürgeci devletlerden hiçbirisinin ne ekonomik, ne de siyasal olarak Kürdistan'daki en ufak bir ulusal ve sosyal kıpırdanmaya tahammüllerinin olmamasıdır." (agy, s.59)

"Üzerinde durmaya değer olan gerçek, (Türkiye'de) irili ufaklı bütün siyasetlerin sömürge Kürdistan tezi üzerinde yoğunlaşan dikkatleridir. Bu neyi kanıtlar?. Bu, sömürge Kürdistan olgusunun, beraberinde taşıdığı depremi kanıtlar. Deprem, öylesine açık bir maddi olgudur ki, deprem alanında etkilenmemek mümkün değildir. Ve her deprem gibi, bilimin silahları ile donatılmış yapıları değil, sırça köşk-

"leri, ilkel yapıları, çürük-çarık sığınakları çatlatır. Yerle bir eder.

"Sömürge Kürdistan olgusu, Kürdistan'da polemik düzeyini oldukça gerilerde bırakan bir olgudur. Kürdistan'da devrimciler, 'Kürdistan sömürge midir, değil midir?' tartışmasını yapmıyorlar. Süreç, sömürge Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının somut olarak ortaya çıkarılması, maddi temellerinin tartışılması, siyasal-toplumsal hayat üzerindeki etkilerinin tespit edilmesi sürecidir. Devrimciler, Kürdistan'da proletaryanın evrensel mücadelesinin bir parçası olan ulusal kurtuluş savaşlarının perspektifi içinde, Marksizmin, genel ilkeleri ve temel teorik muhtevası çerçevesinde, Kürdistan'da siyasal, ideolojik, örgütsel mücadelenin harcını kermaktadırlar. Somut siyasi görevleri, somut çerçevesine oturtmak için dişle tırnakla çalışılmaktadır. Bundan ötürü, süreç, bir diğer yanıyla, anti-sömürgeci ulusal demokratik mücadelenin ideolojisinin inşa sürecidir.

"Esas kıyamet metropol merkezlerde kopmaktadır. Metropol merkezlerde-Kurtuluş Sosyalist Dergi'de ifadesini bulan siyasetin dışında- hemen hemen tüm siyasetler, sömürge Kürdistan gerçeğine saldırılmaktadırlar. 'Ayrılıkçı burjuvazinin' tezlerinden, 'Bund'çuluğa, giderek 'ihanet'e varan bir dizi suçlama, bir dizi küfür ve karalara ile anti-sömürgeci siyasal güçlere saldırılıyor. Bu saldırı ve inkar harekâtının tozu dumana içinde sosyal-demokratizmin açık ya da gizli işleyen tahribatları gözardı ediliyor ve kimi yerde Kemalist milliyetçilik 'çağdaş'laştırılarak diriltilmeye çalışılıyor. En önemlisi, tek boyutlu bilgi ile, dogmatizme itelenen kadrolar özellikle gençlik kesimi- , fanatik saldırganlıklara, idealizme buluşturılıyorlar. O kadar ki, bütün bir yüzyıl boyunca yerden yere vurulan, beyni, iskeleti parçalanan Kürdistan'da, devrimciler, bir yandan sömürgecilerle, bir yandan feodal despotlukla ve her boydan gericilikle ve bir diğer yandan da inkar edilmiş, bütün gerçekleri gizlenerek karartılmış bir tarihin karanlıkları ile boğazlaşırlarken, bir diğer yandan da proleter devrimci hareketin hizmetine sundukları bilgilerden ötürü adeta afaroz ediliyorlar, lanetleniyorlar. Ne var ki, bu ideolojik saldırılar aynı zamanda, Kürt halkının doğal ve dolaysız müttefiki olan Türk emekçilerini, onarılması oldukça güç, sakat değerlerle şartlandırıyor. Ki altından kalkılamaz olan, hesabı verilemez olan da budur." (RIZGARİ 6, Haziran 1978, s.6-3)

"..... çağımızda zaten çoktan önderlik barutunu yitirmiş olan burjuva önderliğin Kürdistan'da, Kürt halkı açısından kalıcı mevziler kazanamayacağı, emekçi yığınların uzun yıllar manevi değerler uğruna savaşmalarının Kürdistan'da nelere mal olduğu da yine bu evrede görülüyordu. Bir parçasındaki en küçük bir kıvılcımın anında diğer parçalarında büyük yankılara gebe olduğu Kürdistan'da,

.../..

"emperyalistlerin savaş devam ederken kendilerini tercih eden burjuva milliyetçi önderlikleri bile alandaki sömürgeci jandarmalarına feda ettiği de açığa çıkmıştı. Özcesi: Kürdistan'da sözde bir bağımsızlık isteyenler açısından bile burjuva siyasi aksiyonlar umut olmaktan çıkıyordu. Yeni bir önderlik yaratmak gelip dayatmıştı. Bu önderlik ise, ancak çağdaş yani proleter devrimci önderlik olabilir. O güne kadar, sosyalizm adına yola çıkıp kısa bir süre sonra varolan önderliğin ideolojik-politik-örgütsel egemenliğinin sınırları içinde kalan ve şu veya bu şekilde imha edilenler ya da sosyalist olmayı sadece egemen ulus solu içinde görenler, dolayısıyla her iki halde de Kürdistan'daki devrimci muhalefeti burjuva siyasi organizasyonlarına terkedenler mutlaka yerli-yerine oturtulmalıydı. Yani dünü acımasızca değerlendirip bugünü kavramak ve yarına önermeler yapmak gerekiyordu." (ALA IZGARİ Özel Sayı:1, Haziran 1979, s.7)

"Fars emekçilerininin bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesine, Türk egemen sınıfları emperyalist dayanışma gereği müdahale ettikleri halde, Kürdistan'daki en ufak bir kıpırdanmaya 4 parçanın sömürgeci güçleri, özgül sorunları olarak müdahale ettiler, müdahale etmeye devam ediyorlar. İlk bakışta, Kürdistan'ın İran parçasına ekonomik-politik müdahale etmez görünen diğer üç parçanın bırakıldığı egemen sınıflar, bu süreç boyunca, günümüzde olduğu gibi, Kürdistan'daki ekonomik-politik-sosyal her kıpırdanmada kendi ülkelerinin iç sorunu imişçesine müdahale etmişlerdir, günümüzde de bu müdahalelerini sürdürüyorlar. Bu nedenle, ilk elde salt Fars egemen sınıflarına ve Kürdistan'daki işbirlikçilerine karşı direnişi başlatan Doğu Kürdistan'daki anti-sömürgeci güçler; kısa sürede karşılarında, Türk, Arap ve Fars egemen sınıflarını görmekte-dirler. Bu egemen sınıflarda, o direnişi, kendi sınırları içindeki bir direniş olarak değerlendirip birlikte müdahale ederler.

"Güney Kürdistan'daki silahlı mücadeleye, Kuzey Kürdistan'daki tüm mücadelelerde -Ağrı isyanındaki ortak tavır en açık örnektir- olduğu gibi, günümüzde Doğu Kürdistan'daki anti-sömürgeci mücadeleye yine dört merkezi otorite birlikte müdahale etmişler ve örneğin TC'nin başbakanı "Ortadoğu'nun haritası değişebilir" diyerek, kendi korkularını ve neden birlikte müdahale etme zorunluluğunu hissettiklerinin gerekçesini vurgulamıştır." (agy, s.54-55)

"70'li yılların başlarında, Kürdistan devriminde vuruşan ve nesnel olarak en geniş muhalif kitlelere hitap etme durumunda olan ve Marksizm uğruna savaş verdiğini iddia eden unsurlar şu veya bu biçimde imha edilirken; metropollerde bulunan ve sol içinde yer almaya başlayan Kürdistanlı aydınlar, Kürdistan devrimine egemen ulus devrimcilerininin sosyal-şoven gözlüğünden bakıyorlardı.

Bu bakışın adı da, sosyalizm olarak konmuştu. Dolayısıyla, tüm metropollerde, en valin biçimi ile de Türkiye'de sosyalist olma egemen ulus devrimci hareketi içinde bulunmak ile özdeş tutuluyordu. Genel olarak burjuva milliyetçi aksiyonunun (KDP'nin) Kürdistan'daki egemenliğine tepki duyan metropole gelmiş bulunan Kürdistanlı aydınlar bu tepkilerini sosyal-şovenizmin egemenliğindeki egemen ulus solları içinde yer alarak hayata geçirdiler. Bu esnada, bu aksiyonların egemen ulus emekçilerinin kurtuluşundaki yerine bile bakılmadı, tabelasında sosyalistlik yazılı olan her hangi biri seçiliyordu ve böylece Kürdistanlı aydınlar milliyetçi oymaklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. O andaki sosyalist siyasi bilinç daha fazlasını yapmaya zaten yetmiyordu. Bu durumu ise, egemen ulus olu; 'işte bizde Kürdistan'da örgütlendik' diyerek, programlarına bakmaksızın coşkuyla karşılıyordu." (agy, s.48-49)

Yukarıya aldığımız tespitler; hayati ve temel nitelikte tespitlerdir. Bu tespitler, detaylandırılmış sorunların sonucu olarak, varılmış olan sentezler ve soyutlamalardır. Aynı zamanda, bir veya birkaç yılın gelişmelerinin ortaya çıkardığı soyutlamalar ve tespitler değildir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelemizin, bir bütün olarak sınıf mücadelesinin (yani ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi sürecinin); Türkiye, İran, Irak ve Suriye halklarının devrimci mücadelesinin ve hatta bu halkların kaderlerinin sıkı bir şekilde bağlı olduğu Ortadoğu bölgesi halklarının ve işçi sınıfının, emekçilerin devrimci mücadelesinin on yılları alan birikimlerinin üzerinde yükselen tespitlerdir.

Özcesi: ha deyince ortaya çıkan, zahmet çekilmeden, belli düzeylerde objektif ve subjektif gelişmelerin ortaya çıkması görülmeden ortaya çıkan tespitler değildir.

Hareketimiz bu tespitleri yapmış olmasına rağmen, buna uygun yeterli ölçülerde işler yaptı dersek doğru olmaz. Çünkü, bazı hallerde buna uygun işler yapmak için yeteri şartlara sahip olamadı. Bazı hallerde de şartlarını bulduğu halde bu işleri beceremedi ya da bu şartları yeterince değerlendirip, yapılanmalar sağlayamadı. Bunun içinde, yargılamamız en başta kendimiz olmak üzere, Kürdistanlı tüm devrimci-demokratları, egemen ulus(lar)ın komünistlerini içine almaktadır. Komünistlerin soruna sorumlucu yaklaşmaları gerekmektedir. Ancak sorumlu ve bilimsel bir yaklaşımla gerekli çözümlenmelere varmak ve bu çözümlenmelere uygun pratik-siyasal davranışlar göstermek ve yapılanmalar sağlamak mümkün olacaktır.

Yukarıdaki temel tespitlerimiz:

a) Kürdistan'ın sosyo-politik yapısını,

b) Kürdistan'ın parçalanmış uluslararası bir sömürge olarak; Kürdistan, egemen uluslar ve bölge devrimci hareketleri için ortaya çıkardığı sorunları,

c) Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinde Kürt ve egemen ulusların komünistlerinin görevlerini,

d) Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelemizde, bugüne dek ulusal demokratik mücadeleye önderlik eden geleneksel egemen sınıfların konumlarını, harekete önderlik yapamayacakları (zaferi ulaştırılmama anlamında), bu sınıfların uzlaşmacı olduklarını,

e) Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelemizde proletaryanın ideolojik-politik-örgütsel önderliğinin sağlanmasının tek alternatif ve kesin kurtuluş yolu olduğu,

f) Kürdistan devrimci hareketi ile egemen ulusların emekçilerinin devrimci hareketinin kaderlerinin ne kadar hayati bir mertevede birbirilerine bağlı olduklarını,

g) Kürdistan'da işçi sınıfı hareketi ile diğer millici sınıf ve tabakaların ilişkilerinin nasıl olması gerektiği, bunun gerçekleşme biçimi ve örgütlenmesi, ilkeleri (cephe),

h) Kürdistan devriminin dünya devrimi ile ilişkilerini,

ı) Kürdistan devrimi ile bölge devrimi arasındaki ilişkileri anlatacaktır.

Özcesi: Hareketimizin ideolojik-politik hattını ifade eden, gösteren sorunlardır. Bu sorunlarda ne kadar başarılı olduğumuz (daha doğrusu başarısız olduğumuz) orta yerdedir. Buna ilişkin olarak, derli-toplu genel değerlendirmemizin gündemde olduğunu daha önceki yazımlarımızda açıklamıştık. Bu değerlendirmemiz kısa bir süre sonra tartışmaya sunulacaktır. Ama bu şu anlama gelmez: Yeri gelince ve belli özgün sorulara ilişkin olarak değerlendirmeler, tespitler yapamayız ve önermelerde bulunamayız. Bu anlamda, yukarıdaki hayati konuların yeni koşullarda; Kürdistan'da ve bölgemizde son yıllarda ortaya çıkan somut siyasal gelişmeler, altüst oluşlar içinde değerlendirilmesi gerekir.

Bunun doğal sonucu olarak: T.C'nin Güney Kürdistan'a yaptığı saldırı nedeniyle belli yönleriyle bu temel sorunlar üzerinde durmaya çalışacağız.

.../...

II.

1970'lerden sonra dünya çapında ortaya çıkan gelişmeler üzerine çok şeylerin yazıldığı biliniyor. Bu gelişmelere bağlı olarak, karşıdevrim ve devrim cephesinin kazandıkları, kaybettikleri ve yine her iki cephenin sorunlarının neler olduğunda bilinmekte: genel olarak söylenecek olursa, İran ve Afganistan'daki gelişmelerden Orta Amerika'ya (Nikaragua, El-Salvador, Honduras, Guetamala) ve Polonya'ya kadar uzanan bir dizi gelişmeye dünya halkları şahit oldular.

Dünya çapındaki gelişmelerin temel bir ögesinide bölgemiz Ortadoğu oluşturmaktadır. Bölgemizde de son yıllarda hızlı gelişmeler ve değişimler oldu. Bu gelişme ve değişimler günümüzde de hızını kaybetmiş değildir. Özellikle de dünyada dikkatleri üzerine çeken, açık ve kapalı bir çok gelişmenin olduğu alanlarından birini, bölgemiz temsil etmektedir. Gerçekten de son iki-üç yılda bölgemizde ortaya çıkan gelişme ve değişmelerin hızının yüksekliğinden dolayı, bu gelişmelerin izlenmesi bile oldukça zorlaşmış bulunmaktadır. Bir yeni gelişme ve olay bir diğerini hızla izlemekte. Giderek yeni bir gelişme ve olay, bir diğerini unutturmaktadır. Öyleki, en gelişkin devrimci organizasyonlar bile, bir olay hakkında görüş ve tavır belirlemeden bir diğer yeni bir gelişme ve olay kapıya dayanmakta. Son çıkan olayın boyutluluğu, diğer olayın ciddi boyutluluğunu unutturacak durumdadır. Denilebilir ki, bu hızlı gelişmeler bile, devrimci organizasyonların taktik çizgisini değiştirmek, ama hızla değiştirmeyi emnetmektedir. Bu durum, emperyalist, sömürgeci, siyonist, gerici cephenin taktik anlayışı olarak kendisini ortaya koymaktadır: Çünkü sürekli saldırı halindedir. Özgün olarakta bu taktik: İsrail siyonistlerinin taktiği olarak ortaya çıkmaktadır. Çünkü, İsrail kendi politikasında; bir gelişmeyi diğer önemli bir gelişme ile unutturma ve kapatma yolunu yıllardır izlemektedir. Bundanda başarılı olduğu söylenebilir.

Buna karşın, devrimci hareketin bünyesindeki yanlışlar ve zaaf- lar, bu gelişmeler karşısında devrimci hareketin hızla taktik değiştirmesini, olayları önceden organizeli karşılamasını ve gelişmelere öncülük etmesini, önünü almasını engellemektedir.

T.C sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a saldırısı üzerine görüş- lerimizi yoğunlaştırmadan önce, bu gelişmenin bağlı olduğu diğer gelişmelere kısaca (son 2-3 yıla ilişkin olarak) bakmakta yarar vardır.

12 Eylül 1980'de Türkiye'de yönetim değişikliği yapıldı. Faşist bir cunta yönetime getirildi. Faşist cunta, içerde işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci-demokratik mücadelesini, sosyalist hareketi bastırmak için elinden gelen herşeyi yaptı. Kürdistan halkının ulusal

kurtuluş hareketinin bastırılması için gerekenler yapıldı. Onbinlerce sosyalist, devrimci ve yurtsever tutuklandı. Binden fazla devrimci işkencehanelerde katledildi. Elliye varan insan idam edildi. Yüzlerce devrimcinin idam cezalarında yargıtaya gitmiş durumda. Binlerce devrimcinin de idamı istenmekte.

Faşizmin kurumsallaştırılması için ve toplumun her yönden denetim altına alınması için gerekli yasal ve toplumsal-siyasal, bürokratik tüm değişiklikler yapıldı: Yani devlet yeniden reorganize edilerek, yetkinleştirildi. İşler hale getirildi. ABD ve NATO ile ilişkilerin yeniden düzeltilmesi yoluna gidildi. ABD ve NATO ile ilişkiler daha sert ve açık kurallara bağlandı. Türkiye'ye Çevik Kuvvetler yerleştirildi. Bu Çevik Kuvvetler özellikle Kürdistan'da üstlendirildiler. Kürdistan'da yeni askeri hava alanları açıldı. Eskide varolan askeri üs'ler genişletildi ve yenileri açıldı. Atom başlıklı füzelerin yerleştirilmesi kararı alındı. Kısacası: Türkiye Ortadoğu'da emperyalizmin ileri bir karakolu olması için, 2. İsrail normlarına kavuşturuldu.

İran ve Irak arasında, emekçi halkları birbirine kırdıran ve haksız nitelikli olan, emekçi halkların kurtuluşuna hiçbir yarar sağlamayan savaş, gündeme geldi. Bu savaş, İran ve Irak emekçi halklarına can, mal (ekonomik) açıdan pahalıya mal olduğu gibi, başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgede rahatlıkla oyunlarını oynamasına ve plânlarını hayata geçirmesine ciddi zemin hazırladı. İran ve Irak devletlerinin hızla emperyalizmin ve gericiliğin içinde yerlerini almasına kaynaklık etti.

Haziran 1982'de (yani 1 yıl önce), İsrail'in Lübnan'a saldırısı gerçekleşti. Lübnan'ın geniş toprakları İsrail tarafından işgal edildi. Binlerce Filistinli ve Lübnanlı katledildi. Sabra-Şatilla katliamları yaratıldı. Filistin ulusal kurtuluş hareketi ve Lübnan yurtsever hareketi büyük darbeler yedi. Filistinliler yapılan pazarlıklar sonucunda Lübnan'ı boşaltmak ve birçok Arap ülkesine dağılmak zorunda kaldılar. Filistin hareketinin bastırılması için, emperyalizmin yeni plânları (Kovboy ve Maceraperst REGAEN'in PLÂNI) gündeme geldi. Bu plânın geçirilmesi için Ürdün, Suudi Arabistan ve hatta Kuveyt devreye sokuldu. Filistin hareketinin birliğinin parçalanması için her türlü çaba sarfedildi. Çünkü Filistin hareketinin askeri yenilgisinden sonra, siyasal olarak yenilgisinin gerçekleşmesi Filistin Hareketinin ve onun temsilcisi siyasal örgüt, EKÖ'nün birliğinin parçalanması ile mümkün olacaktı. Günümüzde bu durum, örgüt bünyesindeki ve özellikle EL-FETİH bünyesindeki sorunlarla birleşince bir ölçüde büyük bir tehlikeye girdi.

.../.

Lübnan'da "Ortak Güvenlik Sağlama Birlikleri" oluşturuldu. Emin Cemayil yönetime getirilerek, her türlü destek sağlandı. Lübnan ile İsrail arasında uçaklık belgesi imzalandı. İsrail "Savunma ordusu" özel olarak güçlendiriliyor. Mısır'da "Eğitim Birlikleri" oluşturuluyor, güçlendiriliyor. S. Arabistan'da AWACS kontrol merkezinin güçlendirilmesine çalışılmaktadır.

Bütün bunların yanında, emperyalizm için bölgede yeni, güçlü bir üs'ün oluşturulması için, Kıbrıs'ın ilhakının tamamlanarak, sömürgeleştirilme süreci^{ci} güçlendirilmesine çalışılmakta. Böylece, Türkiye'ye sömürge ilişkileri ile bağımlı bir Türk Kıbrıs üs'sü oluşturulmaya çalışılmakta. Bu işin gerçek özünü gizlemek içinde, referandum ve uluslararası kuralların işletilmesi için, düzenbozluklar yapılmaktadır.

Son yıllarda bölgemizdeki en önemli gelişmelerden biri, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin yaptığı atılımlar, kazandığı mevziler ve her yönüyle vardığı boyutlardır.

İleride üzerinde durmakla birlikte, burada bir konuyu belirtelim: Kürdistan parçalanmış (dört devlet tarafından) sömürge bir ülkedir. Kürdistan'ı parçalayan ve sömürgeleştiren devletler, kendi aralarında çelişmeler olsalar bile, Kürdistan'daki ulusal demokratik hareket karşısında, kendi devlet çıkarları (uzun vadeli, stratejik çıkarları) için belli evrelerde, ama hayati evrelerde anlaşmışlardır ve ortak davranış göstermişlerdir. Tarihte hep böyle olmuştur. Halkımızın yakın tarihinde de bu olay yaşandı: 1975 yılında, İran ve Irak merkezi sömürgeci otoriteleri, Cezayir'de bir araya gelerek, kendi aralarındaki bütün çıkar çelişmelerini bir tarafa bıraktılar. Karşılıklı (özellikle Irak) büyük ödünlerde bulunarak, Irak Kürt ulusal hareketini bastırma konusunda anlaşmaya vardılar. Kürt ulusal hareketinin önderliğinin; gerici, uzlaşmacı ve İran Şahlığı ile işbirliği karakterinin sonucu olarakta, İran ve Irak merkezi sömürgeci otoritelerinin kendi aralarındaki anlaşma rahatlıkla hayata geçirildi.

Kürt ulusal hareketinin önderliği, bu anlaşmadan hemen sonra silah bırakışmasını ilân etti. Silahlı mücadeleye son verdi. Bununla, İran ve Irak sömürgecilerinin çıkarlarına, binlerin ölümüne rağmen, mücadeleden açıkça vazgeçtiğini gösterdi. Oysa, İran ve Irak devletlerinin Cezayir'de anlaşmaları ve Irak'taki Kürt ulusal hareketine karşı ortak davranış gösterecekleri konusunda tavır birliği içine girmeleri; Kürt ulusal hareketinin önderliğinin elindeki imkanlardan dolayı, hareketin son bulmasını imkansız kılmaktaydı: Buna rağmen, önderlik teslim oldu.

Bunun yanında, Irak yönetiminin başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle ilişkiler içinde bulunması ve hatta Irak'ın "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş"inin mümkün, olabilirliğinin beklenilmiş olmasında, Kürt ulusal hareketinin bu şekilde, hemde sesiz-sedasız ve tepkisiz son bulmasını gündeme getirdi. Irak'ta Kürt ulusal hareketi (yani Irak işçi sınıfı ve emekçilerinin devrimci-demokrat hareketinin ittifakı hareket) bu şekilde son bulurken, "Milli Cephe"de sosyalizm adına Irak KP'yi yönetim yapmaya devam ediyordu.

Irak Kürt ulusal hareketinin bu şekilde büyük darbe yemesi ve yenilgiye uğraması tarihlerinde, Kuzey (Türkiye) ve Doğu (İran) Kürdistan'ında da durum fazla iç açıcı değildi ve sömürgecileri ürkütücü bir gelişme ve siyasi durumda söz konusu değildi.

Kuzey Kürdistan'da, 1938'lerde (Dersim Hareketi) bastırılan ulusal hareket; belli evrelerdeki siyasal guruplaşmalar, kültürel çalışmalar ve dar siyasal örgütlenmeler (DDKO, T-KDP, Türkiye'de KDP) dışında bir varlık gösterememiş düzeydedir. Yani sorunun tırmandırılması için sınırlı bir siyasi ve örgütlenme çalışması söz konusudur. Egemen ulus devrimci hareketi de, bu sorunda habersiz durumdadır. Doğu Kürdistan'da, 1968'lerde başlayan Gerilla Hareketi en kötü bir biçimde bastırıldıktan sonra, İran KDP ve diğer devrimci çevreler, çok gizli koşullarda, siyasal ve örgütsel çalışmalarını yürütmeye çalışmışlardır. Bu çalışmaların açığa çıkarılması halinde yurtsever unsurlar ömür boyu ^{hapislere} çarptırılmaktaydılar ve idam edilmekteydiler. Örneğin: İran KDP Merkez Komitesi üyelerinden bir kısmı 25 yıl (Şah iktidarının değişikliğine kadar) hapis yatacak zorunda kalmışlardır. Bir kısmında idam edilmiş ve sakat bırakılmışlardır.

1975 Cezayir Andlaşması ile birlikte; İran, Irak ve hatta T.C devleti, Kürt sorununu kökten hal ettiklerini, Kürt hareketinin bir kez daha "belini doğrultamayacağı" hesabını yapıyorlardı. Fakat durum onların istediği rotayı izlemedi. Toplumsal yasalar egemenliğini kurmaya başladılar. 1975'ten sonra, Kürt ulusal demokratik hareketi daha ciddi ve hızlı gelişmeler kaydetti.

1975'te bastırılan Irak Kürt ulusal hareketi, kısa sürede yeni gelişmeler gösterdi, silahlı düzeye çıktı. Güney Kürdistan'da dünden daha güçlü ve nitelikli örgütlenmeler gerçekleştirildi, ortaya çıktı.

Kuzey Kürdistan'da ciddi siyasal ve örgütsel gelişmeler oldu. Çok kısa sürede, T.C sömürgecilerinin ve bölge gericilerinin dikkatini çeken boyutlara ulaştı.

İran'daki toplumsal muhalefetin örgütlü olarak Şah diktatörlüğünü yıkması, ve iktidar değişikliğinin gerçekleşmesi, Kürt ulusal hareketinde büyük etkilerde bulundu. Gerici Humeyni yönetiminin Kürdistan'a otonomi tanımaması, Kürt halkına ulusal demokratik hakları vermemesi (!) ve bununlada kalmayarak, Eylül 1979'da Kürdistan halkına ve yurtsever örgütlerine saldırmasından sonra, Doğu Kürdistan'da silahlı mücadelenin gelişmesi ve geliştirilmesi gündeme geldi. Doğu Kürdistan'da ulusal hareket, kısa sürede kitleleşti ve bütün dünya kamuoyunun dikkatini çekti, tartışılan temel sorun oldu.

1975'ten sonraki kısa sürede, Kürt ulusal demokratik hareketindeki bu boyutlu gelişmeler, emperyalizmin ve işbirlikçisi sömürgeci otoritelerin beklediği gelişmeler değildi. Bu durum, emperyalistleri ve sömürgeci merkezi otoriteleri şaşkına çevirdi. İran ve Doğu Kürdistan'daki bu gelişmelerden en fazla rahatsız olanlar, (ilk plânda ve duyarlılıklarından dolayı) T.C sömürgecileri oldu. T.C sömürgeci devletinin en akıllı ideologlarından olan, "güler yüzlü", "insancıl", "demokrat" Başbakan Bülent Ecevit, kitleler karşısındaki konuşmalarında ve yaptığı basın toplantılarında, kendi devletleri için tehlikeli olan bu gelişmelere işaret etmiş ve Ortadoğu'da harita değişikliğinin -sınır değişikliği anlaşılabilir- gündeme gelebileceğine işaret ederek, Kürdistan sorunu ile direkt ilişkili olan sömürgeci devletlere ve emperyalist çevrelere davet çıkarıyordu. Çünkü Ortadoğu'da haritanın değişikliği demek, mevcut statükonun değişmesi ve son bulması demektir. Ortadoğu'da statükonun devrimci tarzda değiştirilmesinden de en fazla zararlı çıkacakların, Kürdistan'ı parçalamış ve sömürgeleştirmiş devletler olacağı da açıktır. İşte ta o günden bu yana, Kürt ulusal demokratik hareketinin bastırılması için, sömürgeci merkezi otoriteler karşılıklı ilişkiler geliştirdiler, ortak plânların hayata geçirilmesi için çabalar gösterdiler.

Burada parantez açarak, tarihi geçmişte olanlara bakmakta yarar vardır:

"Kürtlerin Araplarla, daha sonra Türklerle karşılaşmaları, Kürdistan tarihinin önemli odaklarıdır. Kasrı Şirin anlaşması ile Osmanlı-İran sınırının çizilmesi ise, Kürdistan'ın yakın tarihini etkileyen temel noktalardan biridir (1639). Fakat Kürdistan'ın çağdaş sömürgeciliğin statükosuna girmesi Mondros Mütarakesi ile (1918) başlamış ve Lozan emperyalist paylaşımı ile (1923) sonuçlanmıştır..

"Daha öncede belirlediğimiz gibi, rekabetçi kapitalizm ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesine yol açmış ve merkezi milli devletlerin kurulmasını yaygınlaştırmıştır. Birinci Dünya Savaşı'nın emperyalist bir paylaşım savaşı olduğunu ve çağın en önemli olayı...

nın da 1917 Sovyet devrimi olduğunu gene yukarıda belirlemiştik..

"Sovyet devrimi, burjuvazi tarafından yozlaştırılan "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin marksist yorumunu getirdi. Ve sistemleştirdi. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı'nın marksist yorumu ezilen, sömürgeleştirilen halklar üzerinde derin yankılar uyandırdı. Amerika Cumhurbaşkanı Wilson'un 14 madde üzerinde topladığı prensipleride demokratik bir öz taşıyordu ve ezilen halkların liberal-demokrat aydınları tarafından tasvip görüyordu. Bu prensiplerin 12. maddesi Osmanlı İmparatorluğu ile ilgiliydi, buna göre: "Osmanlı imparatorluğunun Türk olan kısımlarının egemenliği sağlanacak, fakat Türk olmayan milliyetlere muhtar gelişme imkanları verilecek."

"Lenin'in de olumlu bulduğu bu prensipler, emperyalizmin karakteri icabı, daha sonra demokratik nitelikleri yontularak işe yaramaz hale sokulacaktır.

"Öte yandan, Kürdistan sorunu ilk kez uluslararası platforma Sevr anlaşması ile girmektedir (1920). Gerçi imzalandığı andan itibaren geçersiz olan Sevr, emperyalist sahtekârlığın yağmacılığı üzerine kurulan bir anlaşmadır. Ama, Kürdistanlılar için taşıdığı politik önem gözden uzak tutulamaz.

".....Dış etkenlerin, Kürt toplumunun iç dinamikleri ile bütünleşmesi, adına genel olarak "Kürdistan Milli Direnme Hareketleri" diyebileceğimiz hareketleri oluşturdu. Bu dönemde, imparatorluğu oluşturan diğer halklarda Araplar, Arnavutlar, Ermeniler, Türkler v.b. "bağımsız milli devlet" espirisi çerçevesinde mücadele içinde idiler.

"Kürtlerin ilk direnme hareketleri, Güney Kürdistan'da Şeyh Mahmut liderliğinde başladı... Bu direnme hareketi, Irak'ta emperyalist İngiltere'nin sömürge otoritesine karşıydı. İngiltere daha XIX. yüzyılın ortalarından itibaren Kürdistan'a sızmış... ve Hindistan'a giden emin yollar arama çabasıydı. Bu çaba, Osmanlı ve İran imparatorluklarını da "tamamen sömürgesi haline koymak" amacını da taşıyordu.. İngilizler Bağdat'ta Doğu Hint Şirket'inin bir şubesini açarak daha 1806'larda Ortadoğu'ya sarkmış ve Basra'yı kontrol altına almıştı... 'Kürdistan, İngiltere plânlama daireleri nezdinde, ekonomik, politik, ticari yönden ve İngiltere'nin sömürgesi bulunan Hindistan'a ulaşım için en kısa, en uygun karayolu olması bakımından büyük bir önem' taşımaktaydı... 1837'lerden sonra 'Doğu Mezopotamya'nın büyük bir kısmı, İngiliz subay ve memurları tarafından sıkı bir kontrole tabi tutulması' bu hesapların yapılması ile ilgiliydi...

"Sovyet devriminden sonra, Kuvva-yi Milliye'nin iktidarı bu da özellikle Bakû petrolünün Sovyetler tarafından denetlenmesi, İngilizlerin Kürdistan üzerindeki hesaplarında daha da hesaplaşmalarını getirdi.

"İngilizler bu dönemde İran üzerinde etkindiler ve Irak'a yerleşmişlerdi. İngiliz-Fransız gizli anlaşmaları sonucu (Sycces-Picot) Suriye Fransızlardaydı. Böylece Kürdistan'ın üç parçası işgal altında tutuluyordu. Statüsü henüz 'Osmanlı Tebaası' olarak duran Kuzey Kürdistan'da ise (örneğin Koçgiri) bağımsızlığa yönelen silahlı Kürt direnmeleri sürüyordu. Ankara'nın Meclisi Mebusanı, gerçi, İngiliz işgali altında bulunan Güney Kürdistan'ı Misakı Milli'nin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendiriyordu. Ama, Lozan'da bu durum (Musul Meselesi) askıya alınacak, 1924'de Nasturi olayı bahane edilerek İngilizlerin müdahalesi ile çizilen "Brüksel Hattı", 1926'da resmen kabul edilerek bu günkü Türk-Irak sınırı haline gelecektir. Bu sınır tamamen, İngiliz emperyalistlerinin istek ve iradelerine göre çizildi. Gerek Haşimi monarşisinin ve gerekse Ankara hükümetinin tavrı, bunu kabul etmekten ve onaylamaktan başka bir şey değildir.

"Böylece fiili paylaşım son resmi halini almış oldu. Artık 'sınırları belli olmayan fakat üzerinde Kürtlerin yaşadığı ve adına Kürdistan denilen alan'; İran, Irak, Türkiye ve Suriye sınırlarındaki dikenli teller ve mayın tarlalarıyla mekanik olarak parçalanmış oldu.

"Mondros mütarekesinden sonra, İngilizler Irak'ı istila ettiler. Arap gericileri ile anlaşarak İngiliz manda idaresine yöneldiler. Bu durum, 1931'lere kadar devam etti. Kürtler ise, bu manda terliği kabul etmediler ve silaha sarıldılar (1919).

"İngilizlerin yıllardır, Ortadoğu'da fi^rdönen ajan-gözlemcileri 'bağımsız bir Kürt otoritesi'nin İngiliz sömürge imparatorluğuna getireceği problemleri bildiklerinden, bu bağımsızlıkçı eylemlere şiddetle karşı durdular. Ve kanlı saldırılarla parçaladılar. Aynı durumu Türkiye şartlarında uygulayan milli kurtuluşçulara da ses etmediler. Kimi zaman anlaştılar. Kimi zamanda yardımcı oldular.

"Tarihsel süreç içinde gerek Osmanlılar ve gerekse İran arasında, zaman zaman tercih yapan, fakat bu hanedan devletlerin bünyesi içinde bulunmakla beraber otonom durumlarını ve kendi topraklarında serbestçe tassarruf haklarını koruyan Kürtler, emperyalist sömürgecilerin devreye girmesi ile beraber tedricen bu imtiyazlarından arındırılacaklardır. Emperyalist sömürgeciler yerli ajanlarının ve işbirlikçi hükümetlerinde desteği ve fiili müdahaleleriyle artık Kürdistan'ın iskeletinin parçalanmasına, beyninin, yüreğinin parçalanmasına yöneldiler. Kürdistan'ın Ortadoğu

dengesi içinde son derece önemli bir temel taşı, bir kilit problemi yaratacak olan paylaşımının gerçek güdümü ise, ekonomik sömürü, Kürdistan'ın yer altı ve yer üstü zenginliklerinin özellikle petrolünün yağmalanmasıdır." (RIZGARI 2, s:45,46,47)

Böylece, Emperyalizmin çıkarları ve plânlarının sonucu olarak, 1926'da Kürdistan'ın bugünkü statüsü tayin edilmiş oldu. Bu statü tayini, aynı zamanda bölgemizin statüsünün tayininde de belirleyici oldu. Emperyalist güçler tarafından parçalanmış ve sömürgeleştirilmiş Kürdistan, bölgedeki sömürgeci devletlere devr edilmiş oldu. Çünkü emperyalist devletler o tarihten sonra, emperyalist dönemin gereklerinin bir sonucu olarak, kendi çıkarlarını ve bölgedeki sömürülerini işbirlikçi egemen sınıflar ve devletler vasıtasıyla yürütmeyi daha uygun ve daha kazançlı görüyorlardı.

Emperyalistlerin bölüşümü sonucu, Kürdistan'ı kendi bünyelerinde tutan merkezi otoriteler, emperyalizme bağımlı olarak ve emperyalist politikanın bir devamı olarak kendilerine özgü sömürgeci politikalarını oluşturmaya ve sistemleştirmeye başladılar. Giderek sömürgeci devletler bu konuda yetkinleşmeye, dayanlı olmaya başladılar.

Kürdistan'ı parçalayan ve sömürgeleştiren ülkeler, sömürgeci politikalarını Kürdistan'da devam ettirmek, Kürt ulusal kurtuluş (devam etmekte olan ve muhtemel gelişme gösterecek) hareketinin önüne geçmek, bastırmak; kendi bünyelerindeki işçi sınıfı hareketlerine ve bilumum ilerci, devrimci-demokratik hareketleri bastırmak; genel olarak bölge devrimci hareketinin ve toplumsal gelişmesinin önüne geçmek için ittifaklar geliştirdiler. Bu ittifaklarını belli tarihi koşullarda üst düzeydeki örgütlenmelere sıçrattılar.

İngiliz emperyalistlerinin denetiminde, sözde müslümanların içinde oldukları (her ne hikmetse! müslüman olmayan İngiltere'de vardı) Bağdat PAKTI'nı oluşturdular. BAĞDAT PAKTI, belli bir dönem, yukarıda sıraladığımız görevlerini yerine getirdi. Fakat daha sonra, Irak devleti bünyesindeki gelişmeler sonucunda ve İngiltere emperyalizmi ile Irak'ın direkt ilişkilerini koparmasından sonra, Bağdat Paktı dağıldı: Irak pakt'tan çekildi.

Bağdat Paktı'nın dağılmasından sonra, emperyalistler ve sömürgeci merkezi otoriteler boş durmadılar, yeni bir ittifak oluşturdular: CENTO

TC devleti, İran, Irak, Pakistan ve İngiltere Cento'nun direkt

.../..

üyeleri idi. ABD, Cento'nun endirekt üyesiydi.

Cento'da bölgemizde ve Kürdistan'da kendisine düşen görevleri yerine getirmeye çalıştı. Fakat, Cento'nun, bölgemizdeki toplumsal-siyasal gelişmeler, anti-emperyalist ve anti-sömürgeci uyanış, bilinçlenme karşısında, fazla başarılı olmadığı açıkça kısa bir dönem sonra görülebilir bir durum olmaya başladı: Cento bünyesindeki devletlerdeki devrimci, ilerici gelişmelerin boyutlanması ve özellikle İran Şah diktatörlüğünün (monarşisinin) yıkılmasından sonra, CENTO'nun yaşamı tümden tehlikeye girdi. İran'daki iktidar değişikliğinden sonra, İran Cento'dan çekildi. Böylece de, Cento dağılmakla karşı-karşıya kaldı. Çünkü CENTO'nun en önemli iki üyesinden (Türkiye ve İran) birisi, İran çekiliyordu. Üstelik, Cento'nun kuruluşunda belirleyici olan Kürdistan meselesinde esas taraf olan güçlerin çoğunluğunun Pakt'ın dışında kalması, Cento'yu fonksiyonsuz hale getiriyordu. Bu da, sömürgeci devletler açısından büyük bir boşluk yaratıyordu.

CENTO'nun DAĞILMASI:

Cento'nun dağılması; Doğu ve Güney Kürdistan'da silahlı mücadelenin boyutlandığı ve Kuzey Kürdistan'da ciddi siyasal gelişmelerin ve örgütlenmelerin ortaya çıktığı koşullara rastlıyordu. Bunun yanında, Suriye Kürdistan'ının Kürdistan devrimci hareketine ciddi bir yedek olduğu dönemdi. Bu durum, sömürgeci devletler için büyük bir tehlike taşıyordu. Bu sorunun en başından bilincinden olanlar, T.C sömürgecileri idi. Zaten bu duruma ilk tepki gösterenler ve bu sorunun çözümlenmesi (en başta Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkeler arasındaki sorunların çözümlenmesi) görevini T.C devleti üzerine aldı. Ama T.C devleti, bu görevi üzerine aldığı zaman, kendileri ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkeler açısından hem olumlu ve hemde olumsuz şartlar ortaya çıkmıştı.

Irak'ın, Sovyetler Birliği'nden ve bölgedeki anti-emperyalist güçlerden uzaklaşarak emperyalizme yaklaşması, Kürdistan'ı sömürgeleştiren T.C ile Irak'ın anlaşması için ve genel olarak olumlu bir şarttı. Fakat İran'da; 1979 Şubat'ındaki iktidar değişikliği, görece olarak İran'ı emperyalizmden ve özellikle ABD'den uzaklaştırmıştı. Bunun yanında, Eylül 1980'de İran ve Irak arasında iki devletin çıkarları merkezinde savaş patlak vermişti. Bu durumda, olumsuz bir şart idi. Çünkü bu durum, genelde T.C devleti ile İran devleti arasında da güncel gelişmelerin belirlenmesini sağlamıştır.

Bölgedeki bu ve bunun gibi bütün olumsuz şartlara rağmen, T.C devleti, kendilerinin sömürgeci emelleri ve emperyalizmin çıkarları adına yapması gerekenleri günün şartlarına uygun taktiklerle yürütmeye başladı.

İlk başlangıçta, T.C devleti, Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler arasında bir "birliğin" oluşturulması için, İran ve Irak ile ikili ilişkiler geliştirmeye başladı. Fakat devletler arasındaki çelişmelerin güncellenmesi, İran devleti ile emperyalizm ve özellikle ABD arasındaki görece çelişkilerin çözümlenememesinden dolayı, bu birliğin gerçekleştirilmesini sağlayamadı. Buna rağmen, emperyalizm ve T.C devleti bu stratejisinden günümüzde vazgeçmiş değil, fakat ertelemiş durumdadır.

Buna karşılık, günün mevcut koşullarında, böyle birliğin oluşturulmaması karşısında elini-kolunu bağlaması diye bir politikası olamazdı, yoktur. Öyleyse ne yapabiliirdi: Kendisi ile İran ve Irak arasında ikili ilişkilerin geliştirilmesi ve yeni platformların yaratılması için çalışacaktı. Neticede bunu yaptı. İki devletle (hatta üç devletle, yani Suriye'de dahil) ikili ilişkilerini geliştirmek ve ortak çıkar platformları yaratmak için, iki devletle kendi arasında mekik dokudu. Bundanda başarılı oldu: Günümüzde T.C'nin İran ile ekonomik ve siyasal ilişkilerinin iyi olduğu açıktır. Yoğun ticari ilişkileri vardır. 12 Eylül'ün hemen arkasında, Ayetullahların yönetimi TC'ye muhalefet eder tavırlar içinde oldukları halde, bugün seslerini kesmiş durumdadırlar. TC'nin Irak'la ekonomik, siyasal ve askeri ilişkileri oldukça ileri boyutlardadır. TC'nin Irak'ın öhayı ile, Güney Kürdistan'a saldırısı bunun en somut örneğidir.

Eğer Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler arasında ortak bir birlik oluşturulmuş olsaydı, bu devletler ortak tehlikeye karşı (Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine ve dolayısıyla bölge devrimci hareketlerine karşı) birlikte davranacaklardı. Ama birlik olmayınca, birlik yapabilenler ortak tehlikeye karşı birlikte davranacaklardı: Neticede, 25 Mayıs 1983'de TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı bu ortak davranışın ve anlaşmanın bir sonucudur. Bundan da, günümüzde en genelde şöyle bir sonuç çıkarmakta müncimlik ve yanlış olmaz: TC devleti ile İran devleti farklı koşullarda ortak tehlikeye karşı (Kürdistan halkına karşı) ortak askeri eylem içine girebilirler.

Dedik ki, T.C sömürgecileri, Irak ve İran devleti ile ikili ilişkilerini Kürt ulusal hareketini bastırmak merkezinde geliştirmeye çalıştı: Bu çalışmalarını belli bir dönem sonra olgunlaştı. Sıra, ortaya çıkan plânın hayata geçirilmesine geliyordu. Bu plânın hayata geçirilmesi için, her iki devletin bazı gerekçeler, dünya kamuoyunu yanıltıcı bazı gerekçeleri hazırlamaları gerekti. Bunun için gerekli bütün şartlar hazırlanmıştı: Özellikle T.C dev-

leti ve Irak arasında yıllardan beri varolan (1975), "sözlü" andlaşma halinde olan, sınırın korunmasına ilişkin andlaşma yazılı düzeye çıkarıldı (x).

Bu andlaşmaya göre, T.C devleti Kürdistan'da 15 Km'yi güvenlik şeriti haline getirecek ve bu bölgedeki Kürt köylerini boşaltacak. Bunun yanında, TC militarist güçleri Irak içinde (tabiki Kürdistan topraklarında) 15-20 Km.lik derinlikte askeri operasyonlar geliştirebilecek ve bu alanda T.C sömürgeci-militarist güçlerinin yaptığı operasyonların sonucu, yapılan masrafları da Irak devleti karşılayacak. Böyle bir andlaşma, dünyanın hiçbir yerinde gerçekleştirilebilir bir andlaşma değildir: Hem kendi topraklarında başka işgalci ve sömürgeci güçlere hareket hakkı tanıyacaksın, hemde buna karşılık açık olarak bu güçlerin masraflarını karşılayacaksın. Fakat Kürdistan gibi, bölgemizdeki özgün bir sorun (dört parçaya bölünmüşlüğü) ancak böyle bir andlaşmayı ortaya çıkarabilir. Devrimci hareketin sağırliktan kurtulması ve kulaklarını tedavi etmesi gerekmektedir.

Bütün bu hukuki ve maddi şartların hazırlanmasından sonra: 1983 yılının başlarından itibaren, T.C ve Irak heyetleri sınır boylarında hummalı bir çalışma içine girdiler. Sınır boylarında gerekli güvenlik şeriti oluşturulmaya başlandı, belli Kürt köyleri boşaltıldı ve boşaltılmayan köylerde hayvan v.b. üretiminin sınırlandırılması yoluna gidilerek, Kürt köylüsünün köylerini boşaltmaları için maddi zorunluluklar yarattılar. T.C devleti sınır boylarına askerlerini (30 bin olduğu tahmin edilmekte), hemde özel eğitilmiş karacı ve havacı komando birliklerini yağmaya başladılar. Resmi olarak yaptıkları açıklamada: "eskimiş sınır taşlarını değiştireceğiz" dediler. Ama yapılan işlerin farklı olduğu, her yanıyla, yöre halkının yaşayarak şahit olduğu şeylerdi.

Bu arada neler yapıldı: T.C yetkilileri, Güney Kürdistan'da bulunan ve Irak'a karşı mücadele eden siyasal güçlerle, özellikle Irak KDP ile (xx) görüşerek, o bölgeyi boşaltmalarını ve o bölgede olduğunu ileri sürdükleri Türkiye Kürdistanlı yurtseverleri, sosyalistleri teslim etmesini istedi. Bu isteklerinin yerine getirilmemesi halinde, saldıracaklarını bildirdiler. Görünen o ki, günümüz koşullarında T.C sömürgecilerinin istekleri yerine getirilmedi. (xxx).

(x)-Bu konuda RIZGARIYA KURDISTAN'ın 14-15. sayısına bakınız.

(xx)-T.C saldırısının yapıldığı bölgede ağırlıklı Irak KDP ve Irak KP vardır.

.../..

Hatta Türkiye Kürdistan'ındaki yurtsever ve sosyalistlerin teslimi sözkonusu olsaydı bile, T.C sömürgeci-militarist güçleri yine Güney Kürdistan'a girecekler ve bölgede peşmergê güçlerinin temizlenmesi için "kardeş", "dost" devletleri olan ve Kürdistan sorununda kaderleri biribirine bağlı olan Irak devletine yardım yapacaklardı. Çünkü Bağdat rejimi; Irak'taki Kürt ulusal demokratik hareketi, devrimci-demokratik hareket ve İran savaşından dolayı yıkılma tehlikesi ile (!) karşı-karşıya görülüyordu..

Nihayet saldırı ve işgal günü gelip çattı: Aynı günlerde Amerikan Genel Kurmay Başkanı Türkiye'yi ziyaret ediyor ve saldırı günlerinde NATO kuvvetlerinin (Çevik Kuvvetlerle Birlikte) Kuzey Kürdistan'da, Sovyetler Birliği sınırında EXPRES-83 Askeri Tatbikatı gerçekleştirilmeye çalışılıyordu ve saldırıdan iki gün sonra tatbikat başlatıldı.

Saldırı ve işgal eylemi; 25 Mayıs 1983'te gerçekleşti. T.C devleti bu işgal eyleminin adını, "sınırlı askeri bir operasyon" olarak dünya kamuoyuna duyurdu.

T.C Dış İşleri Bakanı bu saldırının gerekçelerini şöyle koydu: "Sınır boylarında devletimizi tehdit eden bir takım gelişmelerin önüne geçmek, kaçakçılıkla uğraşan ve sınır bölgesi halkımıza baskı yapan haydutlar çetesini tarafsızlaştırmak." Bu gerekçelere, herkesin ve dünya kamuoyunun gülüp geçtiği açıktır.

Ayrıca, bu "sınırlı operasyon"un Irak devletinin onayı ile gerçekleştirildiği açıklandı. Irak devlet başkanı Saddam Hüseyin'de televizyonda yaptığı açıklamada bunları kabul etti.

(xxx)- (25. sayfa dan devam): Irak KDP'nin sınıfsal karakteri ve sömürgeci-emperyalistlerle uzlaşmacı yapısından dolayı, Irak Kürdistan'ına sığınan Kürt yurtseverlerini ilişkili olduğu sömürgeci merkezi otoritelere teslim ettiği ya da ilişkili olduğu sömürgeci devletlerin isteği sonucu öldürdüğü Kürdistan mücadele tarihinin yazdığı ve halkımızın şahit olduğu; sömürgeci ülkelerinde çok iyi bildikleri gerçeklerdir: a) Nello Avarê, Abdullah Muini, Süleyman Muini ve İran KDP'li olan diğer birçok yönetici ve militan İran Şah'ına teslim edilmişlerdir. İran Şah'ıda onları öldürmüştür. b) Dr. Sait Kırmızı Toprak (Türkiye'de KDP'nin Genel Sekreteri) ve Sait Elçi (T-KDP Genel Sekreteri), T.C'nin isteği üzerine Irak KDP tarafından plânlanan provakasyon sonucu öldürülmüşlerdir. c) Irak Kürdistan'ı M-L örgütünün yöneticilerinden Şeyh Şahap, Mamoste Cafer ve Enver; Irak KDP (Gıyade Muvakkat) tarafından ihbar edilerek, İran'da yakalanmaları sağlanmış ve Irak'a teslim edilmişler; Daha sonra Irak bu yurtseverleri idam etmiştir. d) 1981'den bu yana İran gerici rejiminin istekleri için, Doğu Kürdistan'da Kürt yurtseverlerini öldürüyor. Kurtarılmış bölgelere saldırıyor..

T.C sömürgeci-militarist güçlerinin G.Kürdistan'a saldırı ve işgal eyleminden sonrada; olayın çarpıtılması ve gerçeklerin gizlenmesi için, devlet tarafından demagojik propagandalar yaptırıldı. Bu propagandaları, sömürgecilerin resmi yetkilileri kendi ağızlarından yapmamakla birlikte, kendi borazancıları olan gazeteciler ve gazeteler vasıtasıyla yaptırıyordu. Borazancıları sağ basın, 12 Eylül öncesinde Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde büyük yanlışlıklar yaparak, halkın güvenini sarsan "örgütleri" argüman olarak kullandılar. Oysa saldırının yapıldığı alanda, bu örgütlerin çoğunun bulunmadığını herkes bildiği gibi, T.C sömürgeci devletide çok iyi bilmekteydi.

Neden sömürgeciler bu yolu seçtiler?: Doğruların gizlenmesi, vahşi saldırı eylemine karşı emekçi halklarımızın varolan "doğal" tepkisini kırmak... Diğer devrimci, demokrat ve yurtsever örgütlerin isminin verilmesi, halkın sempatisini kazanacak ve gerçeklerin örtbas edilmesi eylemini engelleyecekti ve sömürgeci T.C'nin yalanlarını açığa çıkaracaktı.

Ermenilerin örgütü AŞALA'nın isminin kullanılmasında bilinçlidir: Türk emekçilerinin ~~şovenizmi kökleterek~~ içinde şovenizmi kökleterek, varolan şovenizme ve sosyal-şovenizme sığınarak halkı yanına almak içindir.

Bütün bu demagojiler ve gerçek dışı propagandalar; düşmanın saldırısındaki büyük haksızlığı ve düşmanın güçsüzlüğünü göstermektedir.

Dünyada tepkiler:

Dünyanın gözü önünde, uluslararası bütün kurallar çiğnenerek gerçekleştirilen bu saldırı ve katliam eylemine karşı, dünyadan ciddi tepkilerde olmadı. Demokrasi sözünü dillerinden düşürmeyen güçlerin, uluslararası örgütlerin, devletlerin (!) bu konuda derinden derine düşünceleri gerekmektedir. DEMOKRATLIK, bu tür gelişmeler karşısındaki tavırda kendisini somutlaştırır, ortaya koyar. Yoksa, (xxx)'den devam: e) Irak KDP'nin kendi bünyesindeki ilerici-devrimci ve genel olarak sol muhalefete tahammülsüzlüğüde bilinen bir şeydir: Bu tahammülsüzlük, muhalefete karşı kaba kuvvetin uygulanması, zindanlara atılması, PARASTIN'in gözetimi altına alınmasına ve öldürülmesine kadar vardırılmıştır. f) Irak KDP 1975 sonrasında, Irak Kürdistan'ında birçok ilerici, demokrat ve yurtseveri öldürmüştür: YEK'ın yöneticilerinden Eli Eskeri, Dr. Kalid, Şeyh Hüseyin, İbrahim Ezo, Hasan Xoşnav v.đ.'leri bunun en somut örnekleridir.

boş meydanlarda ve danışıklı olarak herkes istediğini söylemekte serbesttir ve üstelikte kolaydır da.

Bunun yanında, Kürdistan halkının ve dünya halklarının doğal müttefiki ve dostları olan sosyalist ülkelerden de hiçbir ses çıkmadı, olaya tepki gösterilmedi. Üstelik, Bulgaristan Devlet Başkanı Tudor JIVKOV bu saldırı ve işgal eylemini onaylar gibi, T.C'yi hemen saldırı arkasında ziyaret etti: Ziyaretinde, TC sömürgeci Devlet Başkanı ile ciddi meseleler tartışıldılar, dünyada barış ve silahsızlanma konularında görüş alış-verişinde bulundular. Bu konuları içeren bildiriler yayınladılar.

Bu konu üzerinde ciddiyetle durulmalıdır: Çünkü, dünya devrimci-demokrat ve sosyalist cephesinin içinde bulunduğu durum, emperyalist-sömürgeci ve gerici cephenin yaptıklarına karşı duracak şartları ortadan kaldırmaktadır. Oysa uluslararası hiçbir kurala izah edilmeyecek bir olayda (T.C saldırısı karşısında) sesiz kalmak büyük bir zaftır. Bu tavırdan düşmanlar istifade etmektedirler, devrimci cepheyi bölmektedirler. Bunların önüne ancak devrimci politika ile geçilebilir.

Saldırı ve içerde günün politikası:

T.C sömürgecileri Güney Kürdistan'a saldırıya hazırlanırken, içerdede anti-demokratik ve faşist uygulamalarını daha da yoğunlaştırdı: "Demokrasiye geçiş" ikiyüzlülüğünün arkasından çıkarılan, "Siyasal Partiler Yasası", "Seçim Yasası" ve seçme, seçilme, parti kurma -genel olarak siyaset yapma- hakkına getirilen bütün anti-demokratik kısıtlamalar sonucu kurulan siyasal partiler kapatılmayla karşı-karşıya kaldı: Eski AP'lilerin oluşturduğu "Büyük Türkiye Partisi" bunlardan biridir. Yeni kurulan partilerin kurucusu olabilecek birçok unsur üzerinde "baskılar" yoğunlaştırıldı. Bu baskıların "sürdürülemediği" yerlerde, Milli Güvenlik Konseyi "Veto Hakkı"nı kullandı, kullanmaya devam ediyor. Sömürgeci askeri faşist cunta, bununla, Türkiye ve Kürdistan'daki burjuva muhalefetlere bile müsaade etmeyeceğini (şahsiyetli ve kurallara uygun yürütülecek muhalefet) dünyaya gösterdi. Çünkü faşist cuntanın isteği, kendilerinin kurdun olduğu ve resmi görüşlerini bütünüyle savunan partilerin varolabileceğidir. Buda, nisbî ölçüde bile, cuntanın resmi görüşlerinin dışına düşen hiç kimseye, kuruma ve kuruluşa, davranışa müsaade edilmeyeceğinin bir kez daha emekçi halk kitlelerine, halklarımıza gösterilmiş olmasıdır. Dünyadaki sosyal-demokrat çevreler ve liberal kesimler bu olayı "ikinci" ve "yeni" bir cunta olarak değerlendirdiler. "Demokrasiye geçişi" bekleyen bu çevreler, Türkiye açısından sukutu hayale uğradılar.

Anayasayı yapanlar ve zorla, baskıyla halka onaylatanlar onlar; siyasal partiler yasasını çıkaranlar onlar (yani faşist cunta); partilerin hangi çerçevede kurulacağını tayin edenler onlar; bütün propaganda araçları onların elinde; bütün baskı ve şiddet kurum ve güçleri (ordu, polis, jandarma, komando birlikleri, kont-gerilla, NİT v.b.) onların emrinde olduklarına göre, "seçim oyunu"nda istedikleri biçimde oynayacaklardır. Buna rağmen, kendilerinin çizdikleri yasalar çerçevesinde kurulacak siyasal partilerin faaliyetlerinden neden korkuyorlar? sorusu önem taşımaktadır. Çünkü kendileri açısından, bu soruya olumlu cevap veremiyorlar.

Faşist cunta bu soruya olumlu cevap veremiyor, çünkü:

-Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareketinin kökünü kurutacaklarını ileri sürüyorlardı: Bunu beceremediler. Tersine, her gün yeni devrimci gelişmelere (içerde ve dışarda) şahit oluyorlar. Bu durum, onları, fazlasıyla ürkütüyor.

-Cunta, yönetimi ele geçirdiği zaman; ekonomik ve siyasal bunalımı çözeceğini programladığını ileri sürüyorlardı: Ekonomik ve siyasal bunalımı bırakalım çözmeyi; gün geçtikçe bunalımın derinleştiği görüldü. Ve cuntaya karşı, yoksulluk temelinde (yani maddi tayin edici temelde), bütün toplumsal kesimlerden (işçilerden, orta sınıf ve tabakalardan, köylülerden) tepkilerin yükseldiği açıkça görülebilinir bir durum oldu.

-Üç yıllık uygulamalarıyla Faşist cuntanın gerçek yüzü (halk ve halkların düşmanlığı) açığa çıktı. Emekçi kitleler (Türkiye ve Kürdistan'da) şu veya bu meselede, şu veya bu vesile ile, örgütlü ve sistemli olmazsa bile, faşist cuntayı yargılıyor. Emekçi kitlelerin kin ve nefreti derinleşiyor.

-Uluslararası düzeyde, cuntanın niteliği her yanıya açığa çıktı. Daha önce hem alttan cuntayı destekleyen, hemde görünürde "demokrasıcılık oyunu" gereği olarak cuntaya karşı duran güçler ve devletler; iki alternatifle karşı karşıya kalmışlardır: Ya açıkça faşist cuntayı destekleyerek teşhir olacaklardır. Nihayet, "demokrasıcılık oyunu"nu oynayan birçok güç böylece teşhir oldu.

Ya da açıkça faşist cuntayı karşı alacaklar: Ezilen halkların kurtuluş hareketleri ve işçi sınıfı hareketleri dışında bu cesareti gösteren güç yok gibi!

-Faşist cuntanın emekçi halklarımızın kurtuluşunda alternatif olmayacağı, nesnel temellerden gelerek (ekonomik açmazlar, yoksulluk ve maddi yıkım), subjektif düzeyde şekillenmesinde büyük bir hız kazanmış durumdadır. Buda emekçi halk kitlelerinin yeni bir "alter-

natif" arayışı içinde olduklarını göstermektedir:Kör gözler bile bunu görmek durumundadır,cunta haydi-haydi görmektedir.Hecleki bu alternatif arayışın,devrimci hareketle bütünleştirilmesi çalışmalarında yok edilememişse,bu durumun faşist cunta ve T.C devleti için ne kadar tehlikeli olacağı açıktır.

İşte,sömürgeci askeri faşist cunta bu şartlarda,"seçim" ve "demokrasicilik oyunu"nu oynamak istiyor.Bunun ne kadar tehlikeli bir oyun olduğunu da;cunta,cuntanın uzmanları ve en baştada akıl hocaları emperyalizm çok iyi bilmektedir.

Bu "seçim","particilik" ve "demokrasicilik" oyunu askeri faşist cunta için tehlikelidir.Çünkü:

-Seçim platformu,ister istemez (bütün kısıtlamalara rağmen,baskı ve zulme rağmen) emekçi halk kitlelerini politikaya çekecek;önemli ve temel meselelerin açık ve gizli;geniş veya dar,kapalı salonlarda ve geniş kitleler içinde tartışılmasını getirecektir.Buda faşist cuntanın üç yıldır sistemleştirmeye çalıştığı,"kitleleri politikanın dışında tutmak","a politiklik sürecini güçlendirmek" eylemine bir darbe olacaktır.

-Seçim platformu,Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareketin yarattığı "birikimlerin" (her çeşitten) açığa çıkmasını sağlayacak ve bilincin tayin ettiği farklılaşmaların ve süreçlerin belirlenmesini getirecektir.Çünkü toplumsal şekillenmenin önüne;faşist yasaların ve faşist yönetimlerin geçemeyeceği ve geçemedikleride herkesin bildiği,işçi sınıfının ve emekçi halkların tarihinin yazdığı bir gerçekliktir.Bunu en iyi cunta generalleri biliyor:Ama buna rağmen,faşist generaller cuntası,bu tehlikeli oyunu oynamak ve çılgınlığı uluslararası sermaye ve Türk işbirlikçi teknelci sermayesi için yapmak zorundadır.

-Seçim platformunda,sadece burjuva güçler bulunmayacaklar ve oyun sadece onlar arasında sahnelenmeyecek.Seçim platformuna,faşist cuntanın ve gerici egemen sınıfların korktuğu,devrimci güçlerde çıkacaklardır.Devrimci güçlerin seçim platformunda;nasıl, hangi taktiklerle,hangi araç ve gereçlerle yer alacaklara daha temel bir tartışma konusu olmakla birlikte:devrimcilerde "seçim platformunda" yer alacaklar..Onlarda oyunu kuralları içinde oynayacaklardır.Oyunun kurallarını,emekçi halklarımızın ve işçi sınıflarımızın,bilimsel sosyalizmin çıkarları tayin edici olmalıdır, olacaktır.

"Demokrasiye geçiş" tiyatrosunun oynanmaya devam ettiği günlerde,işçilerin ekonomik demokratik haklarını dahada kısıtlayan

.../..

yasaların çıkarılmasına devam edildi: ücretlerdeki artışlar, fiat artışları karşısında günlük rakamları buluyordu. İşçilerin iş yerindeki hiçbir davranışına tahammül gösterilmeyerek, tutuklamalar yapıldı. Genel olarak Türkiye ve Kürdistan'da operasyonlara ve tutuklamalara devam edildi. Hapishanelerde ve hücrelerde işkence ve zulüm eksilmedi. Yargılamaların biçimsel olarak devam etmesine gayret gösterildi: İdamlar biribirini izlediği gibi, devrimcilere ve yurtseverlere idam cezalarının verilmesine hız verildi. Türkiye ve Kürdistan'da 43 kişiye idam cezasının verilmesi; iç terör eyleminin devam ettiği ve TC sömürgeci-militarist güçlerinin Güney Kürdistan'a saldırıya hazırlandığı koşullarda oldu. Bu idam cezalarından 34'ü (Dokuz yaş küçüklüğü dolayısıyla müebbed cezaya indirildi) Diyarbakır'da yargılanan, "PKK"li yurtseverlere verildi.

III.

T.C'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ve politik perspektifleri:

1-T.C'nin sömürgeci karakteri

Bir ülkenin devriminde ve devrimci mücadelesinde, devletin (karşı mücadele verilen devletin) karakterinin saptanması, tayin edilecek strateji ve taktikler çizgisi açısından hayati bir öneme sahiptir. Devletin karakterinin tayin edilmesi, devletin, mücadele edilen gücün tanınması anlamına gelir. Onun içinde, devletin devrimci hareket tarafından çok iyi tanınması gerekir. Çünkü, işçi sınıfı hareketinin ve genel olarak devrimci-demokrat hareketin hedefinde egemen sınıfların ve egemen sınıfların baskı ve şiddet aracı olan devlet vardır. İşçi sınıfı ve işçi sınıfı hareketi; devleti (burjuva devleti) parçalamayı ve yerine işçi sınıfı devletini (kendisininide inkar temelinde sönererek yok edecek) inşa etmeyi önüne koymak zorundadır. Yoksa, gerçekleştirilecek devrimin (işçi sınıfı devriminin) güvenceye kavuşturulması mümkün değildir. Yani işçi sınıfı ve işçi sınıfı hareketi; burjuvazinin bütün kurumlarının karşısında kendi alternatifel kurumlarını geliştirmesi ve güçlendirmesi gerekir.

Ulusal kurtuluş mücadelelerinde de durum aynıdır. Çünkü, ulusal kurtuluş mücadelelerinde de asıl sorun; iktidar sorunudur. İktidarı güvence altına alacak kurum ve kuruluşların yaratılması ve güçlendirilmesidir. Bu genellemenin yanında, ulusal kurtuluş mücadelelerinde hangi iktidar sorunu önem taşır. Bunada dünya devrim pratiği en genelde şöyle çözümlenmeler getirmiştir:

Ulusal kurtuluş hareketi işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleş-

.../...

mişse, oluşacak iktidar, proletaryanın diktatörlüğünün biçimlerinden biri olan Demokratik Halk iktidarıdır. Bu iktidar, proleter karakterli, sınıfsız toplumun şartlarını olgunlaştırmaya elverişli bir iktidar muhtevasıdır. Demek ki, işçi sınıfı öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelelerinde oluşacak devlette proleter karakterli bir devlet olacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin burjuva (milli) ve küçük burjuva önderliğinde yürütülmesi ve hedefe varılması (günümüzde zayıf bir ihtimalde olsa) halinde de, oluşturulacak devlet burjuva bir devlet olacaktır.

Son yıllarda bunun bilincine varan, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi, T.C devletinin kitleler tarafından tanınması ve devletin karakterinin açığa çıkarılması için önemli çabalar içine girdiler. T.C devletini tanımlamaya çalıştılar. T.C devletinin karakteri konusunda yapılan tüm tespitlerin neler olduğunu devrimci hareket bilmektedir. Zaten bu yazımız, bu saptamaların tümünün kritiğini yapma iddiası taşımıyor. Temel bir sorunu açmak için, bu soruna dokunmayı gerekli gördük.

Türkiye ve Kürdistan'da devletin yapısına ilişkin olarak, iki temel eğilim sözkonusu idi. Bu eğilimlerden biri, T.C devletini küçümseyen yani devleti hasbalkader tanımaya çalışan eğilim. Bu durum aynı zamanda, devrimci hareketin saflarında bir siyasal eğilimin şekillenmesine yol açmıştır: Sol maceracılık.

Diğer temel ve belirleyici eğilim; devleti abartan ve devleti devrimci tarzda (proleterce) parçalamayı önüne koymayan, devletin el değiştirmesine gönül bağlayan; devletle bilerek veya bilmeyerek uzlaşan, uzlaşma yollarını arayan eğilim: Sağ oportünizm..

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinde bu iki temel eğilimin egemen olmasından dolayı, T.C devletinin karakteride; olduğu gibi açığa kavuşturulmadı; ideolojik şartlanmalar, sosyalşovenizm ve uzlaşma anlayışı devletin karakterini tayin etmede belirleyici rol oynadılar.

Bu durumda da, T.C devletinin "sömürgeci" karakteri görülmedi ve görülmek istenmedi. T.C devletinin sömürgeci karakterini saptayanlarla, yapılan ideolojik saldırılar ve suçlamalar karşısında bu durumu bütün derinliğine açığa kavuşturamadılar. Bundan istifade eden T.C devleti ve onun gerçek sahipleri oldular. Bundan zarar gören Türkiye emekçi halkları oldu. Çünkü: T.C devletinin sömürgeci karakteri konusunda emekçi kitleler ve en başta da

.../..

işçi sınıfı bilinçlendirilemediği için, sosyal-şoven yapının devamına hizmet edildi. T.C devletinin sömürgeci saldırıları karşısında emekçi kitleler duyarsız kalarak, kendi geleceklerini karartılar, kuruluş yollarını uzattılar. Bu durum vahim sonuçlara yol açtı: Örneğin Kıbrıs'ın işgal edilmesi eylemine (1974); bırakalım bilinçsiz kitleleri bir yana, sınıf bilinçli kesimler (DİSK yani sınıf bilinçli kesimlerin örgütü) bile alkış tuttular, T.C ordusuna yardım kampanyaları açtılar. Kıbrıs sorununda duyarsız olan emekçi kitlelerin, yıllardır sosyal-şovenizmle şartlandırıldıkları bir konuda (Kürdistan konusunda) duyarlı olmaları mümkün müdür?: Elbetteki mümkün değildir.

Türkiye ve Kürdistan tarihinde bu duyarsızlığın onlarca, yüzlerce pratiği yaşanmıştır. Kürt Milli Direnme hareketlerinin T.C devleti/karşısında, komünistlerin sesiz kalmalarının ötesinde, Kemalist diktatörlüğü desteklemeleri, Kemalistlerin yaptıklarına alkış tutmaları, işçi sınıfı mücadelesi tarihinde bir kara leke olarak durmaktadır: Bu gerici gelenek kırılmalı, parçalanmalı ve yedi kat toprağın altına gömülmelidir. Ancak o zaman sosyal-şovenizm kamburu ciddi bir ameliyattan geçirilmiş olur.

Türkiye devrimci hareketinin saflarındaki kendilerine komünist diyen çoğu hareket ve örgüt, T.C devletinin sömürgeci karakterini gizlemeyi (bilerek veya bilmeyerek) ideolojik mücadele adına yaptılar. Yıllarca T.C burjuvazisinin ve devletinin sömürgeci olmadığını propaganda yaptılar ve çarşaf-çarşaf yazılar yazdılar. Bu konuda büyük-büyük tezler geliştirdiler, akıl hocalığına devam ettiler. T.C'nin sömürgeci olduğunu ileri süren güçleri ve unsurları da; "ayrılıkçı burjuvazinin temsilcileri", "Bundçu", "Frankici" ve "ihânet tasmaşını boyunlarına takanlar" olarak itham ettiler. Bu durumun devrimci saflarda ve emekçi kitleler içinde yarattığı derin tahribatlar üzerinde durmak gerekir.

Türkiye devrimci hareketinin bünyesinde varolan ve gelişen, geliştirilen bu durum "dünyanın hiç bir yerinde olmamıştır," desek yanlış olmaz. Çünkü burjuvazinin (Türk burjuvazisinin) sömürgeci olup olmadığını Türkiye devrimcilerinin ve özellikle sosyalistlerinin; bu kadar çekiştirmesi hakkının olmadığını bilmeleri gerekirdi.

Yıllarca T.C devleti; "sömürgeci değil, işgalci ve ilhakçıdır" dendi. Bu tıpkı burjuvazinin belli bir konumu (burjuva demokratik konumu, ki buda bir diktatörlüktür) karşısında: az veya çok baskıcı olduğunun veya olmadığına tartışılmasına benzer. Oysa burjuvazinin az veya çok baskıcı olduğunu tartışmak diye komünistlerin bir sorunu yoktur. Sorun: O devlet nasıl yıkılacaktır, hangi güçlerle ve

sınıflarla yıkılacaktır.Nasıl ki,Kürt burjuvazisinin diğer milletlerin burjuvazilerinden olumlu olduğunu,Kürt sosyalistlerinin savunması gibi bir durum,abesle iştigalse..

Bundan dolayı,T.C devletinin militarist ordusuyla Güney Kürdistan'a yaptığı saldırıdan sonra,T.C'nin sömürgeci karakteri üzerinde en başta sosyalistler olmak üzere,tüm devrimci-demokratların ve yurtseverlerin durması gerekmektedir.Çünkü:"kendisi yarı-sömürge olan bir ülke sömürgeci olamaz" tezleri soruna açıklık getiremiyor.Bu açıklama en sığ bir açıklama oluyor ve hayatın gerçekleri karşısında tuzla-buz oluyor,olmaya devam ediyor.

Eğer T.C'nin sömürgeci karakteri görülemezse;T.C'nin yürüttüğü politikanın özgünlükleri görülmez,T.C'nin yaptığı her şey ve her eylem;genel olarak emperyalist sisteme bağlanarak işin içinden çıkılmış olur.Ve bazı durumlarda,T.C sömürgeci devletinin uygulamalarının emperyalizmin başını çeken ABD'den daha önde,daha yetkin ve bazen ABD'nin genel plânının önüne çıkan durumlarının saptanması zor olur.Buda,T.C devletinin gösterdiği davranışlar karşısında aciz kalmamızı getirir.

Sonuç olarak:T.C devletinin sömürgeci karakteri üzerinde durulmalı.T.C sömürgeci politikasının,emperyalist politikanın uzantısı ve bir parçası olarak özgün yanlarının saptanması gerekir.

2-Parçalanmış ve uluslararası sömürge Kürdistan :

Kürdistan bütününün parçalanmaya uğramasının tarihi başlangıcı,1514'te başlamış ve 1639'da noktalanmıştır.Bu parçalanma, Osmanlı İmparatorluğu ile İran İmparatorluğu arasında gerçekleşmiştir.Bu parçalanmaya esas alınan KASRI ŞİRİN anlaşması ile; Osmanlı-İran sınırı çizilmiştir.O tarihlerden sonra,Ortadoğu'nun diğer halklarının yaşadığı bölgeler;ekonomik sömürü ve talan temelinde gelişen işgalci,ilhakçı ve sömürgeci saldırılar sonucunda nasıl ki,sürekli değişiklikler göstermiş; her yeni saldırı,talan ve işgal,yeni sınırlar çizmişse;Kürdistan'ın parçalanması ve sınırlarının değişikliklere uğraması,1639'da Kasrı Şirin anlaşması ile tayin edilen sınırlar ve çerçeve ile sınırlı kalmıştır.

Kürdistan,imparatorlukların çıkar çatışmalarının,bölgedeki nüfûz sahiplerinin egemenlik uğruna mücadelelerinin merkezlerinden biri olmuştur.Buda,Kürdistan toplumunun,halkının ve ulusunun iç dinamiklerinin gelişmesini engellemiş,üretici güçlerin gelişimine keğ vurmuş;toplumumuzun doğal diyalektik gelişimi müdah-

insan topluluğunun ulus olabilmesinin önemli objektif şartlarından biri olduğu bilimsel, tarihsel ve toplumsal olarak saptanmış bir durum olduğuna göre; "ekonomik yaşantı birliği"nin mekanik olarak bütünlüğünün (nicelik anlamında olsa) parçalanmış olmasının Kürdistan toplumuna verdiği zararların neler olacağı açık. Ayrıca, ulusal ve toplumsal devrim, bu nesnel temelden yükseleceğine göre, "ekonomik yaşantı birliği" parçalanmış, iç dinamikleri tahrip edilmiş ve üretici güçlerinin gelişimine müdahale edilen bir toplumun ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin zorlukları ve zaaflarının olacağına bilinmesi gerekir.

Üçüncüsü:

Kürdistan'da kültürel ilişkilerin ulus düzeyinde geliştirilmesi sömürgeci devletler tarafından engellenmiştir. Kürt kültürü (ki, kültürel birlik ulus olmanın önemli objektif şartlarından biridir); farklı kültürel yapılara (Türk, Arap, Fars) tabi kılınmayı çalışılmış ve kültürel hiçbir gelişmeye müsaade edilmemiştir. Dolayısıyla, insanı insan yapan şartlardan birinin, kültür olduğu açıktır. Bundan dolayı da, farklı kültürel yapılara göre şekillenen kültürel yapının, Kürdistan toplumunda nasıl çarpık insan tiplerinin yaratıldığını görmek zor değildir. Örneğin: Türkiye'de, Kürdistan insanı Türk kültürüne tabi bir şekilde şekillendirilmeye çalışılmıştır. İran'da Fars kültürüne, Suriye ve Irak'ta Arap kültürüne göre şekillendirilmeye çalışılmıştır.

Bu durumda, olumsuzluğun ağır bastığı tartışma götürmezdir. Bunun yanında, halkımızın birlikte yaşadığı farklı halklardan elde ettiği olumlu kazanımlarda vardır.

Dördüncüsü:

Kürt ulusunun dili de, bu parçalanmışlık-karşısında, ulusal bütünlüğe kavuşmamıştır. Kürt dili'nin ulusal bütünlüğe kavuşmasının ve kavuşturulmasının ötesinde; Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin politikalarının sonucu olarak, Kürt dilinin özümlemesi politikası egemen politika olmuştur. Bundan dolayı da, Kürt dili ciddi bir gelişme göstermemiş ve sistemli bir yazım dili haline gelmemiştir. Konuşma dilinde dejenarasyonu açıktır: Dilimizin Türkçe, Farsça ve Arapça tarafından nasıl melez hale getirildiği de orta yeredir.

Dilin üretici güçlerin gelişimi üzerindeki etkisi bilimsel olarak saptanmış bir olaydır. Yani, dil üretim ile direkt ilişkili "sınıflarüstü" ve üst yapı olmayan bir olgudur. Melez dilin üretim üzerindeki ve üretici güçlerin gelişimi üzerindeki olumsuz etkisinde, geriliğin, geri kalmışlığın etkenlerinden biridir.

Beşincisi:

Kürdistan'ın doğal zenginlik kaynakları (yeraltı-yerüstü) dört sömürgeci devlet tarafından talan, yağma edilmişlerdir. Kürdistan yeraltı ve yerüstü doğal zenginlik kaynakları açısından zengin bir ülke olmasına rağmen, Kürdistan toplumunun, insanının bunlardan yeterince yararlanmasını bir tarafa bırakalım, hiç yararlanmadığı gerçeği ortadadır. Bunun yanında, Kürdistan'ı sömürgelestiren ülkeler az ve orta gelişmişlikte devletler olduklarından teknik ve sanayi açısından geridirler. Bu durumda, Kürdistan'daki zenginlik kaynaklarının gelişi-güzel tüketilmesini; yağma ve imhaya çevirmektedir. Örneğin: Kürdistan'da birçok yeraltı zenginliklerinin kaybolması için bilinçli işlemler yapılmaktadır. En büyük barajlar Kürdistan'da oldukları halde (Keban Barajı, Karakaya barajı v.b.) Kürdistan insanı elektrikten ve sulamadan çok az miktarda yararlandırılmaktadır.

Altıncısı:

Ülkemizin bu yapısından dolayı, sömürgeciler ve yerel gericiler tarafından "böl ve yönet" politikası, çok rahat bir şekilde hayata geçirilebilmektedir: Aşiretler arası çatışmaların sıcaklığını koruması ve geliştirilmesi için elden gelen her şey yapılmaktadır. Yine, suni çelişme olarak varolan mezhepler arası çatışmalar her dönemde ve özellikle sömürgeci iktidarlar sıkıntıya girdikleri zaman, yaratılmakta; bu çatışmalar sonucu binlerce emekçinin katledilmesi gerçekleştirilmektedir. Bunun yanında, toplumsal muhalefetin bastırılması için sebep gösterilmektedir. Son yıllarda, Maraş, Elâzığ, Sivas, Çorum katliamları bunun en somut örnekleridir.

Yedincisi:

Feodal parçalanmışlığın devam ettirilmesi için, sömürgeci iktidarlar özel yasalar işletmiştir, bu da toplumsal ilerlemenin önünde önemli sedler çektiği gibi, ulusal gelişimin ve ulusal bütünlüğe varmanın önünde de büyük engeller oluşturmuştur. Fakat, yeni-sömürgecilik ve yeni-sömürgeciliğe bağlı olarak Türkiye'de gelişen tekelci kapitalizm, bu engelleri tanımayarak, kendi gelişimi için yoluna devam etti. Bu gelişme, Kürdistan'da da, bütün şiddetiyle etkisini göstererek kapitalizmin gelişimine temel olmuştur: Kapitalist gelişim, Kürdistan'da toplumsal, siyasal ciddi oluşumlara ve hatta sömürgeci iktidarlara tehdit eden gelişmelere esas olmuştur.

Sekizincisi:

Sömürgeci iktidarlar, kendi sömürülerini rahatlıkla devam ettirmek, sömürgeci yapının Kürdistan'da devam etmesi ve rahat işlemesi için, kendisine işbirlikçiler bulmuştur. Bunun yanında, Kürdistan egemen sınıflarında onlarla ilişkilerinde ekonomik, siyasal

çıkarları olduğundan, sömürgeci iktidarlarla bütünleşmeleri zor olmamıştır.

Dokuzuncusu:

Bu şartlara haiz bir toplumun ulusal ve toplumsal devrim mücadelesinin ne kadar zaafli, zor ve çetin olacağını bilerek yola çıkmak, işleri yüklenmek gerekir. Kürdistan'da ulusal ve toplumsal devrim mücadelesinin zorluğu, diğer ülkelerden özgün özelliklere sahiptir. Bununla şunu demek istemiyoruz: Diğer ülkelerdeki ulusal ve toplumsal devrim mücadelesi kolaydır, bugün başlar ve yarında son bulur! Ama, Kürdistan bir Angola, Mozambik ve Gine Bisseao'da değildir.

Bunları sayarken; Türkiye, Irak, İran ve Suriye demiyoruz. Çünkü, bu ülkelerin toplumsal devrimlerini zorlaştıran ögenin Kürdistan olduğunu bilincimize kazınmışız.

Onuncusu:

Kürdistan'da ulusal ve toplumsal devrim mücadelesine somut olarak (bugün ve yarın) müdahale edecek düşman (yani devlet) tek değildir: D ö r t' t ü r.

Parçalanmış ve uluslararası sömürge niteliğinin Kürdistan açısından doğurduğu sonuçlar genel hatlarıyla sıraladıklarımız.

Demek ki, parçalanmışlığın ve uluslararası sömürge niteliğinin devrimci hareket açısından ortaya çıkardığı bir çok (ulusal, toplumsal, uluslararası, ideolojik, siyasal ve örgütsel) sorunun olduğu açık. Fakat bugüne kadar, Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimci hareketleri; en başta komünistler bu sorunları tartışma düzeyine çıkarmadılar. Dolayısıyla, gerekli tedbirleri de alamadılar. Kürdistan devrimcilerinin onlardan çok-çok ileri şeyler yaptıklarını, ileri sürmekte doğru olmaz.

Yıllardır, özellikle Türkiye'de, Kürdistan'ın sömürge olup-olmadığı tartışma konusu yapılmaktadır. Buna karşılık, TC'nin sömürgeci olup-olmadığı da tartışılmaktadır. Zaten Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve parçalanmışlığının yarattığı sonuçlar ve sorunlar; hiçbir düzeyde ciddi bir şekilde tartışılmamıştır: Kürdistan'da iki-üç siyasi hareketi bunun dışında tutulursa, hiçbir siyasi hareket bu sorunları tartışmamıştır.

Ayrıca, Türkiye Solu'nun büyük bir kesimi, Kürdistan'ın işgal ve ilhak edilmiş bir alan olduğu ve Kürt ulusunun ezilen bir ulus olduğu görüşündedir. Bugün de bu görüşler devam etmektedir. Ayrıca, bu görüşlerine devam etmelerinin, bundan böyle, sorunları-

mızı çözüp-çözmemesi açısından ele alınması gerekir.En azından, işgal ve ilhak politikasının nasıl bir politika olduğunun tartışılması gerekir:Tartışmanın ve bu konudaki tespitlerin ileri çekilmesi gerekir.Çünkü: İşgal ve ilhak,emperyalist ve sömürgeci politikanın bir sonucudur..

Özcesi: Türkiye,İran,İrak ve Suriye Solu (başta komünistler) Kürdistan'ın sömürge niteliğini tartışmasalar bile,parçalanmışlığını,parçalanmışlığının doğurduğu sonuçları,parçalanmışlığın sorunlarını günümüzde daha ciddi ve sorumlucu tartışmaları gerekmektedir.

Çünkü,T.C militarist-sömürgeci güçlerinin Güney Kürdistan'a saldırısı,Kürdistan'ın parçalanmışlık ve uluslararası sömürge olmasının sonuçlarından biridir.Eğer biz görmek istemezsek bile,hayat ve düşmanlarımız bize göstereceklerdir.Zaten,TC devleti son eylemi ile,devrimci hareketin yüzüne şunları haykırmaktadır: "Sizler kabul etmesenizde,Kürdistan bizim ortak malımızdır.Ortak malımızı,sorunsuz kullanmak istiyoruz,şimdiye kadar da böyle oldu..Bundan böyle de,böyle olmasını istiyoruz.Eğer birileri çıkar da,bu ortak malımızı elimizden almak isterse (hangi alanda olursa olsun) ve bizde tek başımıza bunun üstesinden gelemezsek,birlikte müdahale ederiz." Komünistlerin (türk,kürt,fars,Arap ve bölge) bu sorunu derinden derine ele almaları gerekmektedir.

Bunun içinde:Komünistlerin Lozan anlaşmasının gerçekleştiği dönemi;Lozan anlaşmasının gerçekleşmesini sağlayan bölgesel,ulusal ve uluslararası koşulları;Lozan anlaşmasının kendisini tahlil etmeleri ve araştırmaları gerekmektedir.

3-Kürdistan Devriminde önderlik Sorunu:

Bir ülkenin devriminde,hangi sınıfın önderlik ettiği sorunu,hayati sorunlardan biridir.Bu sorunun her yanıyla netleşmesi ve kitleler içinde düşünsel plânda maddi güç haline gelmesi,devrimin başarıya ulaşmasında yarı-yarıya kazanmaktır.Çünkü önderlik sorunu,devrime hangi sınıfın,hangi sınıfın ideolojisinin ve örgütünün emir ve kumanda edeceği.Yani "imin,hangi sınıfın devrimi güdeceğidir.

Bundan dolayı,Kürdistan'da bu sorun her yanıyla açığa çıkarılmalıdır.Çünkü başarının şansı ve işlerin çözümlenmesi buna bağlıdır,Stratejiyi,taktikleri ve devrimin diğer bütün temel sorunlarını tayin edici olan olgu,budur.

Devrimin gerçekleşmesi evresinden önce,evresinde ve devrimin gerçekleşmesinden sonra,bu sorun (önderlik sorunu);her zaman yakı-

ca ve temel bir mesele olmaktan devam edecektir:Toplumun inşası ol ayının tayin edici ögesi olacaktır.

Kürdistan devrimci hareketinde de,devrime hangi sınıfın öncülük edeceği sorununun açığa kavuşturulması uzun bir uğraşı gerektirdi.Çünkü Kürdistan devrimci hareketinde,önderlik sorununun öneminin kavranması bile uzun bir zaman ve çabayı aldı:Uzun bir dönem milli devrime kim yani "hangi sınıf önderlik ederse etsin,önemli değildir.Yeterki,Kürdistan devleti kurulsun" denildi. Bu anlayış ve tavır:objektif ve subjektif olarak Kürdistan devriminde önderliğin burjuvaziye ve diğer millici sınıf ve tabakalara terkini getirdi.Bunun böyle olduğunu yaşam gösterdi,tarih yazdı.

Gün geldi:Kürdistan'ın kurtuluşunda devrimci önderliğin gerekliliği kabul edildi.Fakat devrimci önderliğin,nasıl gerçekleşeceği sorunu ve bu noktada Kürdistan işçi sınıfının durumu (objektif ve subjektif) olarak tartışmaya geldi.Bu tartışmalarda da iş açıcı tablolar çizilmedi:"İşçi sınıfı nicel olarak gelişkin değildir,bundan dolayı devrime öncülük edemez,devrimci küçük burjuvazi devrime öncülük edebilir" dendi.İkincisi,"işçi sınıfı nicel olarak güçlü değildir,devrime ideolojik,politik ve örgütsel olarak öncülük edebilir."

Bu görüşte,Kürdistan'da işçi sınıfının gücünü iyi hesap edemeyen,sınıf devrimciliği yerine;sınıfın ideolojik,politik devrimciliğine geçiren bir anlayıştı.

Üçün cüsü,"işçi sınıfı,sınıf olarak Kürdistan'da güçlü bir sınıf değildir.Kürdistan devrimi de,ulusal devrimdir.Bundan dolayı,bütün sınıf ve tabakaların sorunudur.Devrimci önderlikli 'cephe tipi' bir örgütlenme veya parti,Kürdistan devrimine önderlik edebilir" v.b... görüşleri; önderlik sorunu üzerine,tartışma gündemine geldi.Bu sorunların netleşmediği açık.Netleşmesinin her zamankinden daha fazla gerekliliği,yenilgi koşullarında bin kez daha ortaya çıkmış durumdadır.

İçinden geçtiğimiz yenilgi koşullarında,Kürdistan devriminde işçi sınıfının önderliği sorunu,açıkçası işçi sınıfının devrimin önderi olamayacağı sorunu resmi ve açık bir şekilde olmazsada derinden derine işleyen,tartışılan ve kabul ettirilmeye çalışılan bir sorun olmaya başlamıştır.Bu durum,işçi sınıfının önderliği yerine,genel olarak "halkı" yani şekli-şemali belli olmayan,içinde her yurtsever sınıf ve tabakanın (hatta yurtsever olmayanların),unsurun bulunduğu "varlığın" önderliği önerilmekte.Tabii halkın önderliği sunulunca arkasında gelmekte:

.../..

Halkın ideolojisi, halkın politikası, halkın partisi v.b.. Bu durumda, sınıf devrimciliği yerine halkın devrimciliğini geçirmiş olacaktır.

Bundan dolayı, altına kalın çizerek belirtelim: Kürdistan devrimine işçi sınıfının önderlik edeceği objektif ve subjektif şartlar (ulusal ve uluslararası plânda) mevcuttur, bunun tersini tartışmaya getirmek yanlıştır.

Tabi ki, Kürdistan devriminde işçi sınıfının önderlik yapacağına kabul edilmesi de yeterli değildir. Çünkü asıl bu noktada, tartışmaların yoğunlaştırılarak, işçi sınıfının önderliğine ilişkin ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarının çözülmesi gerekmektedir. Bu, hem Kürdistan komünistleri ve hemde Türkiye, İran, Irak ve Suriye komünistleri açısından ertelenemez bir sorundur.

Geçmişte, Kürdistan ve Kürdistan'ı egemenliği altına alan ulusun komünistleri, Kürdistan devriminde işçi sınıfının önderliğini savundular(!). Fakat sorunu yerli-yerine koyamadılar.

Kürdistan komünistleri sorunu çözemediler: Çünkü, işçi sınıfının ideolojisinin, politikasının ve örgütünün güçlü yapısını ortaya çıkaramadılar. Bu temel konularda şekilsiz bir yapı ortaya çıktı. Birden fazla çeşitten komünizm ve işçi sınıfı anlayışı şekillendi. Buda, Kürdistan'da ulusal demokratik mücadelede işçi sınıfı dışındaki sınıf ve tabakaların güçlenmesini getirmiştir. Günümüzde de bu durum aynen devam etmektedir. Bundan dolayı, Kürdistan devriminde işçi sınıfının önderliği meselesinin bütün sorunlarının komple bir şekilde çözülmesinin yapılması bir zorunluluktur.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye komünistleride (genel ifadesiyle solları); kendi "ülkelerinde" devrime işçi sınıfının önderlik yapabilmesinin objektif ve subjektif koşullarının mevcut olduğunu (uzun tartışmalardan sonra) kabul ettiler ve savundular. Fakat, bu önderliğin nasıl sağlanacağı, önderliğin temel sorunları ve Kürdistan ulusal kurtuluşunda işçi sınıfının nasıl önder olacağı sorunlarını çözemediklerinden; ilginç ideolojiler, politikalar ve örgüt anlayışları (bu örgüt anlayışlarına bağlı olarak, örgütler) ortaya çıktı. Bu durum sadece Türk işçi sınıfı açısından değil, Kürdistan işçi sınıfı açısından da büyük kayıplara yol açtı: Kürdistan devriminin önderliği işçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakalara terk edildi. Burjuva milliyetçiliği nesnel olarak güçlendirildi. Bir dönem sonrada, subjektif olarak burjuva milliyetçiliği güçlendirildi. Dolayısıyla, Kürdistan halkını kurtuluşa götüremeyecek olan ulusal kurtuluşu devrimci çizgide çözemeyecek olan işçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakalara (bazen gerici, uzlaşmacı

geleneksel egemen sınıflara) önderlik terkedildi.Mevcut duruma teslim olunarak,gericilik güçlendirildi.

Bu sorunu Türkiye,İran,İrak,Suriye ve Kürdistan komünistlerinin aşması zorunludur.Çünkü:

-Kürdistan halkının kurtuluşu işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecektir.Bu,bilimsel sosyalizm açısından tartışılmaz bir sorundur.Bunun yanında,Kürdistan'da ulusal devrimin başarıya ulaşması ve gerçekleşmeside; ancak ve ancak işçi sınıfının öncülüğünde olacaktır.Bunun dışındaki bütün ihtimaller geçici ve zafere götürücü olmayan ihtimallerdir.(Bundan işçi sınıfı dışında diğer sınıf ve tabakaların yurtsever olamayacakları sonucu çıkarılmasın).

Birincisi,çağımızın özelliği ve günümüzün ortaya çıkardığı ulusal ve uluslararası koşullar;işçi sınıfı dışındaki sınıf ve tabakaların ulusal devrimi başarıya ulaştırmayacakları açıktır.

İkincisi,Kürdistan'da,"denenmiş",tekrar ve tekrar denenmektedir.Yani Kürdistan ulusal devriminde bir asıra yakın bir zamandır,işçi sınıfı dışındaki sınıf ve tabakalar ulusal devrime önderlik yapmaya çalışıyorlar.Fakat bir türlü ulusal devrimi gerçekleştiremiyorlar.Bunun neden böyle olduğunun araştırılması ve bundan sonuçlara varılması orta yerdedir.Çünkü;dünyanın başka alanlarında,1917 Ekim devriminden sonra yüzlerce ulus,işçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakaların öncülüğünde ulusal devrimlerini gerçekleştirdikleri halde,Kürdistan'da bu gerçekleşmedi.Kürdistan'da ulusal devrime öncülük eden ögelerin dünyanın diğer ülkelerindekilerden farkı neydi?:Sorun,sadece Kürdistan'daki işçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakaların beceriksizliği değildir elbette..Bunun objektif nedenleri vardır:Kürdistan'ın parçalanmış ve uluslararası bir sömürge oluşu,burjuvazinin (heleki,Kürt burjuvazisinin) ulusal birliğe öncülük edecek özelliklerini kaybetme ile karşı karşıya kalmasıdır.Bunun yanında,uluslararası ve bölgesel nedenleri var.

Onun için,"denenmiş denememek" ilkesi,bize klavuz olmalıdır.Bu konuya sadece sosyalistler değil,tutarlı ve ülkesinin gerçekten ulusal kurtuluşunu isteyen küçük burjuva yurtseverleride kendilerini ikna etmeleri gerekir.İknadan sonra:İşçi sınıfının öncülüğü etrafında,yurtsever sınıf ve tabakaların merkezileşmesini sağlamak,örgütlenmek için çaba sarfedilmelidir.

.../..

-Kürdistan'da, işçi sınıfı dışında hiçbir yurtsever sınıf ve tabaka (radikal, sol küçük burjuvazide dahil) Kürt ulusunun, halkının birliğini sağlayacak güç ve yetenekte değildir. Çünkü, işçi sınıfı dışındaki sınıf ve tabakalar sınıfsal anlayışlarının gereği olarak; Kürdistan'ın içinde bulunduğu parçalanmışlık koşullarında, halkın birliğinden yana olamaz. İkincisi, bu işe gücü ve tekati yetmez. Üçüncüsü, işçi sınıfı dışındaki hiç bir sınıf halkın birliğinden yana olamaz.

İşçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakalar; Kürdistan halkının birliğinden yana olmadığına göre; halkımızın, Türk, Arap, Fars ve diğer bölge halklarıyla birliğine haydi-haydi karşı olur. Çünkü, birleşilen ve birlik yapılan egemen ulusun ögesi, o ulusun burjuvaları değil, işçi sınıfı, emekçiler ve onların devrimci-demokratik, sosyalist güçleridir. Bu birliğin yaratacağı olumlu ve güçlü şartların, kendi aleyhlerine olacağını, onlarda, çok iyi bilmektedirler. Öyleyse, işçi sınıfı dışındaki yurtsever sınıf ve tabakalar; "birlik"ten yana tavır koyarak, onun için çalışarak, "kazara" gerçekleştirerek, kendi boynuna ölüm ipini atamaz.

Sonuç olarak: Parçalanmış ve uluslararası sömürge olan Kürdistan'da, sömürgeci devletlerin karşısında durabilmek, devrimi doğru çizgide geliştirmek, başarıya ulaştırmak; Kürdistan ve Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin halklarıyla, bölge halklarıyla birliğin sağlanması; dünya devrim sürecinin öğeleriyle at-başı gelişmelerin sağlanması için; Kürdistan devriminde işçi sınıfının önderliği sorunu, teorik-ideolojik, pratik-siyasal ve örgütsel olarak çözüme vardırılmalıdır.

4-Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının birliği sorunu:

Daha önceki bölümlerde belirttik: Kürdistan parçalanmış ve uluslararası sömürge bir ülkedir. Ulus olarak, Kürt ulusu, ulus olmasını tayin eden öğelerinin objektif olanları (Toprak birliği, İktisadi yaşantı birliği) mekanik olarak bölünmelenememiştir. Yani Kürdistan ülke ve ulus olarak parçalanmıştır. Dört merkezi otoritenin denetimi ve baskısı altındadır. Bu durumun yarattığı sorunlara ve doğurduğu sonuçlara işaret ettik. Ayrıca, sömürgeci devletlerin ve genel olarak emperyalizmin bu durumdan nasıl yararlandığına da belli boyutlarıyla açıklama getirdik.

Demek ki, Kürdistan'ın bölünmüşlüğü'nün tayin edici objektif şartı ülkenin (topraklarının) parçalanmış olmasıdır. Kürdistan'ın siyasi olarak bölünmüşlüğü'nün maddi temeli; Kürt ulusunun parçalanmış olmasıdır.

Buna karşılık ne yapılmalıdır?:

Kürdistan'ın, Kürt ulusunun ve halkının birliği için çalışılmalıdır.

Bu durum, özellikle, mevcut objektif koşulların ciddi değerlendirilmesinin temelinde; subjektif koşulların olgunlaştırılması, ciddi örgütsel düzeylere çıkarılmasıdır. Bu, ancak, Kürdistan ve Türkiye, Irak, İran, Suriye ve bölge komünistlerinin özverimli çalışmaları, bilimsel sosyalizme göre görüşler oluşturmaları, durum tespiti yapmaları ve ona uygun pratikler yaratmaları ile mümkün olacaktır.

Bunu komünistler nasıl ele almak zorundadırlar?. Şimdi de kısaca ona bakalım.

Geçmişte, "Kürdistan'ın birliği", "Kürt ulusunun birliği" ve "Kürdistan halkının birliği" denildiği zaman, en başta sosyalist unsurlar ve güçler karşı çıkmaktaydılar. Bu görüşün, "ütopik" bir görüş olduğunu ileri sürüyorlardı. Fakat düşmanlar, tarihin ciddi dönemeçlerinde, sosyalistlerimizin bu görüşlerini yanlış çıkarır gelişmeler ortaya çıktı ve son, T.C'nin Güney Kürdistan'a saldırısında bu görüşü yanlışlayan bir eylemdi. Öyleyse, bu görüşün ciddi bir şekilde gözden geçirilmesi gerekir. Yoksa doğru taktikler izlemek mümkün olmaz. Bu taktiklere uygun tedbirler almak mümkün olmaz. Kitleler doğru bir çizgide bilinçlendirilip, duyarlı kılınamazlar ve örgütlenemezler.

Bu görüş ütopik bir görüş değildir:

-Bu görüşün ciddi maddi temelleri vardır: Kürdistan parçalanmış ve uluslararası ^{sömürge} bir ülkedir. Kürt ulusunun birliği mekanik yollarla, zor ve zulümle; sömürgeci politika ile parçalanmıştır.

-Bu görüşün, ütopik olmadığını gösteren tarihi, siyasal, sosyal gelişmelerin her dönemde, gelişerek, giderek bütünleşme sürecini izlediğini görmek durumundayız.

-Düşman, Kürdistan'ın birliği ve bütünlüğüne uygun stratejinin merkezinde, kendi aralarında ilişkiler geliştirmekte, çalışmalar yürütmekte ve askeri, siyasal tedbirler almaktadır.

Kürdistan'ın, Kürt ulusunun ve Kürdistan halkının birliğinin sağlanması olayının uzun vadeli ulusal kurtuluş mücadelesi ile mümkün olacağı ve toplumsal devrimle bütünleşeceği şüphesizdir. Üstelik, bu ulusal kurtuluş savaşı işçi sınıfının öncülüğünden yürütülmeden, bu amaca varmanın mümkün olmadığını (mevcut statüko koşullarında) da çok iyi bilmek gerekir.

.../..

Kürdistan'ın, Kürt ulusunun ve Kürdistan halkının birliğinin gerçekleştirilmesi, "uzun vadeli ve işçi sınıfının öncülüğünde yürütülecek bir ulusal kurtuluş mücadelesine bağlıdır" demekle yeterli değildir. Buraya varmak için, "beklemek"te çözüm yolu olmadığına göre; Kürdistan'ın, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin, bölgemizin ve dünyanın içinden geçtiği koşullara ve verili duruma göre ne yapmak gerekir? sorusunun açıklığa kavuşturulması için çalışılmalıdır. Bu yazımızda, sınırlı bir biçimde bu sorunun belli yanlarına üzerinde durmaya çalışacağız.

Kürdistan'da komünistlerin birliği için çalışılmalıdır:

Kürdistan'da komünistlerin birliği, hem Kürdistan'ın her parçasının ve hemde Kürdistan bütünlüğünün temel bir sorunudur. Onun içinde verili duruma bağlı olarak, ele alındığı zaman, zor ve çetin bir olaydır. Zor ve çetin olduğu kadar, "gözleri korkutan" ve gerçekleştirilmesi zor görünen bir olaydır. Kolay-Kolay hiçbir "babayiğidin"de göze alamıyacağı bir sorun. Ama çetinliğine rağmen; elimizi oğuşturacak, bekleyecek değiliz. Mevcut şartlarda, her komünist bu konuda kendisine düşeni yapmak zorundadır. En başta da komünizan eğilimlerin ve örgütlerin bu ağır ve çetin görevi yüklenmesi gerekmektedir.

Kürdistan'ın her parçasında komünistlerin dağınıklık içinde oldukları (bazı parçalarda dağınıklığın ötesinde zayıf bir örgütlenmeye bile sahip olmadıkları) kör gözlerin göreceği kadar açık bir sorundur. Her parçadaki komünistlerin; komünizan eğilim ve örgütlerin, komünistlerin birliğinin gerçekleşmesi için anlayış birliğine varmaları en başta gerekli ve zorunlu bir şarttır. Bu anlayış birliğinin sağlanmasında, komünistlerin birliğinin sağlanması için yeterli değildir. Komünistlerin birliğinin, programatik ve tüzüksel yapılarının açığa çıkarılması için çalışmalı ve birliği sağlayacak dokuların tespiti ile birlikte, birliğe gidecek yolları açacak yöntemleri saptamaları için, soyunmaları gerekmektedir.

Komünistlerin birliği sağlanmadan, komünist hareketin ve giderek işçi sınıfı hareketinin ve halk hareketinin birliğinin sağlanması mümkün değildir. Bunun içinde, Kürdistan'da ve özellikle Kuzey Kürdistan'da bunun için elverişli, olumlu ve avantajlı gelişmelerin bundan bu yana varolduğunu görmek ve durumu özverili şekilde değerlendirerek ciddi örgütsel düzeylere çıkarmak gerekmektedir.

Kürdistan bütününde Komünistlerin birliği de zorunludur: Çünkü,
a) İşçi sınıfının ve geniş halk hareketinin birliği buna bağlıdır.
b) Komünist hareketin problemlerinin asgariye indirgenmesi için

.../..

gereklidir.c)Komünist hareketin merkezileşmesi için gereklidir.

Fakat,Kürdistan bütününde,komünistlerin birliğinin gerçekleşmesi,her parçadaki durumdan daha farklı ve daha zor olacaktır. Değişik düzeylerden ve evrelerden geçerek oraya varılacaktır. Heleki,değişik merkezi otoritelerin ekonomik-politikalarına,toplumsal ilişkilerine ve kültürlerine göre şekillenmiş olan,hastalıklara (envai-tür) tutulmuş yapılardan oraya varmak elbetteki daha da zor olacaktır.Ama gerçek kurtuluş için bunun bir zorunluluk olduğunda görmek gerekir.

Kürdistan'ın bütününde komünistlerin birliğinin en üst aşamasını "Merkezi Komünist Partisi" oluşturacaktır.Ama Merkezi Komünist Partisi'nin oluşturulması evresine kadar,ülkemizin koşullarına ve sınıf mücadelesinin düzeyine uygunluk arz eden ilişki biçimlerinin ve örgüt biçimlerinin tayin edilmesi gerekir."İlişki ve örgüt biçimleri" elbetteki en genel kavramlardır.Bunların somutlanması bir zorunluluktur.

Bunun içinde,komünistlerin önermelerinin olması gerekmektedir.Mutlakada bunu düşünen komünistlerin bu somutlamaya varması için yapacakları önermeler olacaktır.Fakat hepsinden önce,Kürdistan bütünlüğünde komünistlerin birliği sorunda anlayış birliğine varmak gerekir.Gerisi gelir ya da gelmek zorundadır..

Kürdistan'ın her parçasında ve Kürdistan bütününde komünistlerin birliğinin sağlanması,yukarıda belirttiğimiz gibi,işçi sınıfı hareketinin ve halk hareketinin bütünlüğü /siyasallaşması/ açısından önemli ve zorunlu bir şarttır.Bunun yanında,Kürdistan'daki sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketi arasında organik birliğin sağlanmasında da önemli subjektif şartlardan biridir.

Lenin'e göre,her ülkede işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareket ayrı ayrı zamanlarda ve ayrı ayrı kaynaklardan gelişip,bütünleşme yolunu izlerler.Ya da birbirinden ayrı çizgiler izleyerek,uzaklaşma yoluna girerler.İşçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketi birbiriyle birleşirse güçlenir ve burjuva iktidar karşısında siyasal,toplumsal ciddi bir alternatif yapı oluşturur.İktidar mücadelesinin doğru çizgide yolunun açılmasını sağlar.Ama işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareket birbirinden uzaklaşırsa,yozlaşır ve sosyalist hareket bünyesinde ciddi sapmaların ortaya çıkmasına kaynaklık eder;işçi sınıfı hareketinin siyasallaşmasını engeller;iktidar yolunu uzatır ve işçi sınıfı hareketinin burjuvazinin yemi olmasını sağlar.

.../..

İşçi hareketine işçiler, sosyalist-devrimci harekete de burjuva ve küçük burjuva aydınlar yol açar. Bundan dolayı, aynı ayrı yerlerden ve kaynaklardan çıktığı objektif bir olgudur ve birleşmeleri halinde soysuzlaşmaları mümkündür. Her ülkede de böyle olmuştur.

Bütün Avrupa ülkelerinde ve Türkiye'de olduğu gibi, Kürdistan'da Lenin'in bu genel doğrusunu doğrulamıştır. İşçi sınıfı hareketi ile sosyalist-devrimci hareket ayrı ayrı kaynaklardan ve ayrı ayrı zamanlarda çıkmışlardır. Yaşanan trajedi, işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketin bütünleşmemesinde yatmaktadır. Bu da, sosyalist hareketin asıl sınıfa yani işçi sınıfına gitme siyasal pratiğini güçlü bir şekilde gösterememesi ve bilerek, bilmeyerek işçi sınıfını küçümsemesinden kaynaklanmaktadır. Asıl sınıfa gidilmeyince, elbetteki diğer halkçı sınıf ve tabakalara gidilecekti: Gidildi de. Onun içinde, örgütlenmede deklase /üretim dışı/ unsurların örgütlenmesine ağırlık verildi, komünist anlayışın elbetteki "tuzuk kuralları" nı bu unsurlara kabul ettirmek mümkün olmadığından, komünist olmayan örgüt biçimleri ortaya çıktı.

Bütün bu temel aksaklıkların ve yanlışların ortadan kaldırılmasında, komünistlerin birliği sorununun yerli-yerine oturtulması ve giderek gerçekleştirilmesi bir panzehir olacaktır.

Kürdistan'da emperyalizme, sömürgeciliğe ve feodalizme karşı olan bütün sınıf ve tabakaların (bu sınıfların muhalefetinin somut ifadesi olan ulusal demokratik güçlerin-ulusal kurtuluş güçlerinin) mücadelesinin merkezileştirilmesi bir zorunluluktur. Bunun için çalışılmalıdır:

Kürdistan toplumu parçalanmış, uluslararası sömürge niteliğinde olan, kapitalizmin geliştiği ve kapitalist toplumun dokusuna uygun sınıf farklılaşmasının ortaya çıktığı bir toplumdur: Yani, kapitalist toplumdaki modern sınıfların şekillendiği bir toplumdur. Burjuvazinin ve proletaryanın şekli-şemali bütün yönleriyle açığa çıkmış, bu sınıfların toplumdaki siyasal ve toplumsal rolleri (ilerici, gerici, devrimci, karşı-devrimci); ki, proletarya ilericiliği ve devrimciliği, burjuvazi gericiliği ve karşı-devrimciliği (belli kesimleri yurtseverliği) temsil etmektedir. Bu güçler toplumumuzda belli bir ağırlığı teşkil etmektedirler.

Yine, burjuvazi ve proletarya arasındaki ara sınıf ve tabakaların (orta sınıfların) toplumumuzda ağırlıklı oldukları ve toplumsal-siyasal fonksiyonlarının; üretim ilişkilerinin gelişmesi, ulusal ve toplumsal mücadelenin boyutları ve düzeyleri oranında

.../..

fonksiyonlarında belirgin hale gelmektedir.

Sosyalist hareketin bu sınıf ilişkilerini, toplumsal yapıyı ifadelendirmesi görevi vardır. Burada bu sorunun bütün yönlerini ele almayacağız: Sadece üretici güçlerin gelişiminden yana olan, ulusal ve toplumsal devrimde çıkarları olan, bunun içinde ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine şu veya bu aşamada katılma durumunda olan sınıfların arasındaki, toplumsal muhalefet güçleri arasındaki ilişkiler üzerinde durmaya çalışacağız. Buda Kürdistan'ın, Kürdistan ulusunun ve halkının birliği merkezinde ele alınacaktır.

Yaşamsal şu genel kural unutulmamalıdır: Ulusal devrim, Ulusal demokratik devrim aşamasında olsun, toplumsal devrim (sosyalist devrim) aşamasında olsun; ulusal ve toplumsal devrimde çıkarları olan bütün sınıf ve tabakaların; toplumsal muhalefet güçlerinin belli bir program, tüzük, strateji ve taktik çerçevesinde (ya da çizgide) birleştirilmesi zorunludur. Yani: Her toplumsal dönemde (sınıflı toplumlarda) muhalefet güçlerinin azami ölçüde, kurallarına uygun birleştirilmesi yani örgütlenmesi kaçınılmaz temel bir görevdir. Aynı zamanda: ulusal ve toplumsal kurtuluşun "olmazsa olmaz" şartlarından biridir.

Bu kural bizim ülkemiz ve halkımızın kurtuluşu içinde geçerlidir. Bu kuralı toplumumuza uygularsak: Ülkemiz sömürge bir ülkedir. Halkımız, sömürge ve ezilen bir halktır. Toplumumuz ulusal demokratik devrimin sancılarını çekmektedir. Ülkemizde ulusal demokratik devrim doğurtulmadan, sosyalist devrime ve giderek sınıfsız topluma geçmek mümkün değildir! Öyleyse: Devrimi, ulusal demokratik devrim sürecinde olan bir ülkede, ezilenler, sadece işçi sınıfı değildir: ulusal ve sınıfsal baskı altında olan köylülerdir ve bütün ara sınıf ve tabakalardır: Yani orta sınıflardır. Diğer egemen sınıflardır. Bütün bu sınıfların, ulusal demokratik devrimde çıkarları oldukları gibi, kendisini ezen ve sömüren sisteme (sömürgeciliğe, feodalizme, kapitalizme) karşı objektif tavırları (çelişmeleri) ve giderek şekillenmekte olan subjektif tavırları (hareket, örgüt, parti ve hatta bireysel olarak) vardır. Bütün bu güçlerin yani muhalefet güçlerinin ulusal demokratik devrim hedefinde; başka bir deyimle; emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme, feodalizme, kapitalizme, ırkçılığa ve şovenizme karşı birleştirilmelerini sağlamaktır: sosyalistlerin marifeti; bu merkezi, işçi sınıfının öncülüğünde ve perspektifinde gerçekleştirmeden geçer...

.../...

Bundan dolayı: Farklı süreçler izleyen, farklı dönemler yaşayan ve farklı sömürgeci merkezi otoritelere göre şekillenmeler içinde olan, Kürdistan'ın her parçasındaki ulusal demokratik güçlerin birleştirilmesi gerekir. Bunun en üst örgütlenme düzeyinin cephe olduğu açıktır. Fakat, cepheye varana kadar, bu güçlerin ve sınıfların aynı merkezde birleştirilmesini sağlayacak farklı örgüt ve ilişki biçimlerinin bulunması mümkündür.

Her parçada ulusal demokratik güçlerin birlikleri (Cephe, Güç ve Eylem Birlikleri v.b.) yeterli değildir. Aynı zamanda Kürdistan bütünlüğünde ulusal demokratik, yurtsever güçlerin birlikteliklerinin sağlanması, güçlerinin merkezileştirilmesi ve Kürdistan bütünlüğünü temsil edecek, edebilecek "Ulusal Demokratik-Devrimci Otorite"nin gerçekleştirilmesi zorunludur.

Bu sorunda iki yanlış anlayışa dokunmakta yarar vardır:

Birincisi: Sol sekterizm ve dar görüşlülükten kaynaklanan anlayıştır. Bu anlayış, Kürdistan'da ulusal demokratik güçlerin, yurtsever sınıf ve tabakaların Ulusal Kurtuluş Hareketimizde merkezileşmesine şu veyabu şekilde karşı duran anlayıştır. Şükür (!) gelinen aşamada, Kürdistan devrimci hareketi içinde yer alan hiç bir hareket, örgüt, parti ve hatta unsur ittifakların olmaması görüşüne sahip değildir. Ama, pratik-siyasal tavır olarak ittifakların gerçekleşmesinin önünde iki temel engel çıkarılmakta:

Engellerden biri, Komünizme, hiçbir akımın, proletaryaya hiçbir sınıfın bulaşmaması, bulaştırılmaması için ittifakların gerçekleştirilmesi karşısında duran tavidir: Tam bir çocukluk hastalığı. Proletaryayı varlık şartlarından soyutlayan; proletarya hareketini, yeşerdiği koşullardan soyutlayan anlayış. Aşırı uç "komünizm"e proletaryanın ittifaklarının feda edilmesi. Yani devrimi geciktirmek ve yenil giye evet demek. Engellerden ikincisi, ittifakların gerçekleşmesinde şartları ve dönemleri fetişleştiren anlayıştır: Bunda son tahlilde ittifakların gerçekleşmemesine, ulusal demokratik güçlerin merkezileşmesine karşı durmaya "okey" diyen anlayıştır. "İttifaklar şu dönemde olur. Şu dönemde olmaz. Şu şartlarda olur, şu şartlarda olmaz" anlayışı yanlış bir anlayıştır. İttifaklar; geniş bir ilişkiler, sınıf ilişkileri ağıdır. Her şart ve koşulda şu veya bu biçimde; şu veya bu kapsamda gerçekleştirilebilir bir olgudur. Her şartta ittifakların biçimleri bulunmalı ve bulunabilir.

İkincisi: Birlik anlayışımıza göre, öncelikle Kürdistan'da ulusal demokratik güçlerin birliği ve sonra Türkiye genelinde Devrimci -Demokratik güçlerin birliği konusunda yapılan çalışmaları

"pazarlık"a bağlayan anlayıştır. Bu anlayış, sosyal-şovenizmden daha tam arınmamış bir anlayıştır. (Tam arınmamış diyoruz. Çünkü, 12 Eylül 1980'lerden sonra, Türkiye Solunda Kürdistan konusunda ortaya çıkan olumlu ve subjektif gelişmeleri tespit ettiğimiz içindir. Dileğimiz ilerlesin..). Daha doğrusu, Kürdistan meselesine Marksistçe bakamamanın ürünü bir anlayıştır.

Bu anlayış, gizli ve açık olarak savunulan bir anlayıştır. Özellikle; "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi"nde resmi düzeye çıkarılan ve yazılan bir anlayış oldu. Bu anlayışın ele tutulur bir yanının olmadığını, Kürdistan sorununa; Türkiye, İran, Irak, Suriye ve giderek bölge çapında yaklaşılabilen, onun sorunlarını şartsız ve marksistçe bilince çıkararak herkes görebilmektedir. Ama halkın geçerli bir sözü vardır: "Çoğu zaman, kişi başkalarıyla ilgili söyledikleri ile, en iyi kendisini anlatmış olur." Dileğimiz odur ki, bu sözlerle en iyi kendisini, FKBDC anlatmış olmasın..

Sonuç olarak: TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısından sonra, sosyalistlerin, devrimci-demokratların ve yurtseverlerin, Kürdistan'ın, Kürt ulusunun ve halkının birliği sorunu üzerinde ciddiyetle durmaları, bu maddi temelini doğurduğu sorunları tahlile tabi tutup, çözümlenmeleri gerekmektedir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kürt burjuvazisi ülkemizin, ulusumuzun ve ulusal kurtuluş mücadelemizin birliğinden yana olmadığı, olamazda. Bugüne dek, birliğe karşı tutumlar burjuva kaynaklı ve o gerici gelenekten kaynaklanan tavırlardır. Bundan dolayı, sürekli ayrılıkçı tutum öne çıkarıldı. Sosyalistlerin buna karşı durmaları ve bütün sınıf (diğer) eğilimlerinden daha fazla, doğru devrimci çizgide birlikçi olmaları gerekmektedir.

5-Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin; egemen ulusların proletarya ve emekçiler (devrimci-demokratik) hareketiyle birliği için her zamankinden daha fazla ve içten çalışılmasıdır:

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, her ülke de ve her dönemde devrimci hareket bütün toplumsal ve sınıfsal muhalefet güçlerini toparlamak ve örgütlemek görevindedir: Yoksa varılmak istenen hedefe varılması ya da yıkılmak istenen hedefin yıkılması ya çok zor olur (istisnai olarak), ya da mümkün olmaz. Bu basit gerçek uzun bir dönem Türkiye devrimci hareketi tarafından kavranamadı. Aynı durum değişik biçimlerde İran, Irak ve Suriye devrimci hareketinde de kendisini gösterdi.

.../...

Türkiye devrimci hareketi, uzun tarihi bir dönem, Türkiye sınırları içinde Kürt ulusunun ve diğer ezilen ulusların, azınlıkların kendiliğindenci veya örgütlü muhalefet potansiyelini görmedi ya da bilerek görmek istemedi. Uzun bir dönem, Kürt ulusu ve diğer milliyetler sorununda devrimci, sosyalist hareket tarafından, egemen sınıfların ve sömürgeci güçlerin çizgisinde sürdürüldü: Bunun yanında, işçi sınıfı hareketinin yedeği olmayacak güçlerle haşır-neşir olundu: bu güçler üzerine gerçek olmayan, Türkiye halklarının çıkarlarına zerre kadar faydası olmayan (tersine zararı olan) "teoriler-tezler" yaratmaya çalıştılar, yarattılar. Kemalizm sorunu bunun en açık örneğidir. Daha sonraki tarihlerde, CHP ve Bülent Ecevit için yaratılan tezlerde cabasına...

Ancak 1960'lerden sonra, TİP'nin kurulmasından belli bir dönem sonra T.C sınırları içinde Kürdistan, Kürt ulus sorunu ve diğer ezilen milliyetlerin sorunu diye bir sorunun; bu gücün de, işçi sınıfının yedek gücü olduğu (ittifakçısı olduğu) kavranmaya ve tartışılmaya başlandı. Fakat devrimci saflarda, sosyal-şovenizm o kadar güçlü idi ki, kendisine sosyalistim diyen hiçbir güç ve parti marksistçe bu soruna yaklaşmadılar. Mesele hep olduğundan başka gösterilmeye, olduğundan başka tartışılmaya ve yine sorunu çözme kabiliyetinde olmayan; Türkiye halkları arasında güvenin ve birliğin sağlanmasına hizmet edecek hiç bir tez ve görüş oluşturulmadı. Bu konuda, Kürdistan yurtseverlerinin ve sosyalistlerinin söylediklerine, yazdıklarına, bırakalım, kulak vermeyi; onların söylemiş olmaları red için yeterli oldu. Bu da, Kürdistan ve Türkiye halkları arasında objektif ve subjektif olarak zaten varolan güvensizlik ve çelişkiyi, onların devrimci-demokratik ve sosyalist güçleri arasındaki güvensizlik ve çelişkiye dönüştürdü. Bu olumsuz durumun dönüştürülmesi ve değiştirilmesinin de ne kadar zor olduğunu bilebilir durumdayız. Gerçekten de zor oldu: Halen bu olumsuzluk ortadan kalkmış değil.

1960'ların ortalarından sonra, Kürdistan ve diğer ezilen milliyetlerin sorunları tartışılmaya başlandı. Özellikle Kürdistan sorununda ilk "resmi" ve toplumsal düzey, TİP'nin 4. Büyük Kongresi ile ortaya çıktı. Ne yazık ki, 4. Kongre'de alınan kararları, TİP yöneticileri, Anayasa Mahkemesi (Partinin kapatılacak istenen davasında) ve Sıkı Yönetim Mahkemeleri karşısında savunmadılar, çok geri çizgilere düşerek; bir kez daha sosyal-şovenizmin nemenem bir illet olduğunu, bu hastalıktan kurtulunamayacağını dosta düşmana gösterdi:

Aynı tarihlerde başka devrimci, ilerici sol guruplarında Kürdistan meselesine belli yaklaşımları oldu: Bu tarihlerdeki bütün

yaklaşımlarda, sosyal-şovenizm egemendir. Kürdistan sorununa yaklaşım, sömürgeci sistemi zorlamayan çizgide yaklaşımlar olmuştur. Bu durum, 1974'lere kadar devam edip geldi.

12 Mart 1970'lerden sonra, devrimci hareketin belli bir sınırlılıkta hesaplaşması gündeme geldi. Bu hesaplaşmanın en ciddi sorunlarından biri Kürdistan sorunu olmuştur. Hemen hemen her hareket, her örgüt ve parti (sol nitelikli) bu sorunda belli bir değerlendirme içine girdiler. Bunlardan bir kısmı, sorunun aşılması için ciddi adımlar attılar: KURTULUŞ gurubunun bu konuda attığı adım niteliksel bir adımdı. Bir kısmı: Sosyal-şovenizmin bataklığından çıkamadılar, saplanmaya başladılar. Giderek Türk ırkçı milliyetçiliğinin yedeği haline geldiler. Bir kısmı: Sosyal-şovenizmin sınırlarını zorlayan, fakat aşamayan yaklaşımlar ve tavırlar gösterdiler.

Özetle: bu dönemin hakim karakteri, sosyal-şovenizmin kırılması doğrultusunda yaklaşımların ve tavırların ortaya çıkmasıdır. Ama sorunda yeterli, kapsamlı çerçevenin belirlenmediği, hatta giderek savrukluğun ortaya çıktığı bir dönem oldu.

Yine bu dönem, Kürdistan Sol guruplarına, "Bundçuluk", "Frakicilik", "ayrılıkçılık", "dar burjuva milliyetçiliği" v.b. suçlamalarının devam ettiği bir dönem oldu. Fakat bu suçlamaların hiçbirinin maddi temellendirilmesi yapılmadı, ortaya çıkan her ciddi gelişme bu görüşleri yanlışlamaya ve kitlelerden soyutlamaya başladı. Nihayet bir dost gücün içtenlikle belirttiği gibi: "Kürdistan Solu ve yurtsever güçleri dayattığı için" Türkiye Solu tarafından bir kısım temel sorunlar görülmeye başlandı. Ama herkes ve özellikle Marksistler bilir ki: Marksistler deneyci değildirler. Önceden görürler (yani tespit ederler), tahlile tabi tutarlar (yani yorumlarlar) ve onunlada kalmazlar: O'nu (yani tanımlanan nesneyi) değiştirmeye çalışırlar. Fakat Türkiye Solu, birçok meselede olduğu gibi, Kürdistan meselesinde de deneyci oldu, deneyci olmaya devam edeceğinin de ciddi emarelerine rastlanılmakta. (Günümüzde bu kendisini "birlikler" sorununda göstermektedir). Bundan vazgeçilir, yetkinleşilirse, bu soruna daha ciddi yaklaşımların, çözümlenice yaklaşımların belirgin hale gelmesi mümkün olacaktır, öyle olmalıdır.

Bu söylenenler karşısında, Kürdistan Solu'nun herşeyiyle akli-başında olduğunu, deneyci olmadığını ve dar görüşlü olmadığını söylemek istemiyoruz. Tersine, Kürt Solu'nun hastalıklarının dahada bolca olduğu orta yerdedir.

.../..

Bu durumdan dolayı, Türkiye ve Kürdistan Solu'nun her temel meselede olduğu gibi, Kürdistan sorununda da dar görüşlülükten kurtulması, şartlanmışlıkları bir tarafa bırakması gerekmektedir. Geline aşama ve 12 Eylül sonrası yenilgi döneminin bize emrettiği en önemli kurallardan biri budur. Bunun için çalışılmalı ve ileriye adımlar atılmalıdır.

İşte gelinen noktada: Kürt, Türk halkının ve diğer ezilen milliyetlerin mücadele birliği; bu mücadelelerin somut ifadesi olan bütün milletlerden devrimci-demokratik, yurtsever ve sosyalist güçlerin birliği sorununa dünden daha farklı (bilimsel) yaklaşımların (çözümleyici yaklaşımların) verili durum karşısında belirlenmesi gerekmektedir. Ancak bu tavır, Türkiye Solu'nu sosyal-şovenizm hastalığından kurtarabilecektir. İran, Irak ve Suriye devrimci hareketini rotasına oturtacaktır.

Genel önerme ve ispatlanmış bir olgu olarak: İşçi sınıfı hareketinin en önemli yedeklerinden biri, ezilen ulusların ve milliyetlerin ulusal demokratik hareketleridir. Bu herkes tarafından bilinen basit bir gerçekliktir: Hep tekrarlandı ve tekrarlanmaya devam edilecektir. Ama, önemli olan, bu ittifakın yani işçi sınıfı hareketi ile ezilen ulusların ulusal demokratik mücadelesinin nasıl birlik sağlayacaklarıdır. Öncelikle bu sorunun çözümlenmesi, doğru bir anlayışa dayanır. Daha sonra, bu iki hareketin ilişkilerinin saptanmasında özgün niteliklerin ve yanların saptanması gerekir. Buna bağlı olarak, bu iki hareketin birliğinin örgüt biçimleri (Mücadele Birlikleri, Cephe, Ortak Dayanışma Örgütü v.b.) bulunmalıdır.

Günümüze dek: Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimci hareketleri (daha somut ifadeleriyle işçi sınıfı hareketi); bu soruna ya ciddi yaklaşım göstermediler, ya da tek boyutlu ve sorunu köktenci bir çözüme varıracak yaklaşımlar gösterilmedi. Hele bu "ülkelerin" bünyelerinde; parçalanmış ve uluslararası nitelikli bir sömürge olan Kürdistan, bu sorunu dahada zorlaştırmıştır. Bunun yanında, bu ülkelerde bağımsız proleter sınıf mücadelesinin ve komünist hareketin tam bir şekilde şekillenmemesinde söz konusu olunca, işler daha da zorlaşmıştır. Buda, sömürücülere karşı varolan temel potansiyellerin aynı kanala, halklarımızın kurtuluşu kanalına akıtılmasını engellemiştir.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimci hareketi, Kürdistan halkı ile birlik sorununu "eski boyutlu", açıcı olmayan birlik yaklaşımından uzak olarak ele almalıdır. Bunun için, iki temel boyutta soruna yaklaşılmalıdır:

Birinci boyutuİsmi geçen ülkelerde, devrimci-demokrat hareketin, komünist hareketin, Kürdistan'daki burjuva demokrat hareketle itti-

fak etmesi ve mücadele birliği sorunudur. Zaten egemen ulusun komünistleri ile Kürdistan'daki burjuva demokratlar (yani küçük burjuva, burjuva yurtseverler) ile birlik diye (örgütsel anlamda) bir sorunları olamaz. Çünkü işçi sınıfı hareketi bütün burjuva akımlarından bağımsız geliştirilmek zorundadır. Bugüne dek, bu sorun yani Kürt ulusal hareketiyle birlik sorunu; istenilen ölçülerde açığa çıkarılmamakla birlikte, bu aşamadan sonra, bu sorun üzerinde fazla tartışmaların, sorunların çıkacağını (anlayış birliği açısından) beklemek yanlış olacaktır.

İkinci boyut: Türkiye, Irak, İran ve Suriye komünistlerinin, Kürdistan komünistleri ile birlik sorunudur. Bu sorun, asıl anlaşılmayan ve yerli-yerine oturtulmayan; birçok suçlamaları getiren bir sorundur. Hep soruna tek boyutla yaklaşıldı: "Bütün ulusların komünistleri aynı örgütte-partide- yer almalıdırılar" ya da "bütün milletlerden emekçiler aynı merkezi proletarya partisinde yer almalıdırlar." Bu yaklaşım, aslında istenilen ve gerçekleştirilmeye çalışılan bir hedeftir. Fakat, bu sorunda farklı boyutların, farklı temellerden ve maddi koşullardan kaynaklanarak ortaya çıktığı gerçeğini görmek gerekir. Bunu, görmemezlikten gelerek yolumuza devam etmenin, halklarımıza bir yararı yoktur ve olmayacaktır.

Esas olan: Komünist hareketin merkezileştirilmesidir. Bunun hangi "vasıtalar" ve "biçimlerde" olacağını şartlar tayin eder. Bütün ulusların komünistlerinin ve emekçilerinin "tek örgütte- tek partide" birleşmesi tezi, komünistlerin ya da komünist hareketin merkezileşmesini gerçekleştiriyorsa, başka vasıtaların, biçimlerin ve özgün örgütlerin saptanması gerekir. Türkiye, İran, Irak ve Suriye, Kürdistan komünistleri böyle bir sorunla karşılaşıyorlar.

Bilinmelidir ki, örgüt; varılmak istenen hedefe varmakta (Proletarya diktatörlüğü, Ulusal Demokratik Devrim, komünist toplum) en ciddi öğelerden biridir. Eğer örgüt veya örgütler, varacağımız hedefe hizmet etmiyorlarsa, onların ortadan kaldırılması ve yerine yenisinin ikamesi yoluna gidilmesi, korkulmaması gereken bir sorundur.

Kürdistan sorununun, birlik v.b. sorunları açısından ortaya getirdiği meselelerden biride ya da sonuçlardan biri de: Türkiye, Suriye, Irak ve İran devrimci hareketlerinin biribirileriyle ilişkileri sorununun ÖZGÜLLÜK taşımasıdır. Bu sorununda tartışılması gerekir. Egemen ulusun egemen sınıfları, nasılsa; Kürdistan

gibi ortak sorunları var. Ve bu ortak sorunları gereği: anlaşmalar yapmaktalar, ilişkiler geliştirmekteler, ittifaklar oluşturmaktalar ve üst düzeyde örgütlenmelere (Bağdat Paktı, CENTO v.b.) gitmektelerse; egemen ulusun devrimci hareketlerindeki özgün ilişkiler geliştirmeleri, ortak programlar oluşturmaları ve hatta ortak örgütlenmelere gitmeleri bir zorunluluktur: Üzerinde ciddiyetle durulmalıdır.

6-Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin, Bölge devrimci hareketleriyle ilişkileri sorunu:

Daha öncede belirttiğimiz gibi, Kürdistan, bölgemizin statüsünün tayin edilmesinde belirleyici öğelerden biri olmuştur: Dolayısıyla Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve uluslararası sömürge karakteri sadece Kürdistan halkı ve devrimci hareketi için bir olumsuzluk değildir. Aynı zamanda, bölge halkları ve devrimci hareketleri açısından büyük bir olumsuzluk oluşturmaktadır. Zaten bu olumsuzluğun, Türkiye, İran, Irak ve Suriye halkları açısından olumsuzluğu direkt ve belirgin bir durumdur.

Bu olumsuzluğun en önemli yanlarından biri, bölgemizde emperyalizmin "böl ve yönet" politikasının ve provakasyonlarının yaratılmasında Kürdistan alanının ve bağlantılarının önemli avantajlar sağlamasıdır. Bu da, devrimci hareketlerin atıl kalmasını sağlamaktadır.

Bunun için, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bölge halklarının devrimci hareketleriyle sıkı ilişkiler geliştirmek zorundadır. Bunun yanında, bölge halklarının devrimci hareketleride bölgemizde önemli bir sorun olan Kürdistan sorununu, kitlelerin bilincine çıkartmaları gerekmektedir: Bu da, bölge devrimci hareketlerinin Kürdistan sorununu program düzeyine çıkarmalarına ve kendi halklarının Kürdistan halkının devrimci hareketiyle bağlantılarını belirgin hale getirip; bunun ajitasyon ve propagandalarını yapmalarından geçer.

7-Sömürgeci devletlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki tavırlarına karşı duyarlılık ve programlılık devrimci hareketin görevidir:

Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimci hareketleri açısından öne çıkarılması gereken ve üzerinde durulması gereken sorunlardan biri; Kürdistan'ı egemenlikleri altına alan devletlerin belli tarihi dönemlerde: Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin ve dolayısıyla halklarımızın devrimci-demokratik mücadelesinin gelişmesi karşısında ortak tavırlar geliştirmeleri ve ortak saldırılar düzenlemeleridir.

Bu ortaklığı sağlayan, bu ortak davranışı belirleyen maddi temel:

.../..

Parçalanmış ve uluslararası nitelikteki Kürdistan'dır.Yani bu devletlerin ortak derdi, ortak davranışı emretmektedir.Bu ortak davranış,direkt bir şekilde emperyalizmden kaynaklandığı,emperyalizmin plân ve programları sonucunda gerçekleştiği gibi,sömürgeci devletlerin özgün hesaplarının sonucundada gerçekleşti-
rilebilir.Ama,sonuçta emperyalizme hizmet eder.

Bu davranış,aniden ve tesadüfen ortaya çıkan davranışlar de-
ğildir.Emperyalist-sömürgeci sistemin çıkarlarından kaynakla-
nan ve Kürdistan'ın sömürülmesi ve parçalanmış halde kalması
merkezinde,istikrarlı bir tarihi çizgi oluşturmaktadır.Bu ortak
davranış,1926 Lozan anlaşmasından sonra sistemli hale gelen
bir durumdur.Bu ortak davranış,örgütlenme düzeyine,hemde bölge
çapında üst düzeyde örgütlenmeye çıkarılmıştır:Bağdat Paketi ve
CENTO bunun en somut örnekleridir.

Bu ortak davranışın hedefi:Kürdistan ulusal kurtuluş mücade-
lesini bastırmaktır.Buna bağlı olarak,Kürdistan'ı sömürgeleştiren
ülkelerin devrimci hareketlerini (halk hareketlerini) bastır-
maktır.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin,1920'lerden sonra,
Kürdistan hareketinin geliştiği ve bölgede emperyalizmin aleyhi-
ne gelişmelerin gündeme geldiği,ciddi alt-üst oluşun ortaya çık-
tığı şartlarda ortak davranışlar geliştirdikleri tarihin ve emek-
çi halklarımızın kanlı bir şekilde şahit oldukları bir durumdur:
1931'lerde Ağrı Milli Direnişiminin bastırılması için,İran ve Tür-
kiye sömürgeci merkezi otoriteleri birbirilerine toprakta ve-
rerek ortak hareket etmişlerdir.1963 yılında,Suriye askeri kuv-
vetleri;Irak yönetimine yardımcı olmak (zaten o zaman iki yö-
netim birlik içindeydi),"Arap'topraklarını'Kürt kurtuluşçularını-
nın hegemonyasından kurtarmak"(!),"Kürt kurtuluşçu güçlerinin
Arap halkı üzerindeki zulmüne son vermek(!)","Yeni bir İsrail
devletinin kuruluşunu engellemek (!)" için,Irak Kürdistan'ına
saldırdı.Bu saldırı,Kürt kurtuluşçu güçleri tarafından kırıldı
(x).1975'de Irak'ta Kürt ulusal hareketinin bastırılması için,
İran ve Irak ortak anlaşma yapıp (Cezayir Anlaşması) hareke-
ti bastırmaşlardır.

(x)-Ama T.C'nin 25 Mayıs 1983'te başlayan saldırısına kar-
şı,Irak Yurtsever Cephesi (CUD) ve CUD içindeki güçleri"savaşma-
ma" kararı aldılar:Bu kararın gerekçeleri,daha CUD güçleri tara-
findan açıklanmış değildir.

25 Mayıs 1983'de T.C'nin, Güney Kürdistan'a yaptığı "Haçlı Seferi" bu ortak davranışın yakın örneklerinden biridir. Bu saldırı son saldırı da olmayacaktır. Bundan böyle de, Kürdistan devrimci hareketinin ve Türk, İran, Irak halk hareketlerinin bastırılması içinde bu devletlerin ortak çabaları devam edecektir.

Bunun karşısında da, devrimci hareketlerimizin tavırlarının ne olacağı sorunu ciddi bir tartışmayı zorunlu kılmaktadır. Düşmanın somut ve özgün davranışına karşı, devrimci hareketlerimizin de ortak davranışlarını bütün yönlerden geliştirmelerinin yolu-yordamı üzerine gerekli açılımların yapılması gerekmektedir.

IV.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle dünya devrim süreci ögelerinin ilişkisi:

Dünya devrim sürecini oluşturan üç temel öge sözkonusudur:

a) Sosyalist ülkeler.

b) Emperyalist-kapitalist ülkelerin proletarya hareketi ve bir bütün olarak uluslararası proletarya hareketi.

c) Ezilen halkların ve ulusların ulusal kurtuluş hareketleri.

Dünya devrim sürecini oluşturan bu ögeler, biribirini organik-diyalektik olarak tamamlamaktadırlar, tamamlamak zorundadırlar. Bu ögelerin hepside, dünyanın herhangi bir alanındaki işçi sınıfının ve ezilen halkların devrim için mücadelesinin doğal müttefikleri yani dostlarıdır. Dünyanın herhangi bir alanındaki işçi sınıfı, emekçilerin ve ezilen halkların devrimci mücadelesi bu ögelerle uyumlu yürüdüğü (yani çelişmediği), bu ögelerle bütünleştiği (ilkeli ve programatik bir biçimde) oranda başarı şansı fazladır, daha "kolay" bir şekilde hedefine varması mümkün olur. Bunun içinde, bir ülkenin işçi sınıfı veya ulusal demokratik devriminde bu ögelerle bütünlüğü sağlayacak subjektif şartların tayin edilmesi istenilen bir durumdur: Bu ustalığı gerektirir ve karşılıklı anlayış birliği/ve uyumluluğa dayanır. Ama bazı hallerde bir ülke devriminde oluşan subjektif koşullar ve başlatılan aktif mücadele süreci bu ögelerle ve özellikle sosyalist ülkelerle çelişebilir. Bunun birçok örnekleride yaşanmıştır. Bu durumda: a) Bu başlatılan sürecin haksızlığına ve devrimci olamadığına karar vererek, bu ögeyi ("parçayı") gözden çıkarmak gerekmez. Bu ögeler arasındaki çelişkilerin ortadan kaldırılması için uğraş göstermek; siyasal çalışmalar yapmak; ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırmak ve ilişki geliştirmek gerekmektedir. b) Bu

halde, sıraladığımız dünya devrimi sürecinin ögeleri doğal (objektif) dost ve müttefik olmaktan çıkmazlar.

Dünyanın bütün halkları gibi, dünya devrim sürecini oluşturan ögeler Kürdistan halkında, onun ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin de doğal müttefiki ve dostudurlar. Bunun kabul edilmesi için herhangi bir tartışmanın yürütülmesini (bu sürecinin ögelerinin sorunlarının en genişliğine ve derinliğine tartışılması en başta sosyalistlerin görevidir) dünya gerçeğine ve dünyadaki gelişimin belirleyici yönüne (sosyalizme) aykırı görmekteyiz. Bunun içinde, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının dünya devriminin bu ögeleriyle "uyumlu" sürdürülmesi; hedefe varılmasında ve başarıya ulaşılmasında önemli bir etkidir: Bu teorik bir önermedir. Bu önermenin hayata nasıl geçirileceği asıl tartışma konusu olmalıdır.

Bu sorunun tartışılmasında, saptanmasında ve yerli-yerine konulmasında belirleyici olan, taraf olan sadece Kürdistan halkı; Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesindeki öncü sosyalist ve yurtsever güçleri değildir. Bu görev aynı zamanda: Dünya devrim sürecini oluşturan ögelerde düşmektedir. Ve asıl olarak, bu ögelerin en maddesi ve belirleyicisi olan sosyalist ülkelerin omuzlarındadır. Kürdistan'ın geo-politik konumu ve içinde yaşadığı bölge, kendisine komşu olması bakımından hayati bir alan olmasından dolayı, Sovyetler Birliği'ne düşmektedir.

Özcesi: Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi dünya devrimci sürecini belirleyen ögelerle "uyumlu" bir çizgi izlemeli, onunla "bütünleşmeli", derinliğine yürütülmelidir.

Fakat Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinde bu durum hiçbir zaman gerçekleştirilememiş, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle ve özellikle sosyalist ülkeler, Sovyetler Birliği arasında çelişme (kısa bir evre hariç) devam edegelmiştir. Bu da, karşılıklı suçlamaların devam etmesini getirmiştir: Sosyalist ülkeler, Kürdistan hareketine kuşkuyla bakmışlar, o hareketler içinde sürekli emperyalizmin parmağını aramışlardır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine öncülük eden güçler (ki, burjuva güçler) de sürekli olarak, sosyalist ülkelerin dost olmadığını, sosyalist ülkelerin ABD'den farkının olmadığını ileri sürmüşlerdir. Bu da, Kürt ulusal hareketinin başarısını kırmış, bunun yanında dünya devrim cephesinin güçlenmesinin ötesinde, zayıflamasını getirmiştir... Her iki bakış açısının yanlışlığının ortada olduğu açıktır. Çünkü: Sosyalist ülkeler halkımızın doğal dostlarıdır. Kürt ulusal hareketleride meşru, haklı ve emperyalizmi ve sömürgeciliği zayıflatan hareketler olmuşlardır..

Birazda tarihe göz atalım:Kürt milli hareketlerinin tarihi,eskidir.İlk şekilli milli direnme hareketleri (belli ölçülerde NEFRİ direnişini bir yana bırakırsak),1917 Büyük Ekim devriminden sonra ortaya çıkmışlardır.Aslında,Kürt milli kurtuluşu ve bütün dünya milletlerinin kurtuluş hareketleri açısından olgun şartların ortaya çıktığı dünya ve bölge koşullarında,Kürdistan'da bir boydan diğer boya milli direnme hareketleri yeşermeye başladı.

Koçgiri ve Şeyh Said Milli Direnme Hareketi,TKP'nin sosyal-şovven karakterinden dolayı;"irtica hareketleri","emperyalizmin eliyle çıkarılan hareketler,organize edilen hareketler" olarak mahkûm edilmesinin yanında,Sovyetler Birliği ile çelişme içine girdi.Komintern ile hareket bir çelişme içine girdi.Dersim ve Ağrı milli direnme hareketleride bu akıbetten kurtulamadılar.Irak Kürdistan'ındaki milli direnme hareketleride aynı akıbeti izledi!.Sadece İran Kürdistan'ında Sovyetler Birliği'min bölgedeki politikası ile uyumlu bir düzeyin ortaya çıkması ve şartlarının olgunlaşmasının sonucunda Mehabad Kürt Cumhuriyeti 1946'da kuruldu:Fakat ömrü kısa oldu.Altı ay sonra,emperyalistlerin ve sömürgecilerin saldırıları;Sovyetler Birliği'nin ortaya çıkan dünya ve bölge koşullarından dolayı Kürt Cumhuriyetine destek olmamasından ve olamamasından dolayı yıkıldı.

Bu dönemden sonra,Türkiye ve İran Kürdistan'ında ulusal hareket uzun bir uykuya girdi:Sömürgeciler ve emperyalistler tarafından üretici güçlerin ve devrim dinamiklerinin parçalanması bunda belirleyici oldu.

1960'lardan sonra Irak Kürdistan'ında başlayan ve 11 Mart 1970 Deglerasyonu ile otonömiye kavuşan,Fakat Irak sömürgeci yönetiminin otonominin yasalarını hayata geçirmemesinden dolayı,tekrardan silahlı düzeyde Mart 1974'te başlayan ve Mart 1975'te;Irak ve İran sömürgeci devletlerinin Cezayir'de anlaşmasıyla silahı bırakanak zorunda kalan burjuva-feodal önderlikli Kürt ulusal hareketide,dünya devrimci sürecinin Sosyalist ülkeler ögesiyle çelişmeli yürüyen bir hareketti.

1975'ten sonra Irak Kürdistan'ında ve 1979'dan sonra İran Kürdistan'ında boyveren demokratik özlere de kavuşmaya başlayan Kürt ulusal demokratik mücadelesi dünya devrim sürecinin temel ve maddi olan öğelerinden Sosyalist ülkeler ögesi ile ve Sovyetler Birliği'nin politikası ile çelişir bir çizgi izlemektedir.

Demek ki;Kürt ulusal hareketleri geçmişte ve günümüzde sosyalist ülkelerle,politik uyumlu bir gelişme göstermiş ve politik çelişme içinde olmuştur.

.Bu durum,sürekli bir şekilde;Kürt ulusal hareketlerinin sınıfsal

karakteri, bir bütün olarak politik dokusu, ilişkileri ve önderliklerinin karakterleri ile açıklandı: "Önderlikleri devrimci önderlikler değildir, dünya devrimci süreci ile gelişmeli bir yapıdadır" denildi. Bu izah tarzının yeterli olmadığına hayatın çıkardığı bir sonuçtur. En azından bu izah tarzının çözümlenici olmadığı ve eksik olduğu görülmelidir. Öyleyse durum nedir, neden kaynaklanmaktadır?: Bunun cevabını iki yönlü vermek mümkündür.

Birincisi, Kürt ulusal hareketlerinin yapıları ve önderliğinin sınıfsal karakteri buna engeldir. Bunun üzerinde durulmalıdır. Bunun yanında, Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullar bu tür gelişmelere kaynaklık etmektedir. İkincisi, dünya devriminin en maddisi olan sosyalist ülkelerin politikası buna engeldir. Daha doğrusu hakim olarak politikasızlığı, özel olarak politik yanlış anlayışları sözkonusudur. Çünkü, bölgemizde ve Sosyalist ülkelerin önemli öğelerinden biri olan Sovyetler Birliği'nin "kulağının dibinde", büyük öneme sahip olan; bölgemiz statüsünün tayin edilmesinde belirleyici bir yeri olan Kürdistan ve Kürt ulus sorununda sosyalist ülkelerin sistemleştirilmiş, programlaştırılmış, doğru ilkelere dayanan; dostun ve düşmanın açıkça bildiği bir politikası ve anlayışı orta yerde yoktur.

O halde ne yapılmalıdır ve tartışılması gereken sorun nedir?

Bu sorunun cevabı kapsamlı bir yerde durduğu gibi, genel bir cevabı gerekli kılmaktadır. Bundan dolayı, ülkemiz sosyalistlerinin, bölgemiz sosyalistlerinin bu sorunun bütün yanlarını, şartsız ve geliştirici bir anlamda gündeme getirmeleri gerekmektedir.

V.

T.C'nin Güney Kürdistan'a saldırısı üzerine ortaya çıkan bazı değerlendirmeler ve tavırlar üzerine kısa bir eleştiri:

1) T.C sömürgeci-militarist güçlerinin, Güney Kürdistan'a yaptığı saldırının, "emperyalizmin bölgemizde varolan genel plânları" ile açıklanması, yapılan değerlendirmelerden biridir. Bu değerlendirme eksik ve yetersiz olması gereken ana halkaların yakalanması için yeterli olmayan bir değerlendirmedir: Meselenin tarihi, siyasi özgün boyutlarının saptanması, alınacak tedbirler ve izleyeceğimiz mücadele çizgisi bakımından büyük bir öneme sahiptir. Oysa, yapılan bu değerlendirme bütün bu yanlardan ve derinlikten uzaktır.

.../..

T.C sömürgecilerinin saldırdığı dönemde, emperyalizmin hangi plânlarda içinde olduğunu kısaca bir kez daha belirtmek istersek:

-Türkiye'nin emperyalizm için daha güçlü bir üs haline getirilmesi ve bölgemizin Türkiye tarafından kontrol edilmesi için askeri ve askeri teknik açıdan güçlendirilmesi için yoğun çalışmalar var: Çevik Kuvvetler yerleştirilmesi, atom başlıklı füzelerin yerleştirilmesi, yeni hava alanlarının açılması, mevcut askeri hava alanlarının genişletilmesi v.b. Bunun yanında, "demokrasicilik", "seçim" ve "parlamentercilik" oyunlarının, Amerika'nın demokrasi plânına göre gündeme geldiği, fakat burjuva muhalefete bile tahammül edilmeyerek, onların siyasal partilerinin kapatıldığı,

-Haziran 1982 savaşından sonra, Lübnan'ın işgali ve Filistin hareketinin askeri darbe yemesinin arkasından, Filistin hareketi üzerinde yeni siyasal oyunların döndüğü ve emperyalist plânlarda gündeme geldiği,

-Suriye ve İsrail arasında yeni bir savaşın plânlarda yapıldığı,

-Kürdistan ulusal hareketlerinin bastırılması için, gerici plânlarda yoğunlaştığı,

-Irak ve İran arasında devam eden savaşın emperyalizm ve gericilik lehinde son bulmasının şartlarının olgunlaştırılmaya çalışıldığı; Irak'ta Saddam yönetiminin ekonomik, siyasal ve askeri olarak aciz duruma düştüğü; İran gerici yönetiminin, ilericiliğinin son kırınlarını da tasfiye etmek için saldırıya geçtiği, TUDEH'e, Halkın Fedâileri (Çoğunluk)ne saldırılarını da yönelttiği v.b.. koşullarında gündeme gelmiştir: Bu doğruların görülmemesi mümkün değildir. Fakat bunun yanında, plânın özgün yanlarının da görülmesi gerekir: Bunu da yazımızda vermeye çalıştık.

2-T.C sömürgeci-militarist güçlerinin Güney Kürdistan'a saldırısı döneminde, İran ve Irak'ta muhalefet güçleri arasında çatışmalar (askeri ve siyasal olarak) tasvip edilmez, olumsuz boyutlar kazanmıştı. Özellikle Iraklı muhalefet güçlerinin bu çatışmaların sonucunda suçlamaları devam ediyordu. Ayrıca, CUD güçleri, KYB'e yeni bir saldırı yapacaklarına dair propogandalarını her yerde ve yoğun bir şekilde sürdürüyorlardı.

T.C'nin saldırısından sonra, bu suçlular, yeni boyutlar kazanarak, işlerin ve ortamın daha da karmaşıklaştırılmasına getirdi. Bir kesime göre, diğerleri TC ile anlaşma halindedir (direkt veya en direkt): Bundan dolayı da o kesim T.C'yi davet etmiştir. Bir ke-

sime göre de, diğerleri ile T.C arasında anlaşma vardır:Bu saldırı danişıklı hazırlanmıştır..

Bu değerlendirme, Iraklı güçlerin değerlendirmesi olmaktan öteye geçmedi. Bu değerlendirmede, subjektivizmin ve karşılıklı öfkenin ağır bastığı; bundan dolayıda, doğruluğunun ispatlanması zor olan, verili somutlaşmayan ve en azından erken olan bir değerlendirmedir. Elbetteki verilerin ortaya çıkması halinde söylenmesi gereken mutlaka söylenecektir ve söylenmelidir de..

Bu değerlendirme: Dikkatleri asıl nokta ve meseleden yani T.C'nin saldırısı ve T.C ile Irak merkezi otoritesinin ittifakından başka yere çeken, saldırı karşısında ortak davranmayı (askeri olarak mümkün değildi, hiç olmazsa siyasal olarak ve ayrı ayrı alanlarda) engelleyen bir değerlendirme olmuştur. Oysa T.C sömürgecilerinin Irak ile ittifakı sonucunda çıkan saldırının gündeme geldiği koşullarda, Iraklı ve Irak Kürdistan'ın muhalefet güçlerinin kendi çelişmelerini bir tarafa bırakarak, saldırıya karşı durmaları gerekirdi.

Bunun yanında: Birbirine muhalif güçlerin, birbirilerini eyleştirilerinde de ciddi ve bilimsel olmaları gerekir. Ayrıca bu konu her şeyden daha fazla ciddiyet ister, "suçlamak için suçlamak" hiçbir güce ve emekçi halklarımıza bir şey kazandıramaz.

Bu yapılamadı. Suçlamalar birbirini izledi..

Iraklı muhalefet güçleri arasındaki çatışmaların ve büyük siyasal olumsuzlukların, uzlaşma politikasının; T.C ve Irak sömürgecilerinin ortak plânının hayata geçirilmesi açısından kolaylık sağladığı açıktır. Fakat bu şu anlama gelmez: "Çatışmalar önceden çıkartıldı ki, bu plân rahatlıkla hayata geçirilebilsin." En azından bizim bu sonuca varmamız için, yukarıda belirttiğimiz gibi; zaman erken ve somut veriler ortada yoktur.

Heleki bu suçlamaların ve değerlendirmelerin akabinde, Irak'ın büyük bir güçle (askeri komandolar, uçaklar, helikopterler vb. ile) Kürdistan Yurtsever Birliği'nin egemen olduğu; İran ve Irak Kürdistan'ı sınırında olan, stratejik öneme sahip "Mamendi alanına" saldırısı ve KYB'nin karşı koyuşu bile, (x), bu tür suçlamalar içinde olanların derinden düşünmesini gündeme getirmektedir. Ayrıca, İran askeri güçlerinin, Irak KDP ile birlikte; KYB'e ..//..

(x)-Irak devletinin bu büyük saldırısına karşı direnişin içinde, ALA RIZGARİ'nin de yer aldığı açıklanmıştır.

ve İran Kürdistan'ındaki yurtsever güçlere (İran Komela, İran KDP) saldırmasında işin tuzu biberi.

3-Resmi ve örgütsel hiçbir ciddi rapor ve bigilere dayanmadan; bazı güçlerin kendi güncel çıkarları ve sorumsuzca (bir kısmı bil-meyerek bu çizgiye düştü) ortaya sürdükleri, olduğundan çok-çok fazla abartılan; bunun yanında, sıradan halktan unsurların verdikleri abartılmış bilgileri esas alarak, yâpılan değerlendirmelerde; ağırlıkta olan değerlendirmelerdir. Bu hemen hemen dışarda (Avrupa v.b. yerlerde) çıkan bütün yayınlarda egemen olan bir eğilim oldu.

Bu değerlendirmelerin; abartılmış bilgilere dayalı ajitasyon ve propagandanın; devrimci hareketin Türkiye ve Kürdistan'da kolunun-kanadının kırıldığı, 12 Eylül yenilgisinden sonra, faşist cuntanın bütün alanlarda egemenliğini "kurduğu" bir dönemde; devrimci hareketin çok yönlü hazırlık sorununun olduğu bir evrede ne kadar zararlı olacağı açıktır.

Geçmişte, devrimci hareket bu sorunda olduğundan fazla yanlış yaptı ve bu yanlışlarının oranında kendisine zarar verdi, kitleler içinde güvenin sarsılmasına yol açtı: Bu alışkanlıktan devrimci hareketlerimizin vazgeçmesi gerekir.

"Sadece, bu sorunda mı, abartılmış bilgiler ve haberlere dayanan ajitasyon ve propaganda yapıldı?" diye haklı olarak sorulabilir: Cevabımız olumsuzdur. Birçok meselede bu yanlış yapıldı, yapılmaya devam edildi. Şehit olmadıkları ve öldürülmedikleri halde, afişleri yapılan ve propaganda geliştirilen olaylar daha belleklerimizdedir..

"Dışarda" yazarken, içeride (ülkede) bu yazılanların çalışmalarını yapacaklarını olduklarını, sorunları abartarak ve devrimci hareketi olduğundan başka güçte göstererek; devrimci hareketi ve devrimci-demokrat, yurtsever unsurları hedef gösterme yanlışına düşmemeliyiz.

4-En tehlikeli değerlendirme ve eğilime gelince: Bu da, T.C'nin saldırısına ilişkin hazırlıkların, bütün güçler tarafından septanması evresinde; bunu sadece tesbit eder tavrı içinde olan ve bu saldırıya karşı koyacak gücü hiç mi hiç olmadığı halde, üstelik Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin geçtiği evreyi hesap etmeyererek; sorumsuz bir şekilde, sadece ismini duyarmak için, kendi propagandasını yapmak için savaş çıkarıklanlığı yapan, kitleler içinde de zamansız tahriklere giren eğilimdir: Bu eğilim, Apocu eğilimdir.

.../...

Apocuların bu tavrı, başkalarının sırtından efendilik yapmaya benziyor. Kendileri saldırının yapıldığı alanda, sadece bulunmak için buldukları halde, sayısal olarak, yapılan saldırıyı bırakalım göğüslemeyi, bir saat, yarım saat direnecek sayısal güçte olmadığı halde bu çığırkanlık yapılıyor: Tam bir sorumsuzluk örneği.. Gerçi, "Apocu'lerden başkasını beklemek abesle iştigaldir", denilebilir. Bir anlamda doğru. Fakat bir diğer yandanda, bu arkadaşların bu yanlışlarından vazgeçmeleri için çalışmak herkesin, her gücün ve hepimizin görevidir.

Bu saldırıdan sonrada, Apocuların, bu savaş çığırkanlıkları; kan ve barut kokan çığırkanlıkları; abartılmış bilgileri yaygınlaştırma eğilimleri, dostları Irak KDP tarafından da güçlendirildi. Saldırının olduğu alanda oradaki güçlerin (Irak KDP, IKP) direnip-direnmedikleri ve ne ölçüde direndikleri konusu daha açıklığa kavuşmadığı dönemde -ki, daha sonra oradaki güçlerin, CUD'un direnmeme kararı aldığı biliniyor-: o alanda büyük çatışmaların olmayacağı gerçeğini görmek gerekirdi. Bunun böyle olduğunu gösteren asıl ve belirleyici veri: oradaki güçlerin stratejik ve taktik görüşleridir. O alanda (Behdinan alanında) bulunan güçler, T.C'nin saldırılarına karşı direnmeye hazırlıklı olmadıkları gibi, böyle bir anlayışlarında yoktur: Çünkü, T.C v.b. devletlerin (yani Kürdistan'ı bölüşmüş devletlerin) müdahalesi karşısında savaşma stratejisini benimseyen güçler değildir.. Ayrıca taktik askeri plânda, bu saldırının ve heleki bu saldırı sürekli kılınsa, bu güçlerin üstesinden gelebilecekleri açıktır.. Tabi ki bunlara varmak içinde, Kürdistan'ı ve Kürdistan'da mücadele eden siyasal güçleri ve örgütleri iyi tanımak gerekir.

Ayrıca, CUD güçlerinden biri olan Irak KDP, CUD'un "saldırıya karşı aktif durmama, geri çekilme ve T.C silahlı güçleri ile çatışmama" kararının olduğunu en iyi kendisi bildiği ve o karar altında imzası olduğu halde, bu demagojik ve yalana dayalı propaganda yaparak; halkımızı, bölge halklarımızı; dünya ilerici, devrimci, demokratik güçlerini yanıltmaya çalışıyordu. Çünkü, Irak KDP ve dostları Apocuların parsa toplamaya her zaman olduğu gibi, bu dönemde de ihtiyaçları vardır: Halk hareketinin karşı-karşıya kalacağı sorunların, nasıl olsa onlar için önemi yoktur..

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin; yenilgi dönemini aşmak için çabalar gösterdiği, örgütlenmeye başladığı; yaralarını sarmaya çalıştığı; bölgemizde emperyalizmin bin-bir türlü plânlarının gündemde olduğu bir evrede; abartılmış bilgilere, gerçeğe dayanmayan ve yalana dayalı ajitasyon ve propagandadan vazge-

çilmeli: Bunun tehlikeli bir şey olduğu, düşmanı küçümseyen ve devrimci hareketi olduğundan başka gösteren, abartan eğilim olduğu görülmelidir. Bunun yanında, devrimci güçlerin düşmana her şartta hedef gösterilmesi yanlışıandan vazgeçilmelidir.

En azından, bu saatten sonra Apocular, olanlardan ders çıkarı - malıdır. "İhtilalle oynanmaz.": Apocular yıllardır ihtilalle oynuyorlar. Ama bu işin, "adam gibi" nasıl yapılacağına da hiçbir zaman düşünmediler! Bu sorumsuzluktan ve nesnel provakatif tavırdan vazgeçilmelidir.

S o n u ç O l a r a k :

1-Bölgemizde, emperyalizmin yeni plânlara dayanan oyunları son bulmuş değildir. Emperyalizm; bölgemizde güçlenmek ve işbirlikçilerini (devletleri, hükümetleri, egemen sınıfları) ayakta tutabilmek, onları daha da militaristleştirmek için, varlığını bütün yanlarıyla ortaya koymuş bulunmaktadır. Yapmayıacağı çılgınlık ve macera yoktur. Kavga: ilerleyen, gelişen ve dünya çapında egemen olacak güçle; dünyada çürüten, asalaklaşan ve çöküşe giden güç arasındaki kavga. Bu kavga, ne kadar çetin ve kurallara sığmayacağı açıktır..

Dünya ve bölgemiz devrimci, ulusal kurtuluşçu ve sosyalist güçlerinin bu duruma karşı duyarlı olmaları yetmez: Yapılması gerekenleri yapmaları, bunun için örgütlenmeleri ve techizatlanmaları gerekmektedir. Zaman kaybı, emekçi halklarımıza ve dünya devrimine zarar verecektir: Devrimci, yurtsever ve sosyalist herkes, her güç ve örgüt kendisine düşeni yapmalıdır.

2-T.C sömürgeci-militarist güçlerinin Güney Kürdistan'a saldırısı; Kürdistan'ın aralarında bölüşen merkezi otoritelerin; ne ilk eylemleridir ve ne de son eylemleri olacaktır. Kürt ulusu tarihinde bunun bir çok örnekleri yaşandı: Fakat ülkemizi egemenliği altına alan devletlerdeki devrimci hareketin duyarsızlığı sonucunda, bu sorunlar geçici olarak tarihe gömüldü! Ama düşman bizi sürekli uyanık tutmaya çalışıyor. ("Su uyur düşman uyumaz".). Çünkü düşmanın gelişmesi buradan gelmektedir: Bir yandan, düşmanın kendisi büyük kazanırken (bazen küçük kazanır), kaybettiğine de "kazandırdıkları" vardır.

Bundan dolayı; Türkiye, İran, Irak ve Suriye devrimci hareketleri başta olmak üzere, bölge devrimci hareketleri: Kürdistan'ın bölünmüşlüğüne devrimci hareketimiz açısından doğurduğu sonuçlar üzerinde ciddi tartışmalara girmek, anlayışlar oluşturmak, politikalar tespit etmek ve düşmana karşı barikatların (ideolojik, siyasal, toplumsal, kültürel, askeri) oluşturulması yoluna gitmek zorundadır..

T.C'nin G.Kürdistan'a yaptığı "sınırlı" saldırı eylemi, bu noktada durmayacaktır: Bu saldırı, daha büyük saldırılar için yapılmış bir provaydı..T.C devleti yeni saldırılar için hazırlanmaktadır.Ve İran-İrak savaşının kazandığı yeni boyut karşısında, T.C devletinin daha boyutlu; açıkça, sadece Kürt halkını değil, bütün bölge halklarını direkt ve tehlikeli bir şekilde ilgilendirecek büyük ve kesin işgalci bir müdahaleye hazırlanmaktadır..

3-Bu yazımızın basıma girdiği günlerde, bölgemizde daha temel gelişmeler gündeme geldi. Bu gelişmelerin en önemlilerinden biri: İran'ın, Irak Kürdistan'ına ve Irak Kürdistan'ı yurtsever güçlerine saldırıya geçmesi; Kürdistan'ın belli bir alanına (Hacı Ümran) (x), işgal etmesidir. Bu yazımızda, bu konu üzerinde derinlemesine durmamız mümkün değil. Fakat, bu sorunla ilgili olarak; birkaç noktaya dokunmak, gelecek günlerdeki değerlendirme açısından yararlı olacaktır.

Birincisi: Bu durum beklenmekteydi. Daha önceki tarihlerde, bu sonuca ilişkin tespitler yapmıştık.

İkincisi: Bu durum, İran-İrak savaşının yeni bir boyut kazanması olayıdır. Denilebilir ki, zaten İran ve Irak arasında savaş devam ediyordu. Yine devam ediyor. İran, savaş kanunlarının sonucu olarak, Irak topraklarına girmiştir: Bu da, doğru. Ama kaba bir yaklaşım. Çünkü: İran'ın girdiği topraklar, Kürdistan kurtuluşçularının "iktidar" yapmaya aday oldukları, ya da iktidar ettikleri topraklardır. İran'ın bu eylemi, gerçek anlamda Kürdistan'ın yeniden paylaşılması olayıdır. Kavga, Kürdistan'ı egemenliği altında tutan iki devletin kavgası. Bunun yanında: İran'ın o alana saldırması, o alanı işgal etmesinin başka özel bir amacı da var: G.Kürdistan'ın yurtsever güçleri (KYB) ile, Doğu Kürdistan yurtsever güçleri (İran Komela, İran KDP, Şeyh İzzettin taraftarları) arasındaki ilişkilerin kırılmak istenmesidir: İran saldırganları sömürgeciler, bu işi "becerdiklerini" de dünya kamuoyuna açıkladılar. Yanılacaklarını görecektir: Çünkü, Partizan, Gerilla ve Peşmergê savaşının kuralları, düzenli savaşın kurallarına benzemez. Peşmergê, Partizan ve Gerilla mutlaka .../...

(x): Hacı Ümran- 1975'den önce, Irak Kürt ulusal hareketinin Merkezi Karargâhının bulunduğu yerlerden biriydi.

kendisine barınacak yerler, ilişki kuracağı yollar bulacaktır. Bunun yanında: düşmana darbe vuracak olanakları ve şartları v.b. yaratacaktır.

Üçüncüsü: Bu saldırının ve işgalin kolaylıkla gerçekleşmesinde Irak KDP'nin büyük rolü olmuştur: İran'ın resmi açıklamalarında olduğu gibi, Irak KDP'nin taraftarı ve dostlarının da açık propagandalarında da kabul edilen bir durumdur: Teslim etmek gerekir ki, Irak KDP, geçmişine, sınıfsal yapısına ve şan-şerefine uygun işler yapıyor. Şaşkınlığa gerek yok. Sadece bu sorunun bir kez daha, bütün ilericici, devrimci güçler tarafından kritiğe tabi tutulması gerekir.

Dünyada kendisine ulusal ve yurtsever sıfatını layık gören bir gücün, bu kadar açıkça yapmayacağı, yapamayacağı şey nedir?: Irak KDP'nin bütün gücüyle, gönlüyle, İran sömürgecilerine öncülük ederek, "kurtarılmasını" istediği ülkesine (Gerçi, Irak KDP'nin özellikle bir dönemden sonra böyle derdi olmadı: Ülkesini kurtaracaktı diye, kendisine haksızlık ediliyor); başka işgalci gücü (üstelik kendi halkının direkt düşmanı olan bir gücü) ülkesine davet etmesi ve onun yerleşmesi için, elinden gelen herşeyi yapmasıdır.

Gerçi aynı sömürgeci güçle; halkımızın Doğu Kürdistan'daki yurtsever güçlerine ve halkımıza, yıllardır saldırmakta, "kurtarılmış" bölgeleri düşmanımıza teslim etmektedir. Heleki, Irak KDP'nin bu yurtsever olmayan ve sömürgecilerle işbirlikçilik eylemini: KYB'ne darbe vurmak için yaptığını ileri sürmesi, zaten kötülüklerin en büyüğüdür. Çünkü: kendisine yurtsever ve ulusal diyen bir gücün, halkımızın düşmanı güçlerle anlaşarak, diğer yurtsever bir gücü tasfiye etme hakkının olmadığını, ama hiç olmadığını bilmemiz gerekir. Yoksa adımız: ihanete çıkar..

Irak KDP dün de bunları yapıyordu, bugün de yaptıklarına devam ediyor. Öyleyse önemli olan nedir, devrimci, yurtsever ve sosyalist güçler, örgütler ve unsurlar ne yapmalıdırlar?:

a) Bu eylemin ve bu karakterin bütün bağlantılarıyla; devrimci, ilericici, demokrat ve yurtsever güçler tarafından teşhir edilmesi gerekir. Ve bu eyleme ve karaktere karşı bilimsel yöntemlerle mücadele edilmelidir. Bu eylemin yurtsever bir eylem olmadığını, karşı-devrimci bir eylem olduğunu kitlelere ve Irak KDP'nin, halkının kurtuluşundan yana olan taraftarlarına kavratmaktır.

.../..

b)Irak KDP'nin içinde bulunduğu Cephe güçlerinin:Irak KP'nin,Irak Kürdistan'ı SP'nin ve PASOK'un bu gelişmeler karşısında açık politikalarını belirlemeleri gerekmektedir. Bu güçlerin,Irak KDP'nin bu eylemlerini teşhir etmeleri,halkımızın bu zor günlerinde en büyük hizmet olacaktır.Ayrıca, CUD içinde varolan güçlerin;Irak KDP'nin bu karşı-devrimci eylemi karşısındaki tavırlarını ve politikalarını belirlememeleri,onlarla ilişkilerini gözden geçirmemeleri,yeni ilişki düzeylerini belirlememeleri halinde,Irak KDP'nin suçlarına ve günahlarına ortak olacaklardır.Bunun biline- rek hareket edilmesi gerekir..

Dördüncüsü: İran'ın,Irak KDP'nin rehberliğinde (tabi asıl rehber A.Fumeynidir),Kürdistan'ı yeniden işgal etmesi T.C sömürgeci devletine,yeni müdahaleler için davetiye çıkarma anlamına gelmektedir.Bunun böyle olduğunu:T.C'nin izlediği propaganda çizgisi göstermiyormu.Dünya alemde bunu biliyor.Çünkü,T.C devleti,Irak'ın Kürdistan bölgesinde hak sahibi olduğunu,bu toprakların kendilerine ait olduğunu açıkça propaganda yaptırıyor.Bunun içinde,İran'ın o toprakları (G.Kürdistan'ı) yeniden işgale girişmesi,T.C için güçlü gerekçeler hazırlamaktadır.

Bunu bile-bile,Irak KDP'nin İran sömürgecilerine rehberlik ve bekçilik yapmasına ne demek gerekir..Bu her devrimci,yurtsever gücün ve unsurun düşünmesi gereken bir sorundur.Bütün güçler sorumsuzca soruna yaklaşıp,eylemin ismini koymazlarsa,tarih eylemin ismini koyacak ve mahkûm edecektir..

TEMMUZ 1983

www.arsivakurdi.org